VISIT…

வெள்ளையில்
எத்தனை
நிறங்கள்

வெண்ணையில் எத்தனை நிறங்கள்

1

அன்பும் அறிவும் போட்டி இடுகையில் எது வெல்லக் கூடும்?

நிச்சயமாக அன்புதான்!

அறிவு சொல்லும் ஆயிரம் ஆயிரம் சமாதானங்களும் அர்த்தமற்று வலுவிழந்து போய்விட அந்த அன்பு எவ்வளவு வேதனைகளை இழுத்து வைத்துவிடுகிறது!

செய்வதற்கும் ஒன்றும் இல்லை; வீணே வருந்துவதால் எவ்விதப் பிரயோசனமும் இல்லை என்பதெல்லாம் நன்றாகவே தெரிந்துவிட்ட பிறகும் மனவேதனை பெருகிக் கொண்டுதானே போகிறது?

தந்தையின் கையைத் தன் கையில் எடுத்து மெல்ல வருடிய சசியின் மனம் என்னென்னவோ அர்த்தமற்று எண்ணிக் கலங்கியது.

அப்பாவின் கை இப்படியா இருக்கும்?

அலுவலகத்திலிருந்து வந்ததும் தன்னை உயரே தூக்கிப் போட்டுப் பிடிக்கும் தந்தையின் கரங்கள் அவளது நினைவுக்கு வந்தன.

வலிவும் வனப்பும் மிகுந்த கரங்கள்.

சீராக வெட்டப்பட்ட நகங்கள் இளரோஜா வண்ணத்தில் மின்ன, அந்தக் கரங்களை ஆர்வத்துடன் பார்ப்பாள் சிறுமி சசி.

அந்தக் கரங்கள் இப்போது தசையிழந்து, மெருகிழந்து, மெலிந்து...

சசியின் விழிகளில் நீர் மல்கியது.

வயதினால் மட்டும் வந்த மாற்றம் என்றால் வருந்த ஒன்றும் இல்லையே!

ஆனால் அவர் உள்ளே குடையும் இந்த நோய்,

அது தரும் வேதனை,

வேதனையின் விளைவால் வந்த உருக் குலைவு.

கடவுளே...

வாயிலில் குரல் கேட்கவே எழுந்து சென்று பார்த்தாள் அவள்.

வேலைக்காரி சின்னிதான்.

''வா சின்னி!'' என்று கதவைத் திறந்துவிட்டு, ''சின்னி! அப்பாவைக் கொஞ்சம் பார்த்துக் கொள்கிறாயா? நான் சற்று வெளியே வில்லி வீடுவரை போய் வருகிறேன்,'' என்றாள்.

''சரிதாம்மா, போய் வா,'' என்று சசியின் பின்னோடு வந்தாள் சின்னி.

உள் அறைக்குச் சென்றதும் குரலைத் தணித்து, ''டாக்டரு இன்னாம்மா சொல்றா?'' என்று விசாரித்தாள்.

ஒரு பெருமூச்சுடன், ''மலைப் பக்கம் போக வேண்டும் என்கிறார்,'' என்றாள் சசி. மலை! எவ்வளவு உயரத்தில் எட்டாததாகத் தெரிகிறது!

சசியின் முகத்தில் தெரிந்த ஆற்றாமை கண்டு அந்தப் பிரியமுள்ள வேலைக்காரிக்குப் பொறுக்கவில்லை.

''அட வுடும்மா. சொம்மா கவலைப் பட்டுக்கினு... தோப்பாரு நம்ம வள்ளுவனை இட்டாரேன். அவன் பார்த்து ஒரு சூரணம் கொடுத்தாக்க இல்லா வியாதி எல்லாம் அலறி அட்சிகினு ஓடும். ஏம்மா சிரிக்கிறே?'' என்று விசாரித்தாள்.

''ஒன்றுமில்லை சின்னி! இல்லாத நோய் ஓடும் என்கிறாயே, இருக்கிற நோய் அல்லவா போக வேண்டும்!'' என்றாள் சசி சிறு புன்னகையுடன்.

தானும் கூடவே பல்லைக் காட்டியபடி, ''ஒரு பேச்சுக்குச் சொன்னேம்மா. எனக்கென்ன இலக்கணமாப் பேச

உள்ளாட்டமா படிச்சேனாங்கா
நாளைக்கு வள்ளுவனை இட்டா
கேட்டாள்.

''பிறகு பார்க்கலாம் சின்னி
நோகாமல் முறுவலுடன் பதிலிறு
அப்பாவுக்கு எட்டு மணிக்குக்
வந்துவிடுவேன்,'' என்றாள்.

''எங்கம்மா வர முடியும்? அ
வுடாதே. ஒரு சினிமாக்காச்சும் இ
வேற எங்கே போறே? போயி, அ
பாரு. லச்சுமி கொட்டாவிலே
தொடருமுன் சசி குறுக்கிட்டாள்

''சரி சரி, நான் இளம்புறேன்
என்றாள் அவசரமாக. தன் அபிமா
தொடங்கிவிட்டால் சின்னி நிறு
அவளுக்கு நன்றாகத் தெரியுமே.

ஆயினும் பெரிய வயலட் க
காவி படிந்த உதடுகளும், அள்ளி
வெளிறிய கம்மலுமாக இந்தக்
விட்டால் இந்த ஓர் ஆண்டு எட்

தங்கம் எங்கெங்கே இரு
வியந்தபடி தன் லேசான அலங்
தந்தையிடம் சென்றாள்.

மாறாத வேதனையில் வே
விழித்திருந்தார் சபேசன்.

''அப்பா! வில்லி வீடுவரை
என்றான் மகன் மெல்லிய குரல்

புரிந்து கொண்டதற்கு அ
இமைகள் ஒருமுறை மூடித் தி
சம்மதத்தின் அறிகுறியும் தெ

தொண்டையை நம்பாமல்
வேகமாக வெளியேறினாள் சசி

லில்லியின் வீடு வரையிலும் அதே வேகம்தான். அங்கே சசியைத் தடுப்பவர் இல்லை. வேகமாகவே மாடிப்படி ஏறி லில்லியின் அறைக்குள் சென்றாள்.

பியானோவை லொட்டு லொட்டென்று ரசனையற்றுத் தட்டிக் கொண்டு இருந்தாள் லில்லி.

ஆள் அரவம் கேட்டுத் திரும்பியவள் முகம் பளிச்சென்று மலர்ந்தது.

''ஹாய் சசி! மெய்யாகவே நீதானாடி? கொஞ்சம் இரு.'' என்று ஜன்னல் பக்கம் ஓடிச் சென்றாள்.

வெளியே எட்டிப் பார்த்துவிட்டு, ''மழை ஒன்றையும் காணவில்லையேடி,'' என்று வெகுவாக அதிசயித்த வண்ணம் மீண்டும் திரும்பித் தோழியை ஏற இறங்கப் பார்த்தாள்.

பிறகு கண்ணடித்துச் சிரித்தாள்.

சசிக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

''இன்று பாடம் அவ்வளவுதானா?'' என்று கேட்டபடி எழுந்தான், பியானோ கற்றுக் கொடுக்க வந்த பெண்மணி.

''போதாதா டீச்சர்? இன்றேனும், கொஞ்சம் நிம்மதியோடு நல்லபடியாய்த் தூங்குங்களேன்,'' என்று கண் சிமிட்டினாள் லில்லி.

தன்னை மீறிச் சிரித்தபடி வெளியேறினாள் அந்த அம்மா.

''புதுப் பைத்தியமா?'' என்று பியானோவைக் கண்ணால் காட்டி வினவியபடி அமர்ந்தாள் சசி.

''இதுவா?'' என்று அலட்சியமாகப் பியானோவைப் பார்த்தாள் லில்லி. ''அன்றைக்கு நவீவியைப் பார்த்தேனா, பியானோ படிப்பதாகப் பெரிதாகப் பீற்றிக் கொண்டாள். 'பெ...ங்களூரிலிருந்து' வாங்கி வந்ததாகப் பெருமை வேறு. அதான் சித்தப்பாவிடம் பியானோ படிக்கப் போவதாகச் சொன்னேனா? வாங்கித் தந்து விட்டார். வாங்கித் தந்தால் அதோடு நிற்க வேண்டியதுதானே? ஆறாயிரம் செலவு செய்து வந்த பொருளாம். வீணாக்கப்படாதாம். இந்த டீச்சர் வேறு, பாவம் வாங்குகிற சம்பளத்துக்குக் கடனே என்று முட்டிக் கொள்கிறார். எனக்கோ...''

''சொல்லவும் முடியவில்லை. வில்லை,'' என்று முடித்துவிட்டுச்

எழுந்து சென்று 'டீ'யைத்

''நன்றாயிருக்கிறதடி!'' என்று சர்டி

''ச்சு! மூடுடி....ம்... இப்போது

''ஒன்றும் வேண்டாம் லில்லி. வேண்டும் போல இருந்தது. வந்

''இப்போது பார்த்தாயிற்று. அதெல்லாம் நடக்காது. பேசாம கிறேன்,'' என்று வெளியே ஓடிப்

கையில் ஒரு ட்ரேயுடன் திரும்பி

பிஸ்கட்ஸ், வடை, கேக், கப்பி

''ம், சாப்பிடு,'' என்றாள் அதிக

''வேறு ஒன்றும் வேண்டாம் கொடு,'' என்று காஃபி கப்பைக்

சட்டென்று அதைப் பிடுங்கிக்

''அட சாப்பிடுடி என்றால் பொ கொள்கிறாயே! ஆள் வேறு... ம் கிறாய். ஏன்? என்ன விஷயம் சொ தொடங்கி மெல்லமையான வினவல்

கீழ் உதட்டைப் பற்களால் பார்த்தாள் சசி.

ஒரு கணம் தோழியை உற்று கப்பை எடுத்து அவள் கையில் ''இதையேனும் முதலில் குடி,'' எடுத்துக் கொறிக்கத் தொடங்கினா

சசி குடித்து முடிகிற வரையிலு கப்பை வாங்கி டீபாயின் மேல்

''என்னடி?''

தன் இயலாமையைக் காட்டு தலையசைத்தாள் சசி. ''அப்பாதா

i

கொண்டே போகிறது. ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. மெல்ல மெல்ல...''

''டாக்டர் என்ன சொல்கிறார்?''

தோற்றுப் போனவளாக, ''மலைப் பிரதேசத்தில் வைத்து மருத்துவம் பார்க்க வேண்டுமாம்,'' என்று லேசாகச் சிரித்தாள் சசி.

''அப்படிச் சிரிக்காதே,'' என்றாள் வில்லி கருக்கென்று. ''தெளிவாய்ச் சொல்லு. மலைப் பக்கம் என்றால் குளிர் தானே. உன் அப்பாவின் உடம்புக்கு அது எப்படி நல்லதாகும்?''

''மலைக் குளிரில் ஈரம் கிடையாதாம். அதனால் நல்லதாம். இந்தத் தரைக் குளிரும் சூடும்தான் தல்லதில்லையாம்,'' என்று விரக்தியுடன் கூறினாள் சசி.

''அப்புறம்?''

''அங்கே குன்னூரில் டாக்டர் ஜான் என்று ஒருவர் நர்ஸிங் ஹோம் வைத்திருக்கிறாராம். இந்த டாக்டர் சொன்னால் கட்டாயம் சேர்த்துக் கொள்வாராம்.''

''ம்ம்...''

''சாப்பாடு, சிகிச்சை எல்லாம் சேர்த்து... எல்லாமே சேர்த்து மாதம் இரண்டாயிரம் ரூபாய் ஆகுமாம்.''

''வாட்... எவ்வளவு என்றாய்?''

மெலிந்த புன்னகையுடன், ''இரண்டாயிரம். சுமார் ஐந்து மாதச் சிகிச்சை செய்ய வேண்டும்,'' என்றாள் சசி.

''இரண்டாயிரம்தானாமா? டாக்டர்களுக்கு என்ன தாராள மாகச் சொல்லி விடுவார்கள். அவர்கள் பிழைக்க வேண் டாமா?'' என்றாள் வில்லி கோபத்துடன்.

''டாக்டரைச் சொல்லி என்னடி பயன்? அப்பாவுக்கு என்று வந்திருக்கும் நோயைத்தான் சொல்ல வேண்டும். பெட்டி பெட்டியாகப் பூட்டி வைத்து இருப்பவர்களுக்கு வர வேண்டியது எல்லாம் நமக்கு வருவானேன்?''

''ஆமாம், ஒவ்வொருவருக்கு
உனக்காக யார்தான் பார்க்கிறார்
எரிச்சலுடன்.

''யாரை யார் பார்க்கிறார்கள்
வில்லை போல இருக்கிறதே!''
றாமை விசுவரூபம் எடுக்க. நெ
தேய்த்து விட்டாள் சசி.

வில்லியின் பார்வை
பியானோவின் மீது விழுந்தது
காப்பாற்றச் சசியிடம் பணம் இ
பெருமைக்காக...

சட்டெனத் திரும்பினாள்: ''
நாடகம் ஆடிப் பார்க்கட்டுமா?''

''என்ன நாடகம்?''

''ஏதோ ஏமாந்து போனே
பயலானால் இப்போது பத்தாயிர
பத்தாயிரம் தாருங்கள். அவன்
விடுகிறேன் என்றால்...''

''அந்தப் பயலை என்னிடம் வ
கொள்கிறேன். நீ ஆளை மட்டும்
மெல்லச் சிரித்தாள் சசி.

''செய்வார் செய்வார்! நிச்சய
கண்ணை உருட்டினாள் வில்லி
விட்டு, ''வேறு எல்லா வகையிலு
விட்டாயா சசி?'' என்று வினவி

முக்கம் கறுக்கத் தலையாட்டி

அலுவலகத்தில் பணம் கே
அவமானம் நெஞ்சில் பச்சைப் ப

ஆனால் அவள் கேட்டதும் தப்
ரூபாய் சம்பளக்காரி. மிஸைக்கு
பத்தாயிரம் கடன் தாருங்கள்

கூடாதுதான். அப்பாவின் அவஸ்தை அவளுக்குத்தானே தெரியும்? ஆனால் இவ்வளவு பெரிய தொகை தருவதற்கு இல்லை என்று மட்டும் சொல்லி அந்த மானேஜிங் டைரக்டர் நிறுத்தியிருந்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருந்திருக்கும்! அதை ஒரு பெரிய ஜோக் மாதிரி செக்ஷனுக்கே வந்து சொல்லிச் சிரித்திருக்க வேண்டாம்.

ஏற்கெனவே துன்புற்றிருந்த சசியின் மனம் எவ்வளவு நொந்து போகும் என்று அவர் எண்ணவே இல்லையே.

சசிக்குக் காட்டிக் கொள்ளவும் முடியவில்லை. நெஞ்சில் இரத்தம் வடிகையில் உதட்டால் வலியப் புன்னகை செய்துவிட்டு வரும்படியாக ஆயிற்று.

''அலுவலகத்தில் கேட்டேன். கிடைக்கவில்லை,'' என்றாள் மெல்லிய குரலில்.

''சித்தப்பாவிடம் உங்கள் மானேஜிங் டைரக்டர் சொன்னாராம். சித்தப்பா சொன்னார். இரண்டு ஆண்டுகள் உழைத்திருக்கிறாய். ஒரு பத்தாயிரம் தம்பித் தரக்கூடாதாக்கும். இவர்கள் எல்லாம் மனிதர்களா?''என்று கடுகடுத்தாள் வில்லி.

சித்தப்பா ராபர்ட், விஷயத்தைச் சொன்னதோடு மட்டும் நிற்கவில்லை. 'பொறுப்பற்ற பெண். பெரிய தொகையைக் கேட்டு, சிபாரிசு செய்த எனக்குக் கெட்ட பெயரை உண்டாக்கி விட்டாள். இனி உன்னிடமும் கேட்க வருவாள். தட்டிக் கழித்து விடு,' என்று அவர் மேலே தொடர்ந்து சொன்னதும் நினைவு வந்து வில்லியின் கோபம் அதிகரித்தது. 'பணப் பிசாசுகள்!' என்று பொருமினாள்.

''ஷ்... அப்படிச் சொல்லலாமா வில்லி? பிணை ஏதும் இல்லாமல் இந்தச் சம்பளத்தில் பத்தாயிரத்தை எப்படி அடைப்பேன் என்று எண்ணியிருப்பார். கம்பெனிப் பணத்துக்கு அவர் பொறுப்பு அல்லவா?''

''திரும்பவும் அடுத்தவர்களுக்காக நியாயம் கற்பிக்கத் தொடங்கி விட்டாயா? இது சுத்தமான வடிகட்டிய மண்டுத்தனம். மற்றவர்களுக்காக நீ வாதிக்கத் தொடங்கி

விட்டால் பிறகு உனக்காக வாதி
டார்கள்,'' என்று படபடத்தாள்

''கடவுள் இருப்பார்!'' என்
இல்லாமல், தன் மனத்துக்கும் கே

''அவர் பரலோகத்தில்தான் வ
ஒன்றுமே செய்யமாட்டார்!'' என்
வில்லி.

மறுத்துப் பேச வாயில்லாமல்
என்ன பேசுவது?

மெய்யாகவே கடவுள்கூட அ
போலத்தான் நிலைமை இருந்த

இனிக் கண் முன்னே அப்பா
விடுவதைக் கண்டு ஒன்றுமே ஓ
கையைக் கட்டிக் கொண்டு பா
மகளான சசிக்கு.

கட்டாயம் அனுபவித்தாக வே

''ஒன்றுமே... ஒன்...றுமே
இருக்கிறேனே வில்லி! அதுதான்
என்னுமுன் சசிக்குக் குரல் உடை
கொண்டு எங்கோ பார்த்தாள்.

சசியைப் பார்த்துக் கொ
தொண்டையை அடைத்தது. இ
பாடுபடுவதைக் காணவே அ
வில்லையே. தந்தை அனு
நலிவதைப் பார்த்துச் சகிப்பது எ

சட்டெனத் தலையைக் குலு
சினிமாவுக்குப் போகலாம். வீட்
காரி பார்த்துக் கொள்வாள், இல்
எங்கேனும் போய் வந்தால் உ
இருக்கும்,'' என்று அழைத்தாள்

சசி சற்றுத் தயங்கினாள்.

ஆனால் லில்லி விடுவதாக இல்லை. ''வாடி என்றால் பிகு பண்ணுகிறாயே. நீயாக வருகிறாயா அல்லது நானாக உன்னைத் தூக்கிக் கொண்டு போய் விடட்டுமா?'' என்று விழிகளை உருட்டிச் சியைச் சம்மதிக்க வைத்தாள்.

இருவருமாக மாடியிலிருந்து இறங்கினர்.

'செகரட்டரி சா...ர்!'' என்று ராகமிட்டாள் லில்லி.

புன்னகையுடன் எழுந்து வந்தான் ஓர் இளைஞன். அவளது கண்ணோரம் களிலில் செல்வமாகச் சுருங்குவதைச் சசி வியப்புடன் கண்டான்.

2

கொஞ்சம் கறுப்பில் சேர்த்துக் கொள்ளக் கூடிய நிறம். நல்ல உயரம். உதடு, கண், மூக்கு எல்லாமே 'இதோ சிரிக்கப் போகிறேன். என்னோடு சேர்ந்து சிரிக்கத் தயாரா?' என்று கேட்பது போல் துடித்து நின்றன.

லில்லியைப் போலவே...

அவளுக்கு மிகவும் பொருத்தம்...

திகைப்பும் குறுகுறுப்புமாகச் சட்டெனத் திரும்பித் தோழியைப் பார்த்தாள் சசி.

அங்கும் அதே மலர்ச்சி.

சுவாரசியத்துடன் சசி கவனிக்கலானாள்.

''என்ன விஷயம் லில்லி?'' என்றான் இளைஞன்.

''எனக்கு நூறு ரூபாய் வேண்டும்,'' என்று உதட்டைக் குவித்தாள் லில்லி.

''எதற்கோ?''

''சினிமாவுக்குப் போக.''

''அதற்கு நூறு ரூபாயா? ஒரு...'' லில்லியுடன் நின்ற சசியிடம் ஒரு பார்வையைச் செலுத்திவிட்டு, ''இரண்டு டிக்கெட்டுக்கு மிஞ்சி மிஞ்சி இருபது ரூபாய்தானே ஆகும்?'' என்று கணக்குப் போட்டான் அவன்.

லில்லியின் முகம் வேசாகச் சிவந்த
தர வேண்டுமா குணா? சினிமா
மட்டும்தானா? ஓட்டலுக்குப் போ
போவோம். என்... என்... 'டிக்கெட்
முடியப் போகிறது. வாங்க வேண்
பெட்ரோல் போட வேண்டியிருக்கு

''பெட்ரோலுக்குச் 'சிட்' கொடுத்
என்றான் அவன் புன்னகை விரிய.

லில்லியின் முகம் மாறுவதைக் க
லில்லி! இது என் பணமாக இருந்தா
யில் அவ்வளவையும் அள்ளித் தந்
இந்தப் பணத்தில் எனக்கு உரிமை
என்று கையை விரித்தாள்.

''என் பணம்தானே!'' என்றாள் லி

''நிச்சயமாய். பெட்டிக்குள் இருக்
உன்னதேதான். ஆனால், சாவி உ
பார்.''

''இப்போ என்னதான் சொல்லுகி

''உன் சித்தப்பாவிடம் ஒரு வார்
தருகிறேன்,'' என்று லில்லியின் மு
யாதவன் போல டெலிபோனை எடு

லில்லிக்காக வக்காலத்து வாங்கி

கடைசியில் டெலிபோனை வைத்
வந்து பத்துப் பத்து ரூபாய் நோட்டுக
வைத்தான்.

''கணக்குக் கொடுக்க வேண்டு
பளீரிட.

''கொடுப்பார்கள் கொடுப்பார்க
கொண்டே பணத்தை வாங்கிக் கைப்

பிறகு விழிகளை மலர்த்தி அ
முறுவல் செய்தாள்.

அவள், ''எந்தத் தியேட்டர்?'' என்றான் மெதுவாக.

''சினிமாப் படம் ஓடுகிற தியேட்டர்!'' என்று சிரித்து விட்டுச் சசியின் கையைப் பற்றினாள் லில்லி.

''சித்தப்பாவிடம் சொல்லுகிறேன்,'' என்று மென் குரலிலேயே மிரட்டினான் அவள்.

''நானும் சொல்லுகிறேன் பாருங்கள்! 'தியேட்டருக்குப் போனால் பின்னாலேயே வந்து விடுகிறார் சித்தப்பா!' என்று வத்தி வைத்து விடுகிறேன்,'' என்று பதிலுக்கு மிரட்டினாள்.

''சரண்டர்!'' என்று கைகளை உயர்த்தினாள் அவன்.

கலகலவென்று சிரிப்பைச் சிந்திவிட்டு, ''இப்போது வரக் கூடாது,'' என்றாள் லில்லி.

தோளைக் குலுக்கிவிட்டு மீண்டும் ஆபீஸ் அறைப் பக்கம் திரும்பினாள் அவன்.

''நில்லுங்கள்! இவ்வளவு நேரம் மறந்து விட்டேன். ஸாரி. சசி, இவர் பெயர் குணாளன்... இவள்...''

''சசி!'' என்று லில்லிக்குப் பதிலாக முடித்து விட்டு, சசியிடம், ''வணக்கம்!'' என்று முறுவலித்தாள் குணாளன்.

அந்த முறுவலில் மனதில் ஏதோ ஒரு பாசம் நெகிழத் தானாய் விரிந்த புன்னகையுடன் பதில் வணக்கம் தெரிவித்தாள் சசி.

செல்லும் வழியில், ''என்னடி?'' என்று தோழியின் தோளைத் தட்டினாள் சசி.

லில்லியின் முகம் அந்தி வானமாய்ச் சிவந்தது.

''என் செலக்ஷன்!'' என்றாள் லில்லி பெருமையும் நாணமுமாக.

''யாரடி?''

''அப்பாவுக்குத் தூரத்து உறவாம். வேலை என்று தேடி வந்தார். சித்தப்பா வீட்டில் இருந்து பணப் பொறுப்பைப் பார்க்கச் சொன்னார்...''

''கொடி கொம்பை நாடி விட்டதாக்கும்?''

''க்கும்.''

''உன் சித்தப்பாவுக்குப் பிரியம்தா

''அவரிடம் யார் சொன்னார்கள் கவலையற்று. ''ஆனால் பொதுவாக வுக்கு மிகவும் மதிப்பு. அதனால் என்றாள் திட நம்பிக்கையோடு.

''எதற்கும் மெல்லச் சொல்லி அனுமதியைப் பெற்று விடடி. அவருடைய சம்மதம் இருக்க வேண் அப்பா ஏதோ எழுதியிருப்பதாகச் சொ என்றாள் சசி.

''ஆமாமடி. ஆனால் இவரை மறு காரணம் இல்லையே,'' என்றாள் லி

தியேட்டருக்குச் செல்லும் வழியி காரை நிறுத்தினாள் லில்லி.

சபேசன் அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்

சின்னியிடம் சினிமா போவதாகச் முகமெல்லாம் பல்லாயிற்று.

''நம்ம நடிகருங்க படம்தானேம்ம தெரியுமா? ஐயோ, ஒத்தக் கையால ஈ மறுகையாலேயே பத்துப் பேரோட பாரு.''

''சரி சரி, சின்னி! நேரமாயிற்று பார், அப்பாவைப் பார்த்துக் கொள். எட்டு நினைவு இருக்கிறதா?'' என்று இளம்

''மறக்குமாம்மா? நீ கவலைப்படா வழியனுப்பி வைத்தாள் சின்னி.

அதற்குள் சபேசனைப் பார்க்க சென்றிருந்த லில்லி திகைத்த முக வருவதைக் கண்டதும், ''இங்கே குடிக்கிறாயா லில்லி?'' என்று வினவி

''வேண்டாம்,'' என்று தலையசை துடன். ''என்னடி இப்படி இருக்கிறார்

இல்லை. உடம்பு மோசம் என்று நீ சொன்னபோதும் இவ்வளவு மெலிவை நான் எதிர்பார்க்கவில்லை,'' என்று தினறினாள் லில்லி.

''மெலிவுகூட எனக்குக் கஷ்டமாயில்லை லில்லி! ஆனால் சர்வ சதா வேதனைப்படுகிறார். இந்த உறக்கமும் மயக்கமும் கலைந்தால் போதும். வேதனையில் முகமே மாறிவிடும். சில சமயம் மூச்சுவிட அவர் படும் துன்பத்தைப் பார்க்கையில் நாம் இவ்வளவு எளிதாய் மூச்சு விடுவதுகூடப் பெரும் குற்றம் போலத் தோன்றி விடுகிறது. அது மாறிய நேரங்களில்தான் தாங்க முடிவது இல்லை,'' என்றாள் சசி துயரத்துடன்.

ஆனால் லில்லியின் விழிகளில் கண்ணீரைக் கண்டதும், சசியே லில்லியைத் தேற்றலானாள். ''இந்த வியாதி இப்படித்தான் லில்லி! அதற்காக மன வருத்தப்பட்டு என்ன பிரயோசனம்? உடனே அபாயம் ஏதும் இல்லை என்று டாக்டர் சொல்லியிருக்கிறார். கவலைப்படாதே!'' என்றாள்.

கடைசியாகச் சின்னி வந்து, ''சினிமாவுக்கு நேரமாயி டும்மா!'' என்று இருவரையும் துரிதப்படுத்தி அனுப்பி வைத்தாள்.

''என்ன சினிமா?'' என்று யோசித்தாள் லில்லி.

''ஏதாவது பக்கத்தில் ஒன்று பார்க்கலாம்,'' என்றாள் சசி. ''சின்னி சொன்ன படமே பார்க்கலாம், சிரிப்பாய் இருக்கும்.''

முதலில் போன தியேட்டரில் அபிமான நடிகரின் ஆதரவாளர்களின் கூட்டம். ''ஹவுஸ் ஃபுல்'' என்றார்கள்.

சற்று தூரத்தில் இருந்த தியேட்டரில் ஒரு மாய மந்திர ஜாலப் படம்.

மன இறுக்கம் தளர்த்துவதற்காகத்தானே. இதைப் பார்த்தாலும் வேடிக்கையாக இருக்கும் என்று டிக்கெட்டை எடுத்துக் கொண்டு அந்தத் தியேட்டருக்குள் நுழைந்தனர்.

அதற்குள் தியேட்டரில் விளம்பரப் படங்கள் தொடங்கி விட்டன.

தலை நிறைய மகுடம் போல
கொண்டிருந்தாள் ஒருத்தி.

இருட்டில் கால் தடுமாறிய சசி,
அதில் இருந்த மனிதன் மேல் லே

அவன் ஒரு கரத்தால் அவளை

நிமிர்த்துகையிலேயே அந்தக்
ஒதுக்கித் தூரத் தள்ளுவதைச் சசி

கூச்சத்துடன், 'ஸாரி' சொல்வி
நடந்தாள்.

பக்கவாட்டில் இரு வரிசைகள்
காலியாக இருந்தன.

அங்கே ஒரு பெண்மணியி
இருவரும் அமர்ந்தனர்.

''இந்த விளம்பரம் நன்றாக இரு
டிஸ்னி மாடலில் கார்ட்டூன் பட
கிறார்கள்,'' என்று லில்லி சொ
மறைத்துக் கொண்டு ஓர் இளம் ஜ
வரிசையினுள் புகுந்தனர்.

இவர்களுக்கு நேர் முன்னதாகவ
இடங்களில் அமர முயன்றனர்.

இதில் ஒரு விஷயம் சசியின் கவ
புதியவர்கள் அமர முயன்ற இரு
கைக்குட்டைகள் கிடந்தன.

ஆனால் அதன் அர்த்தத்தை
கைக்குட்டைகளை ஒதுக்கித் த
இளைஞன். பின்னர் இருவரும் அ

''இது என்ன மடத்தனம்? யாரோ
போயிருக்கிறார்கள்,'' என்றாள் லில்

அவள் கிகிசுத்ததற்கு ஏற்ப அடு
சிறுமி - வயசு சுமார் எட்டு இருக்க
வராங்க,'' என்றாள் கலவரம் அடை

''வார்ங்களா பாப்பா? வந்தாக்கா எழுந்துக்கறோம்.'' என்ற அந்த இளைஞன் கால் மேல் கால் போட்டு வசதியாகச் சாய்ந்து கொண்டான்.

பாவம், அந்தச் சிறுமியின் முகம் கலங்கிப் போயிற்று. தவிப்புடன் கைக்குட்டைகளை எடுத்துக் கொண்டு வாயிலையே பார்க்கலானாள்.

சசியின் பார்வையும் அவளுடன் சேர்ந்து வாயிலை நோக்கிற்று. ''இந்தச் சிறு பெண்ணைத் தனியே விட்டு விட்டுப் பெரியவர்கள் எங்கே தொலைந்தார்கள்?'' என்று எரிச்சலுடன் எண்ணியபடி, மீண்டும் திரும்பி வாயிலைப் பார்த்தாள்.

பார்வை வாயிலிலிருந்து திரும்புகையில் அந்த மனிதன் மேல் , - அவனைக் கீழே விழாமல் தாங்கிப் பின் தள்ளிவிட்டாளே - அவன் மேல் பாய்ந்தது.

நிரையில் ஓடிய படத்தின் எதிர் ஒளியில் அவன் முகம் தெளிவாகத் தெரிந்தது.

இளைஞன்தான்.

கல்லில் செதுக்கிய சிலை போல முகத்தில் ஒரு கடினம் இருந்தது.

கண், மூக்கு, புருவம், உதடு, முகவாய் எங்கும் ஓர் அழுத்தம், பிடிவாதம் தெரிந்தது.

தன்னையறியாது பார்த்துக் கொண்டு இருந்தவளுக்குள் ஏதோ குறுகுறுப்பு உண்டாயிற்று.

'சே, என்ன இது?' என்று தன்னையே கடிந்து கொண்டு பார்வையைத் திரையில் பதித்தாள்.

ஆனால் அவளையும் மீறிப் பார்வை அவனிடமே பாய்ந்தது.

அவனும் அப்போது அவளைத்தான் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தான்.

இவளது பார்வையை எதிர்பார்த்தவன் போல, அவனது இதழ்கள் வளைந்தன.

அந்த வளைவில் ஏளனம் மிகுந்த
சட்டெனத் திரும்பிக் கொண்டாள்

எதற்காக இந்த ஏளனம் என்
உண்டாயிற்று.

'யாரோ, எவனோ, எப்படியோ
என்று அலட்சியப் படுத்த இய
மூலையில் வலித்தது.

3

அந்தப் புதியவனில்
அதிகம் சிந்திக்க விடா
நடந்த நாடகம் அவளை

சுமார் முப்பது வயது மதிக்கத் தக்
அவளுடைய கணவன் போல ஒ
வந்தனர். இருவர் கைகளிலும் ஐஸ்
கார்னும் இருந்தன.

''அனு! ஏன் மற்றவர்களை உட்
சிறுமியை அதட்டிவிட்டு, உட்கார்ந்
''தயவு செய்து வேறு இடம் பாருங்
இடம். கர்ச்சீப்கூடப் போட்டு விட்
என்றார்.

''மேலே ஃபேன் ஓடுகிறது
கைக்குட்டை எங்கே பறந்ததோ? நீ
பார்த்துக் கொள்ளவாவது சொல்லி
அந்த இளைஞன் ஏக வசனத்தில்.

''என்ன பொய்!'' என்றாள் சசி,

''நீ கம்மாயிரு சசி! அந்த ஆள் தர
நாம் தலையிடக் கூடாது,'' என்றாள்
குரலில்.

''ஐயோ! நான் சொன்னேனப்பா.
போய் விடுகிறதா இவர் சொன்னார்
என்றழைக்கப்பட்ட அந்தச் சிறுமி.
உதடு பிதுங்கிற்று.

''அம்ம்...மாடி, இத்துனூண்டு இருக்குது. பொய்யைப் பாரேன். நாங்கள் வந்து உட்கார்ந்தபோது இந்தப் பொண்ணு விளம்பரப் படத்தை 'ஆ'ன்னு பார்த்துக் கொண்டு இருந்தது. எங்களிடம் ஒன்றுமே சொல்லலை,'' என்று அடித்துப் பேசினாள் அந்த அடாவடிக்காரன்.

''நான் சொன்னேன் மம்மி,'' என்றாள் சிறுமி அழுகைக் குரலில்.

அந்தக் குழந்தையின் அருகில் இருந்து எல்லாவற்றையும் கவனித்தவர்களில் யாருமே பேசவே இல்லை.

சசிக்கு முகம் சூடாயிற்று. கொதிப்புடன் எழுந்தாள்.

''உஷ் சசி! கூட்டம் எல்லாம்...'' என்று இழுத்த வில்லியை அவள் லட்சியமே செய்யவில்லை.

''ஸார்! உங்கள் பெண் அனு சொல்வதுதான் மெய். ஆள் வரும் என்று இவர்கள் உட்காரும் முன்பே அவள் சொன்னாள். அதோடு கைக்குட்டைகளும் சீட்டில் கிடக்கவே செய்தன. இவர்கள்தான் கைக்குட்டைகளை ஒதுக்கித் தள்ளிவிட்டு யாரும் வந்தால் உடனே எழுந்து விடுவதாகச் சொல்லி உட்கார்ந்தார்கள். நான் நன்றாகக் கேட்டேன்,'' என்றாள் தெளிவாகவும் அழுத்தமாகவும்.

''நான் டிக்கெட்டு வாங்கியவள். எங்கானாலும் உட்காருவேன்,'' என்றான் அவன் ஆத்திரத்துடன்.

''நன்றாக. அது உங்கள் விஷயம். ஆனால், அந்தக் குழந்தை சொல்லச் சொல்ல ஆள் வந்ததும் எழுந்து விடுவதாகச் சொல்லி உட்கார்ந்ததும், உட்கார்ந்துவிட்டு இப்போது இல்லவே இல்லை, அவள் ஏதும் சொல்லவே இல்லை என்கிறீர்களே, இது பொய் அல்லவா? இதை எப்படிப் பொறுப்பது? சின்னப்பெண் என்பதால் ஏய்ப்பதா? இதை எப்படி அனுமதிப்பது? உங்களுக்கு இது வெட்கமா இல்லையா?'' என்று படபடத்தாள்.

''இன்னாமே...'' மட்டமாகத் தொடங்கினான் அவன்.

''ஏய் மிஸ்டர், பெண்களிடம் மரியாதையுடன் பேசு,'' என்று அழுத்தத்துடன் கூறியபடி ஒருவன் எழுந்து வந்தான்.

அவனது அகன்ற தோள்களையு
தையும் கண்டு அடாவடி ஒதுங்கினா
இடம் பார்க்கலாம்,'' என்று உ
தலையுடன் எழுந்து விலகினாள்.

கண்ணில் நன்றியுடன் திரும்பிய

அவன்!

அந்த ஏளனப் பார்வைக்காரன்.

வில்லியிடம் திரும்பி, ''வாடி
சினிமாவை ரசிக்கும் மனம் இல்

''சரி சசி! எப்படியும் உன் மன
போவதும் இல்லை. வா போகல
வில்லியும்.

முன் வரிசைக்காரரின் நன்றி
தோழியர் இருவரும் வெளியேறின

வாயில் அருகே வந்ததும் சசி சற்

அந்த 'அவனி'டம் ஒரு
போகலாமா?

கூடவே அவனது ஏளனப் பா
மடமடவென்று வெளியே நடந்து

''கொஞ்சம் இரு சசி!'' என்
செய்துவிட்டு வந்தாள் வில்லி.

''வா,'' என்று காரை நோக்கி நட
வரலாம் சசி! சினிமா என்று சொ
இனி இப்போதே வீட்டிற்குப்
போகிறோம்?''

சசி பதிலே சொல்லவில்லை.

அவ்வளவு ஏளனமாகப் பார்த்தவ
வர வேண்டும் என்று யோசித்துக்

கடற்கரையில் ஒரு படகின்
கொஞ்சம் கண்டலை வாங்கிக் கொ

இருவருக்குமே பேச்சு எழவில்லை.

கடைசியில் ஒரு பெருமூச்சுடன், ''உன்னை விடு. உன்னிடமாவது பணம் இல்லை எனலாம். ஆனால் என்னிடம் இவ்வளவு இருந்து என்ன பயன்? சித்தப்பா ஒரு பைசா நகட்டமாட்டாரே. இருந்திருந்து என் சொத்துக்களை நிர்வகிக்க இவரையா அப்பா ஏற்பாடு செய்து விட்டுப் போகவேண்டும்? சரியான கண் குத்திப் பாம்பு. சுரங்கம் காக்கும் பூதம்!'' என்று சுழறினாள் லில்லி.

தன் சொத்தைக் கவனத்துடன் பாதுகாத்து வருபவரைப் பற்றி லில்லி வர்ணித்த விதத்தில் சசிக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

''போடி, நீயும் உன் சிரிப்பும். மாதம் இருநூறு... முன்னூறு என்றால் எப்படியாவது ஜாலம் செய்து சித்தப்பாவை ஏமாற்றி விடுவேன். ஆனால் மாதம் இரண்டாயிரத்துக்கு எங்கேடி போவது?'' என்று கவலையுடன் புலம்பினாள் லில்லி.

தோழியின் துயரத்தைத் தன் துயரமாக எண்ணி வருந்தும் லில்லியைப் பார்க்கையில் சசிக்குப் பெருமிதம் உண்டாயிற்று.

லேசாகத் தோழியின் கன்னத்தை வருடி, ''நடப்பது நடக்கட்டும் லில்லி! விடு. இப்போது உன்னிடம் சொன்னதிலேயே எனக்குப் பாதிக் கவலை குறைந்து போயிற்று,'' என்றாள் தேறுதலாக.

உதட்டைப் பிதுக்கி, ''மீதிப் பாதியைக் குறைக்க இன்னொரு முறை சொல்கிறாயா?'' என்றாள் லில்லி.

''போடி...'' என்று மீண்டும் மவுனத்தில் ஆழ்ந்தாள் சசி.

சற்று நேரம் பொறுத்து, ''லில்லி! இந்த சினிமாக்களில் வருவது போல உடம்பை விற்றாவது பணம் சம்பாதிக்கலாமா என்று தோன்றுகிறதடி!'' என்றாள் சசி திடீரென்று.

''சீ, உளறாதே!'' என்று அதட்டினாள் லில்லி.

''மெய்யாகத்தான் சொல்கிறேன் லில்லி! எங்கே போய் எப்படி என்றெல்லாம் தெரிந்தால் துணிந்து விடுவேன்.

ஆனால்... ஆனால் அதில்கூட
கூடுதலாகக் கிடைக்குமா?'' என்ற

பிரமிப்புடன் அவளை வெறித்த

சசி...

நேர்மையே உருவான சசி.

மானத்தை உயிராக மதிக்கும்

அனாவசியமாக ஆண்களிடம்...
என்ற நிலையில் கூட ஆண்கள

ஒதுங்கும் சசி.

அந்தச் சசி பேசுகிற பேச்சா இது

இவள் மனதில் எவ்வளவு
கொண்டு இருக்க வேண்டும்! கர்த்

''ஹாய்!'' என்று நன்றாக மலர்ந்
அனிந்த கால்களை நன்கு மடக்
மடக்கலாய் மடக்கித் தொப்பெ
குனாளன்.

''குனா!'' என்ற லில்லி
வடிக்கலானாள்.

''என்ன லில்லி? என்னாடா
போனான் அவன்.

''ஷ்... என்ன லில்லி? ஏன்
சிந்தனை கலைந்து நிகைப்புடன்

''நீ ஒன்றும் கேட்க வேண்டாம்
வெட்டித் திரும்பினாள் லில்லி.

''சரி, நான் கேட்கிறேன்,
சமாதானமாய்ப் பேசியபடியே
எடுத்துக் கொடுத்தான் குனாளன்.

அந்தப் பெரிய வெண்ணிறக்
அழுத்தத் துடைத்துக் கொண்டு, ''
அல்லவா?'' என்று தொடங்கினா

''நீ நிறையச் சொல்லியிருக்கிறாய், உண்மையின் உறைவிடம், ஒழுக்கத்தின் மறு உருவம் என்றெல்லாம்.''

''ஆமாம், அந்த இவள் இப்போது என்ன சொன்னாள் தெரியுமா?'' என்று மீண்டும் கண்களில் பெருகிய நீருடன் சசியை வெறித்தாள் வில்லி.

முகம் சிவந்து போய், ''வில்லி! ப்ளீஸ் கும்மாயிரு,'' என்றாள் சசி.

மீண்டும் அவளை முறைத்துவிட்டு, ''வேசியாகப் போகிறாளாம்,'' என்றாள் வில்லி ஆத்திரத்துடன்.

உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு தலையை வேறுபுறம் திருப்பினாள் சசி.

குணாளன் அதிர்ந்து போனான். ''வில்லி! சீ... இதெல்லாமா வேடிக்கை?'' என்று அதட்டினாள்.

''வேடிக்கையாம் வேடிக்கை!'' என்று எரிந்து விழுந்தாள் வில்லி. ''இவள் மெய்யாகவே சொன்னாள் என்கிறேன். எங்கே என்ன என்று வழிமுறை தெரிந்தால் போதுமாம். மாதம் இரண்டாயிரம் ரூபாய் கிடைத்தால் தயாராம்!'' என்று சொல்லும்போதே அவள் குரல் மீண்டும் தழுதழுத்தது.

பாதி திரும்பி விருந்த சசியின் வெளிய முகத்தை யோசனையுடன் நோக்கினாள் குணாளன். இவள் மறுப்புக் கூறவில்லை! ஆனால் வில்லியின் பேச்சிலிருந்து உருப் பெற்றிருந்த சசி இப்படிப் பேசக்கூடியவள் அல்லவே!

''இரண்டாயிரம் ரூபாய் அவ்வளவு அத்தியாவசியம் ஆனதா?'' என்று வினவினாள்.

சசி பதில் கூறவில்லை.

ஆனால் வில்லி விடவில்லை. ''இப்போது சொல்லேண்டி, வாயில் என்னத்தை அடைத்து வைத்திருக்கிறாயாம்?'' என்று வெடித்தாள்.

தன் தெளிவான விழிகளால் திரும்பிப் பார்த்தாள் சசி. ''அவசியம்தான்!'' என்றாள் தடுமாறாமல்.

அவன் மீண்டும் அதிர்ந்தான். ''வில்லியின் சசி மானத்திற் காக உயிரை விடத் துணிபவள்.''

''என் உயிருக்காக நான் அஞ்சவி
இது வீண் பேச்சு. இதில் விவாதம் எ
என்றாள் மீண்டும் தெளிவாகவே.

மின் விளக்குகளின் ஒளியில் சசி
விட்டிருந்த நீர் பளபளத்தது. ஆன
இருந்ததே தவிர, கலக்கமோ கவட

நேர் பார்வை. இந்தப் பார்
மானத்தை அலட்சியப்படுத்தக் கூடிய
முடியும் என்று நினைத்தான் குணாள

''இவளுடைய அப்பாவுக்கு
சரியில்லை. வைத்தியம் செய்வதற்கு
ரூபாய் வேண்டுமாம். அதற்காகத்தா
இவளுக்குப் பைத்தியம் பிடிக்கிறது,

''அதற்காக?''

''அப்பா வதைப்பட்டு, வேதனைப்
மடிவதைக் காண என்னால் தாள மு
சகிப்பதை விட, எதை எதை வே
விடலாம் போல இருக்கிறது. உங்
என்று நினைக்கிறேன்.''

''புரிகிறது,'' என்று உடலைச் நி
''என் அப்பர் முற்றிவிட்ட புற்று
அப்பப்பா! என்ன வேதனை! ஒன்றுமே
முடியாமல் அதைப் பார்த்துக் கொ
போது... என் அம்மாவுக்குப் பைத்
என்றுகூட அஞ்சினேன். அன்று அப்
தீர்க்க முடிந்திருக்கும் என்றால் நா
மானாலும் செய்திருப்பேன்,'' என்ற

அவனிடம் ஏதோ உறவு போல ஒ
சசிக்கு. பார்வையில் பரிவைக் காட்

''நீங்களும் இவளோடு சேர்ந்து
களாக்கும். இவி 'பிராத்தல் ஹவுஸ்

கொடுக்கப் போகிறீர்களா?'' என்று சினம் தணியாமல் கேட்டாள் லில்லி.

''ஷ்... மெல்லப் பேசேன் லில்லி!'' என்று அவளை அடக்கினாள் குணாளன்.

பின் தீவிரமான யோசனையுடன், ''அந்த மாதிரி எதுவும் வேண்டாம். ஆனால் எனக்கு ஒரு வழி தோன்றுகிறது. உங்களுக்குச் சம்மதமானால் செய்யலாம்,'' என்றான் சசி யிடம்.

''என்ன? என்னவென்று சொல்லுங்கள். சீக்கிரம் சொல்லுங்கள்,'' என்று பரபரத்தாள் சசி.

''என்னவென்று சொல்லப் போகிறீர்கள்?'' என்று பயத் துடன் கேட்டாள் லில்லி.

4

லில்லியின் பயத்தைக் கண்டு லேசாக முறுவல் செய்தான் குணாளன்.

அவள் கையைப்பற்றி அழுத்திவிட்டுச் சசி யிடம் திரும்பினான்.

''கேளுங்க சசி...'' எனத் தொடங்கினாள்.

''இவளைப் போய் என்ன 'ங்கள்' போட்டுப் பேசுகிறீர்கள்? கம்மா 'கேள் சசி' என்று சொன்னால் போதும்,'' என்று இடையிட்டுச் சொன்னாள் லில்லி.

''ஆமாம். என்னை 'நீ' என்றே அழையுங்கள். ஆனால் விஷயத்தைச் சீக்கிரம் சொல்லுங்கள்,'' என்றாள் சசி.

''எனக்குத் தெரிந்தவன் ஒருவன் இருக்கிறான். என்னோடு படித்தவன். நல்ல பணக்காரன்...''

''நீங்கள் சொல்லப் போவது எனக்குத் தெரிகிறது. அந்தப் பணக்காரனிடம் கொஞ்ச நாள் 'கீப்' ஆக இருக்கும்படி சசிக்கு யோசனை சொல்லப் போகிறீர்கள். அதுதானே? சீ!'' என்று அழுகைக் குரலில் பேசினாள் லில்லி.

''சியாம் எந்தப் பெண்ணையும் அப்படி வைத்துக் கொள்ள மாட்டான்!'' என்றான் குணாளன்.

''ஏன் மாட்டானாம்? எங்கள் சசி
கசக்குமோ?''

''நீ கொஞ்சம் குறுக்கே பேசாமல்
கடிந்தான் குணாளன். ''சியாம்
வெறுப்பவன். இங்கே ஊருக்கு
பங்களாவில் வசிக்கிறான். அவனிட
வேலை செய்து பார்க்கலாம்.''

''ஏமாற்றா?'' என்று தயங்கினாள்

ஆனால் லில்லிக்கு சுவாரஸ்ய
''ஆமாமாம். எதற்கோ துணிகிறா
நயக்கம்? நீங்கள் சொல்லுங்க
தூண்டினாள்.

''அவனிடம் இரவு நேரத்தில் ஏ
அடைக்கலம் என்று சசி கூற வே
வீட்டில் தங்க வேண்டும்...''

''சே, வேறு சொல்லுங்கள்,'' என்

''நீ நினைக்கிற மாதிரி எதுவும்
பெண்ணைத் தொட மாட்டான்.
தங்கினால்தான் நம் காரியமும்
காலையில் நாம் சசியைத் தேடி
கண்டுவிட வேண்டும். எங்கள்
போயிற்றே என்று கத்த வேண்டும்
கொடு அல்லது ஊரெல்லாம்
பரப்பி விடுவோம் என்று மிரட்
உற்சாகமாகச் சொல்லிக் கொண்டு

''போன மாதம் பத்தாயிரம் ரூ
விடுமா என்று அவன் கேட்பானே!''

''எதற்கும் தப்புச் சொல்வாயா
பார்ப்போமே! அவனுக்குத் தான்
பெருமை. அது கலையக் கூடும்
போவான்.''

''குணா! இது உதவாக்கரை ஐடியா. அவன் அந்த வீட்டில் தனியாக இருப்பான் என்று என்ன நிச்சயம்? எவளையாவது இழுத்துக் கொண்டுகூடப் போயிருக்கலாம்.''

''அவன் அப்படிப்பட்டவன் அல்ல என்பதில்தான் நம் நிட்டமே எழுகிறது. அவன் நிச்சயமாய்த் தனியாகத்தான் இருப்பான். அது அவனது தனியிடம். ஒரு மாதிரி சரணாலயம் என்றுகூடச் சொல்லலாம். வாரத்தில் ஆறு நாள்கள் இங்கே ஊருக்குள் வாசம். சனியன்று இரவு அந்தப் பங்களாவுக்குப் போகிறவன் நிங்கள் கிழமை காலையில் தான் திரும்புவான். தலை போகிற காரியம் என்றாலன்றித் தன்னைத் தொந்தரவு செய்யக் கூடாது என்பது அவனுடைய தலைமை நிர்வாகிக்கு இடப்பட்டுள்ள கட்டளை... கடுமையான உத்தரவு. அங்கே டெலிபோன் கூடக் கிடையாது. வேண்டுமென்றே வைத்துக் கொள்ளவில்லை என்று ஒரு ஞாயிறன்று உன் சித்தப்பாவுக்காக யாமிடம் தொடர்பு கொள்ள முயன்றபோது அந்த நிர்வாகி என்னிடம் சொல்லியிருக்கிறார்.''

''ஓ! சாப்பாடு?''

''சிம்பிளாக ஏதாவது வாங்கிப் போய்விடுவானாம்.''

''தனியாக என்ன செய்வார் அந்த ஆள்?''

''ஓவியம் வரைவானாம். படிக்கிறபோதே அழகாகச் சித்திரம் நீட்டுவான். தோட்டத்தில் வேலை செய்வான்.''

''அகப்பட்டீர்களா? வாரம் ஒரு நாள் மட்டும் கவனித்தால் தோட்டம் உருப்படுமா? தோட்டக்காரன் இருப்பான் அல்லவா?'' என்று மடக்கினாள் லில்லி.

''இருப்பான், இருப்பான், நிச்சயமாக இருப்பான். வீட்டைப் பார்த்துக் கொள்வதுகூட அவன்தானாம். ஆனால் சனியன்று வெளியேறித் திங்களன்றுதான் திரும்ப வேண்டும் என்பது அவனுக்கு இடப்பட்டுள்ள கட்டளை. போதுமா?''

''அப்படித் தன்னந்தனியாக இருக்க வேண்டும் என்றால் அந்த ஆள் ஒரு மாதிரி பைத்தியம் கித்தியம் இல்லையே குணா?'' என்று கவலையுடன் விசாரித்தாள் லில்லி.

''ஊகும், அதெல்லாம் இல்லை. தப்புகளைக்கூட அவளால் பொறு தவறாதவர் யார்? அதுதான் எல்லாருடனும் சகித்துப் பழகுகி தனியே நிம்மதியாக இருக்க இருப்பதால் நினைப்பதை நடத்த சலி. நீங்... நீ என்னம்மா சொல்கிறா அவன்.

''நான்... அப்பாவை நினைத்தா என்றே தோன்றுகிறது. ஆனால் கூ ஏமாற்றுவதா என்று கஷ்டமாகவும் சலி மெதுவாக. ''அந்த ஆள் - மி அல்லவா?''

''இல்லவே இல்லை. அவனுக கட்டாயமாக வேண்டியதுதான். கார களைக் கிந்துக் கொட்டுவான். நா அளிப்போமே!'' என்றாள் குணாள

''எவ்வளவுக்குத் துணிந்தவன் என்கிறாயாக்கும்?'' என்று அதட்டி

''ப்ளீஸ் லில்லி! அது வேறு. இ இப்படிப் பேசாதே,'' என்றாள் சலி

''என்ன வேறாம்? இப்படித்த உள்ளைக் கொடுத்து விடுவா வனுக்கும்?'' என்றாள் லில்லி விட

சலியின் முகம் கன்றுவதைக் க பரிதாபமாக இருந்தது.

ஆனால் லில்லிக்கோ சலியின் அதிர்ச்சி இன்னமும் அடங்கவில்ல கோபமும் குறையவில்லை என்பதை

லில்லியின் கையைப் பற்றி ''மெய்யாகவே உனக்குப் புரியவி

சொன்ன மாதிரிச் சம்பாதித்தால் பொருளைக் கொடுப்பவனுக்கு அவன் வேண்டுவது கிடைக்கும். ஏமாற்றம் இராது, இது அப்படியில்லையே என்றாள் சசி,'' என்று விளக்கினான்.

''வழக்கம் போல அடுத்தவர்களுக்காக உருகுகிறாளாக்கும்! உன் பாடே இத்தப் பாடா இருக்கிறது. இதில் அறியாத ஒருவருக்காக... அழுவதா? சிரிப்பதா என்றே தெரியவில்லையே சசி,'' என்று அலுத்துக் கொண்டாள் லில்லி.

''சிரித்துவிடு! உடம்புக்கு நல்லது,'' என்று அவளிடம் பதில் கூறிவிட்டு, குணாளனிடம், ''அவனிடம் கார் இருக்கும் அல்லவா? கொண்டு போய் விட்டு விடுகிறேன் என்று சொன்னால்?'' வினவினாள்.

''கவனிக்க வேண்டிய விஷயம்தான். அவன் அறியாமல் கார் சக்கரத்தின் காற்றைப் பிடுங்கிவிட வேண்டியதுதான். ஆனால் இரண்டில் பிடுங்க வேண்டும் அப்போதுதான் ஸ்டெப்னியை மாட்டிக் கொண்டு கிளம்ப முடியாது. அதை விடவும் ஓரேயடியாய் ஒன்றும் முடியாத மாதிரி நடுங்கி நடிப்பது மேல்!'' என்றான் குணாளன்.

''நாய் இருந்தால்?'' இது லில்லி.

''நாய் இல்லை... என்று நினைக்கிறேன். அவன் தன் துப்பாக்கியையும் தன்னையுமே நம்புகிறவன். அப்படி இருந்தால் சரி, பதினாலு ஜிகிகள் போட்டுக் கொள்ள வேண்டியதுதான்'' என்று புன்னகை செய்தான் லில்லியினுடைய காதலன்.

''எப்படி இங்கே வந்தாய் என்று கேட்டால்?''

''கேட்கத்தான் கேட்பான்! என்ன பதில் சொல்லலாம். ம்... நீயும் உன் தோழியும்... இங்கே ஒரு தோழி... தோழி வீட்டுக்கு வருகிறீர்கள். கார் பிரேக் டவுள். பக்கத்தில் ஒரு லாட்ஜ் அல்லது வீட்டில் இடம் கேட்டுத் தங்குகிறீர்கள். காரைப் பார்க்க என்று நீ எனக்கு டெலிபோன் செய்து வரச்

சொல்கிறாய். வருகிறேன். ஒரே
சொல்ல மூவருமாகக் குளிர்காற்றி
பேச்சு சுவாரஸ்யத்தில் நாம் முன்
இரண்டு முரடர்கள் அவளை
போகிறார்கள். விடுவித்துக் கொண்
தறிகெட்டுத் திசைமாறி ஓடுகிறாள்

''ஓடுகிறாள்... ஓடுகிறாள்...
இருக்கிறாள்.''

''மீண்டும் மீண்டும் குறுக்கே வ
செல்கையில் சியாமின் வீடு கண்
ஓடிச் சென்று காப்பாற்றுங்கள் என்

''அருமையாக அளக்கிறீர்கள்.
விழவும் அந்த முரடர்கள் நிஜ
ஆகிவிடுவார்களாக்கும்!''

''கும்மா கும்மா ஊடுபா ஓட்டா
இளிக் குறுக்கே பேசினால் எனக்குக்
முடிக்கும் வரை பொறுமையாகக்
சசியைப் பின் தொடர்ந்தார்களே த
தொடரவில்லையே. சசி வீட்டினுள்
எங்கே மறைந்தால் சசிக்கென்ன? அ
போல அதிர்ச்சியால் பலமிழந்து போ
நடிக்க வேண்டும். அவனாக இரவு
சொல்ல வேண்டும்.''

''தப்புத் தப்பாகச் சொல்லிவிட்
என்று சொன்னால் எப்படி? நீங்கள்
விரோதி சசியை மட்டும் உபசாரம்
பெண்தானே!'' என்று வாதிட்டாள்

''பெண்தான். ஆனால்... ஆனால்
தூண்டி விடுகிற தோற்றம் இருக்கி
உதவி செய்யாமல் இருக்க மாட்டா
எடுத்தாக வேண்டிய ரிஸ்க்.''

''அப்புறம் இரவு முழுவதும் இவள் எக்கெடு கெட்டாலும் பரவாயில்லை என்று இருந்துவிட்டு, மறுநாள் காலையில்தான்... நாம் சசியைத் தேடிப் போகிறோமாக்கும்? பிரமாதம்!'' என்றாள் லில்லி கேலியாக.

''சும்மா இருந்ததா யார் சொன்னது? இங்கும் அங்குமாய் இரவு முழுவதும் அலைந்து திரிந்து தேடினோம். கண்டுபிடிக்கவே முடியவில்லை. கடைசியாய்க் காலையில் இந்தப் பக்கம் வருகிறோம். சியாமின் வீடு கண்ணில் படவே உள்ளே சென்று விசாரிக்கிறோம். அங்கே சசியைப் பார்க்கிறோம். வீட்டில் வேறு யாரும் இல்லாதது கண்டு அதிர்ச்சியுறுகிறோம். அலறுகிறோம், கண்ணான மானம் காற்றோடு போயிற்றே என்று கதறுகிறோம்.''

''நீங்கள் ஒரு சினிமாக் கதாசிரியர் ஆகியிருக்க வேண்டும் குணா,'' என்று மெச்சினாள் லில்லி.

''சசி பேசவே இல்லையே?'' என்று வினவினாள் அவன்.

லில்லி, சசியிடம் திரும்பி, ''என்னடியம்மா, எதற்கும் தயார் மேடம்! இதற்கும் தயார்தானா?'' என்றாள் குத்தலாக.

கெஞ்சுவது போல லில்லியைப் பார்த்தாள் சசி.

'பாப்' தலையை ஒரு சிலுப்புச் சிலுப்பினாள் லில்லி. ''பின்னே நீ மட்டும் அப்படிப் பேசலாமா? எனக்கு இன்னமும் படபட என்கிறது தெரியுமா?'' என்று குற்றம் சாட்டும் குரலில் கூறினாள்.

''ஷ்... ஷ்... இரு லில்லி! நீ என்ன சொல்கிறாய் சசி?'' என்று கேட்டான் குணாளன்.

தன் மனதில் எழுந்த போராட்டத்தை அடக்கியபடி, ''கொஞ்சம் பயமாக இருக்கிறது,'' என்றாள் சசி.

''என்ன பயம்? எதற்குப் பயம்? எது எதற்கோ பயம் இல்லையாம். இதில் என்ன வந்தது?'' என்றாள் லில்லி விடாமல்.

''லில்லி! அந்தப் பேச்சை விடு என்றேன் இல்லையா?'' என்று குரலை உயர்த்தி, லில்லியை வாய் மூட வைத்தான்

குணாளன். ''சொல் சசி! என்ன பயம்
ஒட்டு மொத்தமாய் எல்லாமேயா?''

''ஏதோ... ஏதோ எல்லாம் நினை
போலக் கலவரமாய் இருக்கிறது. ஏ
கெடுதல்தான் என்பது போல... எ
சொல்லவும் முடியாமல் புரியவும்
நடுங்குகிறது,'' என்றாள் சசி கலங்கி

புரிந்து கொண்டாற் போலக்
செய்தான். ''தப்பு செய்து அறியாத
இப்படித்தான் பயத்தைக் கொடுக்கு
ஏதோ ஒரு தப்பு செய்தாக வேண்டும்

''குணா!'' இடுமெனக் கூவினாள்
மற்ற இருவரும் திடுக்கிட்டு அவ

''அந்தப் பெண் விரோதியும் ம
தவறாக நடந்து விட்டால்...? அப்பு
ஆகும்?'' என்றாள் பயத்துடன்.

சசியின் முகம் சட்டென வெளுத்

ஆனால், ''அந்தப் பயமே வேண்ட
பேசினான் குணாளன். ''பெண்
ஒதுக்குகிறவள் அவள். பெண்ணை
மாட்டேன் என்பவன். ஒன்றைப்
நிற்பதில் அவள் உடும்பு ரகம். அதன
ஆபத்தே கிடையாது.''

''அப்படியானால் உங்கள் திட்ட
ஒட்டை குணா! அப்படிப் பட்டவ
தொடவே இல்லை, வைத்தியப்
மானால் செய்து பார் என்றால் என்ன

''இப்படி ஒரு குதர்க்கவாதி
நல்லதுதான். நிட்டங்களில் என்ன
அடைபட்டுப் போகும். கேள்
பாயின்டுக்கே போகப் போவது இ

தேடியதில் இவள் அறிந்தோருடன் இல்லை என்பது வெளியாகி விட்டது. இப்போது உன் வீட்டில் தனியாக இருந்ததும் வெளிவரப் போகிறது!' என்றுதான் மிரட்டப் போகிறோம். உன்னோடு தனிமையில் இருப்பது வெளி வராமல் இருக்க வேண்டுமானால் பத்தாயிரம் ரூபாய் கொடுத்து விடு என்று பிடிக்கப் போகிறோம். எள் கணக்கு சரியாளால் கூட ஐந்தாக வாங்கிக் கொண்டு கண்காணாத தூரத்திற்குத் தொலையுங்கள் என்பான். பெட்டி பெட்டியாகச் சேர்வதில் ஒரு நல்ல காரியத்துக்காகக் கொஞ்சம் செலவாகட்டுமே!'' என்றாள் குணாளன் வேகத்தோடு.

''எனக்கு உதவ வேண்டும் என்பது தவிர இந்த சியாமைப் பலியாடு ஆக்க வேறு காரணமும் இருக்கிறதா குணாளன்?'' என்று வினவிக் குணாளனைக் கூர்ந்து பார்த்தாள் சசி.

அவன் முகம் லேசாகச் சிவந்தது. ''சசி! உனக்கு உதவ வேண்டும் என்பது முதல் காரணம். தனிப்பட்ட முறையில் எனக்கு அவளிடம் விரோதம் இல்லைதான். ஆனாலும் அவன் பெண்களைப் பழிப்பதும் உரிய மதிப்புத் தராமல் மட்டம் தட்டுவதும் எனக்குப் பிடிக்காது. ஒரிரு முறைகள் மோதியும் இருக்கிறோம். இப்போது ஒரு பெண்ணுடன் தனிமையில் இருந்ததாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டு அவன் முகம் கறுத்து நிற்பதைக் காண எனக்கு விருப்பமே; தவறு நடந்ததோ இல்லையோ, அந்த மாதிரி ஒரு நிலை வெளியே தெரிவதை அவன் நிச்சயம் விரும்ப மாட்டான். நாம் அதை வைத்துத்தான் கொள்முதல் செய்து கொள்ள வேண்டும்.'' என்றாள்.

முன்பின் அறிந்திராத அந்த மொழுக்காக சசியின் மனம் பரிதாபப்பட்டது.

அஸ்திவாரம் போட்ட பின் மேலே கட்டடத்தை எழுப்புவது சிரமமாக இல்லை.

நகாசு வேலைகளை வில்லியும் குணாளனும் ஆர்வத்துடன் திட்டமிட்டனர்.

''சசி! உன் கருநீலச் சேலை
அப்படியானால்தான் முகம் இன்னமு
போலத் தெரியும்,'' என்றாள் லில்லி

''கழுத்தில் கருமணி மாலை,
கையில்,'' என்றான் குணா.

''கரும் பூதம் என்று பயந்து
விழுந்துவிட மாட்டாளே?'' என்று

''அவள் புலி வேட்டைக்குப்
பூதத்துக்குப் பயப்படுவாள்? அ
பெண்களிடம்தான்!'' என்று நகைத்த

இந்த இடக்குப் பேச்சில் கலந்து
தவித்தாள்.

அவளுக்காக மெனக்கெடுகிறவர்கள்
காட்டிக் கொள்ளவும் முடியவில்லை

சற்று நேரமாக அவளிடம் எத்தம் இல்
குணாளன்தான்.

சிரித்துக் கொண்டிருந்த லில்லியிட

அவள் சசியைப் பேச்சுக்கு இ
கிரீமோடு 'வழிகாண் விழா'வைச் சி
லாமாடி?''

ஆனால், சசி எழுந்து விட்டாள்.
அப்பா எப்படி இருக்கிறாரோ, போக

''இன்னமும் எல்லாம் பேசி முடி

''காரில் போய்க் கொண்டே பே
செய்து இப்போது இளம்பு.''

மறுத்து உரைக்க முயன்ற லில்லி
பற்றி இழுத்து எழுப்பினாள் குணாள

''வா, போகலாம்.''

மூவரும் கள்ளம் கபடு அறியாதவ
முன்னே பின்னே சூழ்ச்சி செய்து

இதுபோன்ற விஷயங்களைப் பகலில் பக்கம் பார்த்துப் பேச வேண்டும். இருளில் அதுவும் கூடாது என்று புரியாதவர்கள்.

படகின் மறுபுறம் ஓர் ஆணும் பெண்ணும் இருந்ததைப் பாராமல் பேசிவிட்டார்கள்.

அதுவும் ஆண் பேச முயன்றபோது, உதட்டில் விரல் வைத்துத் தடுத்துவிட்டு, அவர்கள் பேச்சைக் கவனத்துடன் கேட்டது அவர்களுக்கு அறவே தெரியாது.

அவள் பேசாதிருப்பதற்காக அவனது கைகளுக்குத் தன் உடலில் மிகுந்த சுதந்திரம் கொடுத்துவிட்டு அவர்களது பேச்சை அவள் ஆர்வத்துடன் ஒட்டுக் கேட்டதும் தெரியாது.

மூவரும் எழுந்து சென்றபோது விளக்கின் ஒளி சசியை நன்கு வெளிப்படுத்தியதை அவள் ஒரு விதக் குரூர திருப்தியுடன் கண்டதை அந்த மூவரும் அறியவில்லை.

5

அந்த வாரக் கடைசியிலேயே தங்கள் திட்டத்தை அமல்படுத்த மூவரும் முடிவு செய்தனர்.

நாள் செல்வது சபேசனுக்கு நல்லது இல்லையே.

அண்ணா நகரில் இருந்தது குணாளனின் வீடு. ஃப்ளாட் முறைக் கட்டடம். நாலில் ஒன்று இவன் வீடு.

சசியின் வீட்டுக்குப் போவதாகச் சொல்லிச் சித்தப்பாவிடம் அனுமதி பெற்று வந்தாள் லில்லி.

லில்லி வீடு செல்வதாகச் சொல்லி சபேசனைக் கவனிக்கச் சின்னியை ஏற்பாடு செய்து விட்டு வந்தாள் சரி.

மூவரும் டவர் அருகில் சந்தித்தனர்.

லில்லியின் காரில் சென்று சியாமின் வீட்டைத் தூரத்திலிருந்து காட்டினான் குணாளன்.

பிறகு திரும்பி வந்து அவனது வீட்டை அடைந்தனர்.

குணாளனுடைய அன்னை மூவருக்கும் உணவு அளித்தார். தோசையும் சாம்பாரும். லில்லி ஆசையுடன் வெட்டினாள்.

சசிக்கு ஒன்றுமே தொண்டையை இல்லை.

''நீ சரியாக உண்ணவில்லையே தம்பரில் ஹார்லிக்ஸ் கலந்து சசியி வைத்தார் குணாளனுடைய அன்னை

குணாளனும் லில்லியும் ஹாலி சமையலறையில் காரியங்களை முடி செய்தாள் சசி.

ஹால் பக்கம் எட்டிப் பார்த்துவிட்
பேசினார் ரேச்சல்.

''லில்லியும் உன் போலச் சா இருந்தால் நன்றாக இருக்கும்,'' எ

எதையும் வெளிக்காட்டாத
பார்த்தாள் சசி.

''குணா அவளை விரும்புகிறா குணாவிடம் அப்படித்தான். சித்தப்பாவின் சம்மதம் வேண்டுமா விட்டால் சொத்து சுகத்தை உதறி எனகிறாளாம். வரட்டும். அவள் ப இல்லை. இவனுக்கும், இந்த வே வேலை கிடைக்காமல் இராது. ஆன வாழ்ந்த பெண் இந்த வாழ்வுக்கு இப்போது பார், நீ எவ்வளவு வருகிறாய்? அவனுக்கு அது தே என்று வருத்தப்பட்டார் குணாளனி

''பழக்கம் இல்லாததுதான் கா இவள் எழுமுன் வேலையாட்கள் செ சசி சமாதானமாக.

''அதையேதான் நானும் சொல் அந்த அம்மா. ''வேலையாட்களே இவர்கள் இந்த மாதிரி உட்கார்த்து

சிரித்துப் பழக்கம். இதை நான் தப்பாகச் சொல்லவில்லை. அவரவர் செல்வ நிலைக்குச் சரியாக வாழப் பழகுவது இயல்புதான். ஆனால் செய்ய வேண்டிய அவசியம் இல்லாதபோது செய்யும் எண்ணமே மறைந்து போய்விடுகிறது. மறைந்த ஒன்றை வரவழைப்பது, சுலபமா? அதோடு இங்கே உடல் வலிக்க உழைக்க வேண்டுமே, முடியுமா? இளமை மயக்கத்தில் நாலு நாள்கள் செய்யலாம். ஆனால் ஐந்தாவது நாளும் வரும் அல்லவா? அன்று அலுத்துக் களைத்துப் போய் விடுமே! வயிற்றில் ஒன்று கையில் ஒன்று என்று ஆகிற காலத்தில் என்ன ஆகும்? நான் பார்க்கிற அளவில் லில்லிக்குப் பொறுமையும் அதிகம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை," என்று பெருமூச்சு விட்டார் ரேச்சல்.

"ஆனால் மிக மிக நல்ல பெண் அம்மா! நெஞ்சு நிறையப் பாசம் உள்ளவள்!" என்று தோழிக்கு வக்காலத்து வாங்கினாள் சசி.

"இல்லை என்று சொல்லவில்லை சசி! துன்பத்தைத் தாங்கி அனுபவிக்க வேண்டுமானால் நல்ல குணமும் பாசமும் மட்டும் போதாது. விடாமுயற்சியும் பொறுமையும் வேண்டும்... ம், திருமணங்கள் சொர்க்கத்தில் நிச்சயிக்கப் படுவதாகச் சொல்கிறார்கள். அங்கே இருக்கும் கர்த்தர் என் மகனுக்கு நல்லதையே செய்யட்டும். இதுதான் என் பிரார்த்தனை," என்றார் அவர்.

இங்கும் பிரச்னையா? பிரச்னை இல்லாத இடம் கிடையாதா?

அவருக்கு ஆறுதலாக, "உங்களுக்கும் உங்கள் மகனுக்கும் ஒரு குறையும் நேராது அம்மா," என்றாள் சசி.

"இங்கே ஆண்ட்டியுடன் என்னடி கிசுகிசுக்கிறாய்?" என்று சிரித்தபடி லில்லி உள்ளே வந்தாள்.

ஆனால் சசி கழுவிய தட்டுகளைத் துடைத்துக் கொண்டு இருப்பதைக் கண்டதும் அவள் முகம் வாடிப் போயிற்று.

"என்னைக் கூப்பிட்டிருக்கக் கூ
உதவியிருப்பேனே!" என்றாள் தாய்

கூடவே வந்த குணாளனுடைய
புன்னகையைக் கண்டதும் அவள் மு
"எனக்குத் தெரியாது குணா! தெ
வேலை செய்யும் போது உங்களோடு
மாட்டேன்," என்றாள் கலங்கிய கு

தோழியின் குரலை உணர்ந்த
"இன்று தெரிந்து விட்டதால் இனி
தானே லில்லி? உன் குணம்தான்
என்று தட்டிக் கொடுத்தாள்.

"நிச்சயமாய்," என்றாள் லில்லி

அதுவரையில் பேசாமல் கவ
ரேச்சலும் லில்லியை அழைத்தார்
தட்டுகளை எல்லாம் வரிசையாக
லில்லி!" என்று பணித்தார்.

வெகு கவனத்துடன் அவள் பய
அடுக்குவதைக் கண்டதும் குணா
ஒருவர் பார்த்து ஓசையின்றி நகைத்

அடுக்கி முடிந்ததும் நால்வரும்
இருந்தனர்.

கலகலப்பில் நேரம் பறந்தது.

கடைசியில் குணாளன் மணிக்கூ
கடிகாரத்தைப் பார்க்கவும் சசிக்குப்

அதற்குச் சரியாகக் குணாளனும்
பார்த்து லேசாகப் புன்னகை செய்
போனாள் சசி.

'அதற்குள்ளாகவா நேரம் ஆகிவிட
மனத்துக்குள் அஞ்சினாள்.

"நே... நேரமாகி விட்டது அம்ம
வேண்டும்," என்று தடுமாறினாள்.

''ஆமாம். பதினொன்றுக்குள் கொண்டு விடுவதாய்ச் சொன்னோமில்லையா லில்லி?'' என்று குணாளன் எழுந்தான்.

''கட்டாயம் போக வேண்டுமா? லில்லியோடு நீயும் இங்கேயே இரவு தங்கிவிட்டுப் பேசுவதுதானே சசி! என்னவோ உன்னை முதல் தடவையாகப் பார்ப்பது போலவே எனக்குத் தோன்றவில்லை. இருந்துதான் போயேன்,'' என்றார் ரேச்சல்.

அது மட்டும் முடித்தால்... என்று சசியின் மனது ஏங்கியது. ஆனால் முடியாதே. அப்பாவின் நிலைமை அவளைத் துரத்தி அடிக்கிறதே.

''இ... இல்லை அம்மா, போக வேண்டும்,'' என்று மெல்ல எழுந்தாள். கால்கள் துணியாய்த் துவண்டன. பெருமுயற்சி செய்து சமாளித்துக் கொண்டு நின்றாள்.

''வீட்டில் அவள் அப்பாவுக்கு உடம்பு சரியில்லை ஆன்ட்டி. அதற்காகத்தான் அவள் கட்டாயம் போக வேண்டியிருக்கிறது,'' என்றாள் லில்லி.

''ஓகோ! இவள் போய்த்தான் அவரைக் கவனிக்க வேண்டுமா? பகலில் வேலையாள் யாரும் பார்த்துக் கொண்டார்களாம்மா? என்ன செய்கிறது? இப்போது தேவையா?'' என்றெல்லாம் பரிவுடன் விசாரித்தார் குணாளனுடைய அன்னை.

''ம்... என்னமோ அது நுரையீரல் சம்பந்தப்பட்ட வியாதிம்மா! இப்போது குணமாகிக் கொண்டு இருக்கிறது. சீக்கிரம் நல்ல குணமாய் விடும்...'' என்று ஏதோ சொல்லி முடித்தாள் சசி.

மூவரும் காரில் ஏறிக் கொண்டு கிளம்பினர்.

சற்று நேரம் அமைதியாய்க் கழிந்தது.

திடீர் என்று நினைவு வந்தவளாய், ''சசி! எதற்கும் கத்தி ஒன்று வைத்துக் கொள் என்றேனே. வைத்திருக்கிறாயா?'' என்று வினவினாள் லில்லி.

''ம்,'' என்றாள் சசி சுருக்கமாக

''சசி, நீ...'' என்று தோழியின் திடுக்கிட்டு, ''என்னடி உன் கை இ இருக்கிறது!'' என்றாள்.

சசி பதில் ஒன்றும் கூறவில்லை காரை மெல்ல நிறுத்தினான் கு

''சசி! உனக்கு மிகவும் பயமாக வீட்டுக்குப் போய் விடலாம்,'' எ

இப்போது போய்விடலாம். பி

சபேசனின் வேதனை... முடி

''வீட்டுக்கு வேண்டாம் குணா என்றாள் மெல்லிய, ஆனால் திட

''நாட்டி கேர்ள்!'' என்று தட்டி கார் தொடர்ந்து சென்றது.

ஆனால் உடனேயே கலங்கி, '' ஒழுக்கமுள்ளவன்தானே?'' என்று

''உனக்கு அந்தப் பயமே வேண் அவன். மீண்டும் கார் நின்றது.

''சசி! இதற்கு மேல் கார் செல் கேட்டுவிடலாம் அல்லது கார் வெ அதோ பார், அந்த மதில்தான், சுற் முடிந்ததும் நேராக உட்புறமாகவே ஒற்றையாக இருக்கும் அவன் வீடு கார் டயரில் காற்றைத் திறந்து வி கற்றுக் கொடுத்தது நினைவு இரு

சசி தலையாட்டினாள்.

''பிறகு தலையைக் கலைத்து ஓடிக் களைத்தாற் போல அவ அவளைக் கண்டதும் மயங்கிச் சா இல்லை. அதிகாலையிலேயே நா சரிதானா?''

சசி மீண்டும் தலையை ஆட்டினாள்.

''சசி...'' என்று அவள் கையைப் பிடித்துக் கொண்டாள் லில்லி.

''அவளை விடு லில்லி! வீணாக அவளை மிரள வைக்காதே!'' என்று அதட்டி லில்லியை விலக்கினாள் குணாளன்.

''அப்புறம் பேச நேர்ந்தால் நீயும் லில்லியுமாக வந்தது, கார் ரிப்பேராகி நின்றது, தலைவலி, முரடர்கள் எல்லாம் நினைவு இருக்கிறதா?''

அதற்கும் தலையாட்டினாள் சசி.

''ஓகே. பெஸ்ட் ஆஃப் லக்!'' என்று விடை பெற்றாள் குணாளன்.

''ஜாக்கிரதை சசி!'' என்றாள் லில்லி.

இருவருக்கும் பதிலாக லேசாக முறுவலிக்க முயன்று விட்டுத் திரும்பி நடந்தாள் சசி.

மதிலை ஒட்டித் திரும்புகையில் நின்று திரும்பிப் பார்த்தாள்.

லில்லியும் குணாளனும் நிற்பது தெரிந்தது.

லேசாகக் கையாட்டிவிட்டு மேலே சென்றாள்,

சற்று தூரம் சென்றதும் கார் கிளம்பும் ஒசை கேட்டது.

அவளுக்கு உள்ளே பகீரிட்டது.

தன்னந்தனியாக இந்த இடத்தில் இந்த இருளில் சசி என்ன செய்கிறாள்?

''லில்லி போகாதே..'' என்று மெல்லக் கூவியபடி திரும்பி ஓடி வந்தாள் சசி.

ஆனால் காரின் பின் விளக்கு எங்கோ தூரத்தில் புள்ளியாகத் தெரிந்தது.

நிகைத்து நின்றாள்.

சே, என்ன பைத்தியக்காரத்தனம்!

இந்தத் திட்டமும் பைத்தியக்காரத்தனம்தான்.

அதைக் கைவிட்டு ஓட நினை
தனம்தான்.

ஒருவேளை இந்தத் திட்
அப்பாவுக்கு வைத்தியம் செய்வது

இல்லாவிட்டால் அப்பாவும்

அதுவும் எப்படி?

அந்த வேதனை தாங்காமல் இ
மனம் துணிந்தது நினைவு வந்தது.

அதைவிட இது மேல்தானே.

தளர்ந்த உள்ளம் மீண்டும் நிை
நடந்தாள்.

பாவம், அடுத்தமுனையில் பே
தெரியாதே.

தந்தையின் முகத்தை மன
தைரியத்தைக் கூட்டி மேலே நடந்த
என்று கட்டைக் குரலைக் கேட்ட
உறைந்தாள்.

கும்மாலே உதறிக் கொண்டு
துணையாகக் கை கால் எல்லாம் ந

பயத்துடன் திரும்பியவள் க
ஒட்டிச் சற்று உட்புறமாய் நின்ற பு
இரு உருவங்கள் புலனாயின.

அதற்குள் எழுந்து ஆடி ஆடி
வந்தான் ஒருவன். சரக்கென்று நீக்
''டேய் காளி, பொண்ணுடா!
''பேயோ? காலிருக்கா? மொதல்
பேயோ முளியோ!'' என்று
வரலானான்.

மீண்டும் நீக்குச்சி பளிரிட்டது.

''யே... காலு இருக்குடா. செவ
கும்மாளம் கொட்டியது முதல் குர

"ஐயோ! ஐயோ! இந்த எடத்துலே தனியா கடவுளே நமக்குள்ளே இவளக் கொணாந்து உட்டுருக்காருடா!" என்றான் அடுத்தவன்.

இன்னொரு குச்சி ஒளி பெற்றது.

"ஆமாமடா! அந்த வெளிமாவுல ஆடுன பொண்ணு மாதிரியே அளகுடா!" என்று இளித்தான் முதலாமவன்.

சசி அரண்டு போனாள்.

இது என்ன சோதனை?

இருவரும் குடித்திருப்பார்கள் போல இருந்தது.

இதிலிருந்து மீள்வது எப்படி?

வேண்டும், வேண்டும், அவளுக்கு நன்றாக வேண்டும். வேசியாகப் போகிறேன் என்றாள் அல்லவா? நாக்கிலே சனி இருந்ததோ?

"இந்தா பொண்ணு, சொன்னபடி கேட்டு நட," என்று ஒருவன் அவளது தோளைத் தொட்டான்.

பீதியில் உறைந்து நின்ற சசிக்கு அவன் தொட்ட கணத்தில் மீண்டும் உயிர் வந்தது.

தொட்ட கையைத் தட்டிவிட்டுப் பறந்தாள்.

"யே பிடி!" என்று இருவரும் துரத்தினர்.

எப்படியும் அவர்கள் இருவர். எவ்வளவு ஓடினாலும் அறிமுகம் அற்ற இந்தப் பகுதியில் மாட்டிக் கொள்ளக் கூடும். கையும் காலும் உதறுகையில் இங்கே அதிக தூரம் ஓடுவது கூடச் சந்தேகம்.

ஓடியபடியே ஒரு முடிவுக்கு வந்த சசி சற்றுத் தொலைவில் இருந்த ஒரு சவுக்குத் தோப்பினுள் புகுந்தாள்.

நெருக்கமாய் வளர்ந்திருந்த சவுக்கு மரங்களும் இருளும் அந்த முரடர்களின் பார்வையிலிருந்து அவளைக் காத்தன.

அவர்களுடைய குடி போதையும் அப்போதைக்குச் சசிக்கு உதவியாகவே இருந்தது.

ஆயினும் அவர்களும் விடுவதாக இல்லை, தோப்பினுள்ளும் அவளைத் தொடர்ந்தனர்.

இருளில் ஆள் தெரியாமல் ஒருவன் அருகில் சென்று விட்டான்

நல்ல வேளையாக அவன் உணர் கண்டுவிடவே திரும்பி ஓடினாள்.

நெஞ்சு உலர்ந்து போயிற்று.

தொண்டை காய்ந்து விட்டது.

இனி ஓட முடியாது. நிச்சயம் மு

'கடவுளே! கடவுளே!' என்றபடி கொண்டு சற்று நின்றாள்.

அந்த முரடர்களும் களைத்தனர்

பெரிய மூச்சுகளுடன் அவர்கள் கேட்டது.

"அவள இன்னிக்கு விடவே பட காட்டுறியா? இதுக்கெல்லாம் வாங்கணும். நீ பீச்ச கைப் பக்கம் பக்கம் போறேன். சும்மா நண்டுப்

இருவரும் இருபுறமாக நகர்வது சற்றுப் பொறுத்து மெல்ல நேரே

தோப்பு முடியும் இடம் வந்தது.

தோப்பைத் தாண்டினால் வெ அவள் செல்வது தெரியக் கூடும். என்றாலும் நட்சத்திரங்களின் ஒ புலன் ஆகிவிடுமே. அதுவும் இ வெட்டவெளி.

ஆனால் தோப்பினுள் இனியு அகப்பட்டுக் கொள்ள நேரும் எ திட்டம் போட்டு அலசுகிறார்களே.

அவர்கள் காணாதபடி வெட்ட அடுத்து மரங்கள் அடர்ந்த பகுதியை

சேலையைச் சற்றே உயர்த்தி மின்னல் வேகத்தில் ஓடினாள்.

பாதி தூரம் கடக்கும்போது, 'அதோ... அங்கடா!' என்ற சத்தம் கேட்டது.

உயிரைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு ஓடினாள்.

மரங்கள் அடர்ந்த பகுதியை அடைந்து விட்டபோதும் ஆசுவாச மூச்சுவிட முடியவில்லை.

ஏதோ வேலிபோல வரிசையாக நடப்பட்டிருந்த அந்தத் தாவரங்களின் ஊடே உள்ளே நுழைய முடியவில்லை.

வேறு வழி காணாமல் சுற்றிக் கொண்டு ஓடினாள்.

பின்னே காலடிச் சத்தம் நெருங்குவது புரிந்தது.

இனி அதிகம் ஓட முடியாது. அம்மா.

திடுமென ஒரு கேட் தெரிந்தது.

திறந்து கொண்டு உள்ளே ஓடினாள்.

கார் செல்லும் பாதை. கார்... காரைச் சுற்றிக் கொண்டு வராந்தாவின் படி ஏறினாள்.

பெரிய வெண்ணிறக் கதவு. வேகமாகத் தட்டினாள்.

அவசரமாகத் தட்டினாள்.

ஒருவரும் குடி வராத வீடோ?

கண்கள் இருண்டு காதை அடைத்தது.

செடி வேலிப் பக்கம் ஓடிவரும் ஓசையும் கேட்டது.

துடித்தவளாய் மீண்டும் தட்டினாள்.

கதவு திறந்ததோ... திறப்பது போலத் தோன்றியதோ...

''காப்... என்னைக் காப்பா...ற்..றுங்...'' என்று முடிக்கு முன் நிற்க இயலாமல் விழுந்தாள்.

விழும்போதே யாரோ பிடிப்பது போலத் தோன்றியது.

அந்த முரடர்களோ?

இமிற முயன்றவள் அப்படியே மயங்கிச் சாய்ந்தாள்.

6

சசிக்கு மெல்ல நினைவு திரும்பியது.

அந்த முரடர்கள் அவளைத் தூக்கி...

வீல் என்ற அலறலுடன் கண் விழித்தாள்.

பதறிப் போய் எழ முயன்றாள்.

அந்த முயற்சியின் போதுதான் படுக்கையில் படுத்திருப்பதை உ

மெத்தை தலையணைகளின் கண்ணைப் பறித்தன.

அச்சம் நீராமலே விழிகளைச் சு படுத்திரு!'' என்று ஓர் ஆழ்ந்த கூறியது.

மெல்லத் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

இதழ்களில் முறுவலுடனும், நின்றிருந்தான் அவன்.

அவன்!

அதிர்ச்சியுடன் சட்டென எழுந்

ஏனெனில் அந்த அவள் அன் ஏளனமாகச் சிரித்தவன்.

பின் ஏனோ உதவிக்கும் வந்தவ

இவன் யார்?

இது யார் வீடு?

சசி மலங்க மலங்க விழித்தாள்.

அருகில் வந்து ஒரு நாற்காலி அமர்ந்தான் அவன்.

''ஹார்லிக்ஸ் குளுகோஸ் கலந் அயர்வெல்லாம் பறந்துவிடும். ப என்று கப்பை அவள் வாயருகே

கப்பைத் தன் கையில் வாங்கி அருந்தலானாள் சசி.

வறண்டு காய்ந்து போயிருந்த அமுதம் போல் இருந்தது.

அவள் அருந்தி முடிக்கும் வரை ''ஆமாம், மயக்கம் போட்டுவிடும்

பயம்?'' என்று வினவினாள். ''காப்பாற்றுங்கள் என்று வேறு கதறினாயே?''

அந்தப் பயங்கர அனுபவத்தின் நினைவிலேயே அவளுக்கு முகம் வெளுத்தது. ''இரண்டு... இரண்டு குடிகாரர்கள்...'' என்று விவரிக்கும்போதே உடம்பு நடுங்கியது.

''வேண்டாம் வேண்டாம். விட்டு விடு. அதைப் பற்றிய நினைவே உனக்கு இப்படி நடுங்குகிறதே. மறந்துவிடு. இனி உனக்கு எந்த வித ஆபத்தும் இல்லை. இங்கே யாரும் உன்னை நெருங்க முடியாது. முயற்சி செய்தால் சுட்டு விடுவேன்,'' என்று அவளைத் தேற்றினான் அவன்.

'சுட்டு விடுவேன்.'

அவன் துப்பாக்கியை நம்புகிறவன்.

புலி வேட்டை ஆடுகிறவன்.

சசியின் நெஞ்சில் ஒரு பயங்கரச் சந்தேகம் முளைத்தது. இவன்தான் குணாளன் குறிப்பிட்ட அந்த சியாமா?

''நீங்கள்... நீங்கள்... உங்கள் பெயர் என்ன?'' என்றாள். புது விதமான அச்சத்துடன்.

அவள் கையிலிருந்த காலிக் கப்பை வாங்கினான் அவன். ''என் பெயர் சியாம்,'' என்று எழுந்து திரும்பினான். ''ஆனால் முதல் மந்திரி, அமைச்சர்கள் போல என் பெயர் பிரபலம் இல்லை!'' என்று நகை கலந்த குரலில் கூறியபடியே கப்பைப் பின்னிருந்த ஒரு மேசை மேல் வைத்து விட்டுத் திரும்பி வந்தான்.

''இன்னமும் உன் முகத்தில் வெளுப்புக் குறைய வில்லையே. இப்போதும் படபடப்பாய்த்தான் இருக் கிறதா?'' என்று பரிவுடன் வினவினான்.

இவனைப் போய்ப் பெண்ணை வெறுப்பவன் என்று குணாளன் சொன்னானே! அது எப்படிச் சாத்தியம்? எவ்வளவு பரிவான குரலில் விசாரிக்கிறான்!

அவள் பதில் சொல்லாததைக் கண்டு, ''பலவீனமாய் இருந்தால் படுத்துக் கொள்கிறாயா?'' என்றான் அவன்.

''இ... இப்போது பரவாயில்லை
மெலிந்த குரலில்.

''உன்னைக் கொண்டு போய்
வழியில்லை. சசி... சசிதானே உன்
பெண் அப்படித்தான் அழைத்ததாக
புன்னகையோடு அவன்.

''சசிதான்,'' என்றாள் அவள்.

''காலில் இரண்டு சக்கரங்களில்
சசி?''

அவன் தூக்கிவாரிப் போடக்
விசாரித்தான் சியாம்.

ஆனால் இரண்டு சக்கரங்களில்
நிட்டமிட்டது என்பதை அவளிடம்

''ஒ... ஒன்று...மில்லை...'' என்று

''எனக்குப் புரிகிறது சசி! ஏத
ஒருவனைத் தவிர வேறு யாரையும்
யாக இரவில் ஓர் ஆணுடன் எப்படி
நம்புவது எப்படி என்றெல்லாம்
தானே?'' என்றான் முறுவலுடன். ''ஆ
தேவையில்லை. சசி! உன் கண்டு
சேதம் வராமல் நான் உன்னைக்
மிருந்தும் கூடத்தான். ஏன் தெரியுமா
ம்பிக்கும் ஒரே ஒரு பெண் நீதான்.
செய்வேனா?'' என்றான் உணர்ச்சிய

இப்போது சசி மேலும் இணறிப்

''நான்... புரியவில்லையே!'' என்

''நீயேதான்...'' என்றான் அவன்
''சிறு வயதிலிருந்தே எனக்குப்
மதிக்கத் தோன்றுவது இல்லை. ஓர்
புமே உண்டாகும். ஆனால் அன்று
பேரும் கம்மா இருக்க, நீ உன்னை

என்னால் மறக்கவே முடியவில்லை. உன்னை மீண்டும் எப்போது சந்திக்க முடியுமோ என்று எண்ணிக் கொண்டே இருந்தேன். எப்படியோ இறையருள் என்றுதான் கூற வேண்டும். நீயாக இங்கே வந்து சேர்ந்திருக்கிறாய்,'' என்றான் மகிழ்ச்சியுடன்.

''நான் மெய்யைச் சொன்னேன். அவ்வளவுதானே. இதைப் போய்ப் பெரிதாய்ப் பேசுகிறீர்கள்!'' என்றாள் சசி. கூச்சத்தினால் முகம் லேசாகச் சிவக்க.

அதை ரசிப்பவனாய் அவள் முகத்தை ஆர்வத்துடன் பார்த்தான் சியாம். ''உனக்கு... நீ என்று உன்னை நான் அழைக்கலாம் அல்லவா? சில தினங்களாக மனதில் அப்படியே உன்னை நினைத்துப் பழகி விட்டேன்... ஆச்சரியமாக இருக்கிறதா? மெய்யாகவே அன்றிலிருந்து எனக்கு ஓயாது உன் நினைவுதான். பொதுவாகப் பெண்கள் சுயலாபம் கருதாமல் எதுவும் செய்யக்கூடும் என்று எனக்கு நம்பிக்கை கிடையாது. அன்று நீ அந்தச் சிறுமிக்காக வாதாடியதில் உனக்கு எவ்வித லாபமும் இல்லை. மாறாக நட்டம்தான். அந்தப் போக்கிரி உன்னிடம் கலாட்டா செய்திருக்கக் கூடும். படம் பாராமல் சென்றதில் பண நட்டம் வேறு...''

கூச்சத்தை மீறி அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள் சசி. ''டிக்கெட் எடுத்தது லில்லிதான்,'' என்றான் நேராகப் பார்த்து.

அவன் இலகுவாய் நகைத்தான். ''இருக்கட்டுமே... சும்மா வந்த லாபம் விட்டு விட்டது இழப்புதானே!'' என்று விடாமல் வாதிட்டான்.

''ப்ளீஸ்... சாதாரண விஷயம். அதைப் போய் நீங்கள் பெரிதுபடுத்தினால் எனக்கு ஒரு மாதிரி இருக்கிறது. ஏதோ ஏமாற்று வேலை போலத் தோன்றுகிறது,'' என்றாள் சசி.

''ஏமாற்று வேலையா? நீயா? நெருப்பில் ஈ மொய்க்குமா?'' என்றாள் சியாம் இடமான குரலில்.

கூடை நெருப்பை அள்ளிக் கொ
சுரீரென்றது சசிக்கு.

நெருப்பில் ஈ மொய்க்காதுதான். ஆ
எரியப் பிராணவாயு வேண்டுமே. அ
நெருப்பு அவிந்துவிடுமே.

உயிர் வாழப்... பணம் வேண்டுமே

அது கட்டாயம் வேண்டுமே.

ஆயினும் இப்படி நம்புகிறவனை
ஆக்குவது?

அவனிடம் உண்மையைச் சொல்வி
பெற்றவரின் நிலைமை உள்ளிழுக்க,

அவன் அவளது முகத்தையே பார்த்
''களைத்து இருந்தவளை மேலும் அ
விட்டேனா? மன்னித்துக் கொள் சசி..
இல்லையே?'' என்று பரிந்தாள்.

'இல்லை,' என்பதுபோலத் தலை

''நீ தூங்கு! மற்றதைக் காலையில் பா
இப்போதைக்கு உன்னைக் கொண்டு
விடுவதோ அல்லது உன் வீட்டாருக்கு
அசாத்தியம். அதனால் மனதை அ
தூங்கு,'' என்று சொல்லிவிட்டுப் பே

அறையை விட்டுச் சென்ற அவ
வெறித்துப் பார்த்தாள் சசி.

இவனுக்கு ஒன்றுமே தவறாக,
வில்லையே.

காலையில் பார்க்கலாம் என்கிறா
காலையில் வில்லியும் குணா
அப்போது இவன் என்ன சொல்லுவா

கண்ணில் குபுக்கென்று நீர் பொங்

கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு
கதவைத் தட்டிவிட்டு அவன் மீண்டு

''சசி, உனக்குப் பசிக்கிறதா? இரவு ஏதேனும் உண்டாயோ என்னவோ? இங்கே ரொட்டி, பிஸ்கட், பழங்கள், பால் எல்லாம் இருக்கின்றன. புளியோதரை பாக்கெட் கூட இருக்கிறது. கொஞ்சம் சாப்பிடுகிறாயா?'' என்று களிவாகக் கேட்டான்.

''வேண்டாம். தன்றி!'' என்றாள் சசி சிறு குரலில்.

''கொஞ்சம் சாப்பிடேன். சும்மா ஒரு 'கம்பெனி ஸேக்.' என்னோடு இரண்டு பிஸ்கட் மட்டுமே!'' லேசாக வற்புறுத்தினான் அவன்.

நிடுக்கிட்டவளாய், ''நீங்கள் இன்னமுமா சாப்பிடவில்லை? மணி என்ன?'' என்றாள் சசி.

''மணி...'' கையைத் திருப்பிப் பார்த்தான் சியாம். லேசான வியப்புடன், ''மணி ஒன்று சசி! இவ்வளவு நேரம் ஆகியிருக்கிறதே.'' என்றவன், தப்பு செய்தவன் போலச் சிரித்துச் சமாதானம் சொன்னான்: ''சித்திரம் நீட்டிக் கொண்டே இருந்தேனா, நேரம் போனதே தெரியவில்லை,'' என்றான். பிறகு, ''நேரம் அதிகம்தான் ஆகிவிட்டது. நீ... நீ தூங்கு சசி,'' என்று முடித்தான்.

''சரிதான். வாருங்கள், முதலில் சாப்பிடலாம்,'' என்று வேகமாக எழுந்து இரண்டு எட்டு எடுத்து வைத்தாள் சசி.

கிடைத்த இந்த வாய்ப்பில் அவனுக்கு உணவு பரிமாறி உண்ண வைக்க வேண்டும் என்று ஏதோ ஓர் ஆசை பெரும் அளவில் எழுந்து அவளை உந்தியது.

ஆனால் மனதின் உந்தல் காலுக்குப் புரியாமல் அது தன்பாட்டில் தடுமாறியது.

சவுக்குத் தோப்பில் சரியான ஓட்டம் ஓடிய கால்கள் அல்லவா?

அவளாகச் சமாளிக்குமுன் அவன் கையை நீட்டி அவளைப் பற்றி நிறுத்தினான்.

விநாடிக்குள் முகம் வெந்து குழம்பிப் போனாள் சசி.

நின்று சுதாரித்துக் கொண்டு நன்றி என்று அவன் பிடியிலிருந்து விலகினாள்.

நிதானத்துடன் அறை வாயில்வ
''சமையல் அறை, சாப்பாட்டு
பக்கம்?'' என்று விசாரித்தாள்.

முகத்தில் மகிழ்ச்சி துள்ள, ''வ
அழைத்துச் சென்றாள் அவன்.

''சமையல் அறை பின் பக்
சாப்பாட்டு அறை. ஆனால் என்
இதெல்லாம் வைத்துக் கொண்டே
ஃபிரிஜ், சின்ன சிலிண்டர் உள்ள
வற்றைக் காட்டிச் சொன்னாள் சி

சாப்பாட்டு மேஜை மேல் சில
பக்கத்தில் ஃபிரிஜ்ஜில் பழங்கள்,
பக்கத்தில் ஒரு ஸ்டாண்டில் சில

முந்தானையை இழுத்துச் செ
சாப்பிடுகிறீர்கள்?'' என்று கேட்ட

''நோ, நீதான் என் விருந்தாளி.
வேண்டும் என்று சொல்லு.'' என்

''பெண்கள் வேலையில் ஆண்
ஜகம், நன்றாயில்லையே!'' என்

''ஓகோ! அப்படியானால் எ
பதையும் எஜமானியாரே சொல்லி
அவனும் விளையாட்டாக.

உள்ளம் துள்ள, ''உங்களுக்கு எ
சூப்புமா அல்லது புளியோதரையு
கேட்டாள்.

''இரவில் ரொட்டியும் சூப்பும்.

சூப் டின்னைத் திறந்து கிண்
படுத்தினாள் சசி. ரொட்டியைத்
தட்டில் அடுக்கினாள். கண்ணாடித்
ஜிலிருந்து நீர் ஊற்றி வைத்தாள்
களைப் பார்த்ததும் இரண்டை எடு
சூடாகிவிட்ட சூப்பை இறக்கிவிட்
போட்டு எடுத்து வைத்தாள்.

அவள் வேலை செய்வதைப் பார்த்தபடி அவ்வப்போது உப்பு, மிளகுத் தூள் என்றெல்லாம் எடுத்துக் கொடுத்து உதவி செய்தான் சியாம்.

திடீரென்று, ''உன் முழுப் பெயர் என்ன?'' என்று விசாரித்தான்.

''சசிதான்.''

''சசிரேகா, சசிகலா.. என்று ஒரு வாலும் இடையாதா?''

''ஹூகூம்...'' என்று முறுவலித்தாள் சசி. ''சாப்பாடு ரெடி, சாப்பிடுங்கள்,'' என்றாள்.

''நீயும் உட்கார் அல்லது எனக்கும் வேண்டாம்.''

''என்ன, இப்படிச் சொல்கிறீர்கள்?'' என்றாள் அவள் வியந்து.

''நீயும் சாப்பிடு என்றேன். புரியவில்லையா?'' என்று சிரித்தான் சியாம்.

''எனக்குப் பசியில்லை என்றேனே.''

''அப்படியானால் எனக்கும் வேண்டாம்,'' என்று எழுந்தான் சியாம்.

திகைப்புடன் அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள் சசி.

சிரித்த முகத்தினுள் உடும்பின் உறுதி தெரிந்தது.

'பிடிவாதம் பிடித்தால் உடும்பு!' என்று குணாளன் சொன்னது நினைவு வந்தது. அவன் சாப்பாட்டைக் கெடுப்பானேன் என்ற எண்ணத்தில் அமர்ந்தாள்.

''குட் கேர்ள்!'' என்று இன்னொரு தட்டில் பாதி முட்டையை வைத்து அதை அவள் அருகில் தள்ளினான் சியாம். ரொட்டியையும் எடுத்து வைத்தான்.

மேலே தயங்காமல் உண்ணத் தொடங்கினாள் சசி. தொடங்கிய பின்தான் தன் பசியையும் உணர்ந்தாள். அவளுக்கிருந்த நடுக்கத்தில் குணாளன் வீட்டிலும் அவள் சரியாக உண்ணவில்லை. நல்ல ஓட்டமும் அலைச்சலும் வேறு எல்லாம் சேர்த்து சரியான பசியைக் கிளப்பி விட்டிருந்தன.

அவள் உண்ண உண்ண, அதை
படியே, அவள் தட்டில் ரொட்டி
கொண்டே இருந்தான் அவனும்.

மேஜை மேல் கிட்டத்தட்ட
தான், அதில் பாதி தன் வயிற்றில்
லேசாள வெட்கத்துடன், ''நிறைய
என்று எழுந்தான்.

பயன்படுத்திய பாத்திரங்களை
அங்கேயே அமர்ந்து சற்று நேரம்
இருவரும்.

அவள் தன் தொழிலைப் பற்
நாடுகளில் எப்படி? இங்கே எப்படி
கள் அங்கும் இங்கும் எப்படி
சொன்னான்.

மணி மூன்று அடித்தது.

கைக் கடிகாரத்தைத் திருப்பிப்
கவே மணி மூன்றுதான் சசி! நேரம்
அல்லவா?'' என்று ஆச்சரியப்பட்டு

சசிக்கு அது மட்டும் ஆச்சரியம
இந்த நேரத்தில் தனிமையில் அ
பாகத் தோன்றியதே, அதுவும் ஆ

சியாம் எழுந்தான். ''போய்த் தூங்
டைத்தவளை இவ்வளவு நேரம்
அடித்து விட்டேன்!'' என்றாள் ஒரு

''போர் இல்லை,'' என்று பதிலு
சசி. ''குட்நைட்!'' என்று எழுந்தா

''ஸ்வீட் ட்ரீம்ஸ்!'' என்றான் அ
சிரிப்பை அடக்கியபடி சென்று ப

ஆனால் உறக்கம் வரவில்லை.

காலையில் லில்லி வருவாளே;
இவனை - இப்படிக் கபடமற்ற
இழிவு செய்வதா?

கூடாது! நிச்சயம் கூடவே கூடாது.

ஆனால் அப்பா?

கடவுள் இருக்கிறாரே, அவர் வேறு வழி காட்டுவார். காலையில் வெகுசீக்கிரமாகக் கண் விழித்து வில்லி வருமுன் கிளம்பிவிட வேண்டும் என்று முடிவு செய்தாள்.

எப்படியோ, சியாமுடன் அவ்வளவு நேரம் பேசியதில் சசியின் மனதில் ஓர் அமைதியும் தைரியமும் உருவாகி இருந்தன.

கூடவே கடவுளிடம் கொண்டிருந்த நம்பிக்கையும் மேலும் உறுதியடைந்திருந்தது.

முன்னொரு தரம், ஆரோக்கியமாக இருக்கையில் தந்தை சொன்னது நினைவு வந்தது. அது பகவான் ராமகிருஷ்ணரின் பொன்மொழி. 'ரியலைஸ் காம்லி தட் நி டிவைன் வா வொர்க்ஸ். இட் வில் பி மோர் பவர்ஃபுல் இஃப் யூ டு நாட் மினிமைஸ் இட் வித் டவுட் ஆர் மிஸ்கிவீஃப் (கடவுள் சட்டம் எப்போதும் செயல் படுகிறது என்பதை அமைதி யோடு உணர்ந்து கொள். சந்தேகத்தாலும் அவ நம்பிக்கை யாலும் குன்றச் செய்யாது இருந்தால் அது அதிக வலு வுடையதாக இருக்கும்).

உண்மை என்று இறைவனிடம் பாரத்தை ஒப்படைத்து விட்டு உறங்கலானாள் சசி.

இரவு வெகு நேரம் விழித்திருந்ததாலோ என்னவோ, சசிக்குத் தூக்கம் கலைகையில் நேரமாகிப் போயிற்று.

கண்களைத் திறவாமலே வழக்கம் போலப் பத்துமுறை 'முருகா சரணம்' சொல்லிவிட்டு விழிகளைத் திறந்தாள்.

ஒரு கணம் என்ன ஏது என்று ஒன்றுமே புரியாமல் திகைத்தாள்.

மறுகணம் முந்தைய நாளின் நினைவுகள் வெள்ளம் போல் பாய்ந்து வந்தன.

வில்லி வருவாளே, அதற்குள் இங்கிருந்து வெளியேற வேண்டுமே.

அவசரமாகக் கட்டிலை விட்டு எ
வில்லியின் குரல் கேட்டது.

சப்த நாடியும் ஒடுங்கியவளாகச் சசி ப

7

வில்லியின் குரலில் எ
துள்ளும்.

பெற்றோரை இழந்தவள்
வயதிலேயே அவர்கள்
இழப்பின் மதிப்பை அறியாதவள். எ
அவளது மகிழ்ச்சியைக் குறைத்தது இ

துடிப்பும் ஆர்வமுமாகக் கலகலப்
தன் வீட்டின் துன்பங்களிடையே
கேட்கும் போதே சசிக்கு மனம் இ
உற்சாகம் உண்டாகி விடும்.

களிப்பை அள்ளிக் கொட்டும்
கேட்பதற்காகவே சசி வில்லியின் வீ

ஆனால் அந்தக் குரல் ஒருநாள் இ
விரும்பாத குரல் ஆகக்கூடும் என்று
இல்லை.

உற்சாகத்தை ஊட்டும் அந்தக்
உள்ளம் உயிர்ப்பு அத்தனையும் அ
அவள் எண்ணியதே இல்லை.

அதிகாலையில் விழித்தெழாது
நோவதா அல்லது இவ்வளவு
வில்லியை நொந்து கொள்வதா?

இரண்டும் பயனற்ற காரியங்கள்
மற்றப் புலன்களைப் போலவே
செய்ய மறுத்தது.

ஒருவேளை உண்மையைச்
ஒளிக்காமல் சொல்லி விட்டால் எ
சசிக்கு. ஆனால் தனக்காக

குணாளனின் முகத்தில் எப்படிக் கரி பூசுவது? மேலும் ஆர்வமும் அன்பும் மதிப்பும் கலந்து பார்க்கும் சியாமின் விழிகள் அடியோடு மாறிவிடுமே!

எப்படியும் சியாமின் பிரியம் அழியப் போகிறது.

அழிந்தே விடப்போகிறது.

இதற்கு மேல் எதையும் எண்ணத் தோன்றாமல் மரத்துப் போய் நின்றாள் சசி.

மேலே எதையும் எண்ண நேரமும் இல்லை.

கதவு தட்டப்பட்டது.

தொடர்ந்து, ''சசி! எழுந்து விட்டாயா? யாரோ உன் தோழி என்று சொல்லிக் கொண்டு ஒரு பெண் வந்திருக்கிறாள்,'' என்றது சியாமின் குரல்.

குரல் வறண்டு தெரிகிறதோ, வெறுப்பைக் காட்டுகிறதோ என்றெல்லாம் கலவ்வியது சசியின் மனம்.

சியாமின் விழிகள் அவள் முகத்தைக் கூர்ந்தன. ''தூங்கவே இல்லையாம்மா? இள்ளமும் முகம் வெளுத்துப் போய் இருக்கிறாயே!'' என்ற அவனது பரிவில் சசியின் கண்கள் பனித்தன.

''சசி...'' என்று அவனுடைய பேச்சில் குறுக்கிட்டு ஓடி வந்து அவளை அணைத்துக் கொண்டாள் வில்லி.

'ஒரேயடியாய் பயந்து போனோமடி, உன்னைக் காணாமல். நல்ல வேளை யாரிடமும் மாட்டிக் கொள்ளாமல் இங்கே ஒரு வீட்டில் - குடும்பத்தில் வந்து சேர்ந்தாயே.''

''லில்லி! ப்ளீஸ்...'' என்ற சசியின் இடைமீட்டைப் பொருட்படுத்தாமல் மேலே தொடர்ந்தாள் வில்லி.

''ஸார்! உங்கள் வீட்டு அம்மாவைக் கூப்பிடுகிறீர்களா? நன்றி சொல்லிவிட்டுக் கிளம்ப வேண்டும்,'' என்றாள் மடமடவென்று.

''வீட்டு அம்மா என்று யாரும் இல்லை,'' என்றாள் சியாம் சுருக்கமாக.

''பின்னே?...'' என்று வட்ட
அகலமாக விரித்தாள் வில்லி.

முகம் சிவக்கப் பார்வையால் கெ
ஆனால் வில்லி அவளைப் பார்த்த

சியாமை நேராகப் பார்த்து, ''பின்
சசி இருந்தாள்?'' என்று அதட்டலா
இருந்தாள் அவள்.

கைகளைப் பின்னே கட்டிக் கொ
பாதுகாப்பில்தான்!'' என்றான் சியாம்

''உங்கள் பாதுகாப்பில் என்றா
வீட்டில் வேறே யாருமே இல்லை
குணாளனின் குரல் கிண்டலாகக் கே

கண்கள் பளிச்சிட, ''ஆமாம்,'' என்
காலில் இழே தரை பிளந்து
விழுங்கவில்லையே என்று ஏங்கினா

''சசி!'' என்று பின்னடைந்தாள்
இவருடன் தனியாகவா இந்த வீட்
வாசலில்தான் கார் நிற்கிறதே. பெட்
தருகிறேன் என்று கொண்டுவிடச் சொ
என்று பொரிந்து தள்ளினாள்.

'தோழிக்கு உதவி செய்கி
நடிக்கிறோம்!' என்று அவள் தலைக்
கொடுத்துக் கொள்வது சசிக்குப் புரி

ஆனால் சசியின் தவிப்பு வில்லி

''ப்ளீஸ் லில்லி! ஒன்றும்
முணுமுணுத்தாள். ஆனால் அந்த
காதிலேயே விழுந்ததோ என்னமோ

சசியின் நிறத்தைப் பார்த்து, ''
இல்லை,'' என்று உதவிக்கு வந்தா

''ஆகா! என்ன வசியான காரண
சக்கரங்களில் காற்று இருந்திராதே!'' எ

''ஆமாம், அப்படித்தான்,'' என்றான் அவன் முகம் சிவக்க.

வில்லி சசியிடம் திரும்பினாள். ''ஏண்டி, உனக்கு அறிவில்லை. இரவு முழுவதும் இந்த வீட்டில் இவருடன் தனியாக இருந்திருக்கிறாயே, நாலு பேர் அறிந்தால் என்ன சொல்வார்கள்? நானை மாப்பிள்ளை வீட்டார் உன்னை ஒப்புவார்களா? ஒருத்தரைப் போலப் பத்தாயிரம் இருபதாயிரம் பணமா வைத்திருக்கிறாய், இந்தக் கோலத்தை மறைக்க? கர்த்தரே, இந்த அசட்டுப் பெண் இப்படி ஏமாந்து போனாளே! இவள் கதி என்ன ஆகும்?'' என்று புலம்பினாள்.

ஒரு முறை கன்றிய முகத்துடன் சசி குறுக்கிட முயன்றதை அவள் பொருட்படுத்தவே இல்லை.

''மேடம்! நீங்கள் நினைப்பது எதுவும் நடக்கவில்லை. உளறாதீர்கள்!'' என்று அதட்டினான் சியாம்.

''எதுவும் நடக்கவில்லை நடக்கவில்லை என்று எத்தனை பேரிடம் போய்ச் சொல்வது சியாம்? அப்படியே சொன்னாலும் 'எங்கப்பன் குதிருக்குள் இல்லை' கதையா என்று தானே எல்லாரும் கேட்பார்கள்? அதை யோசியுங்கள்,'' என்றான் குணாளன் வில்லிக்கு ஆதரவாக.

''அதற்காக?'' சியாமின் விழிகளில் பளபளப்பு ஏற, சசிக்கு உதறத் தொடங்கி விட்டது.

''ஓ... ஓ... ஒன்றுமில்லை. நான்... நான் போகிறேன். வா... வாடி.'' என்று இளம்பினாள் சசி.

''சற்றுப் பொறு சசி,'' என்று அவளைத் தடுத்தான் சியாம்.

''சொல்லுங்கள்,'' என்றாள் வில்லி குணாளனிடம்.

''ஒன்றுமில்லை சியாம். வில்லி சொல்வது போல சசியிடம் ஆயிரக் கணக்கில் பணம் இல்லை. தன்மானமும் அழகும் மட்டுமே அவளுடைய சொத்துக்கள். இந்த நிகழ்ச்சி வெளியே பரவினால் அவளது மானத்தின் மதிப்பு என்னவாக இருக்கும்?'' என்று நிதானமாக விளக்கிப் பேசினான் குணாளன்.

''ஒரு பத்து அல்லது பதினை
இருக்குமா?'' என்று ஏளனமாகக்

''இண்டலா?'' என்று ஆத்திரம

உதட்டைப் பிதுக்கி, ''ஆமாம்
நேரத்தில் குணாளனுடன் தனி
உங்கள் மானம் என்ன ஆகும்? ஒரு
சமப்படுத்த உங்களிடம் பணம் ஏ
என்று அதே குரலிலேயே கேட்டா

''என் விஷயம் வேறு. நான்
கொள்ளப் போகிறவள்!'' என்று
வில்லி. உடனேயே தொடர்ந்து
இண்டலாகப் பேசலாம். எங்கள்
விஷயம் வெளியானால்...'' என்

''ஏன் வெளியாக வேண்டும்?
நீங்களாக வேண்டும் என்று வெ

''எப்படி வெளியாகாமல்
என்றாளே என்று, வெளிக் காற்
நாங்கள் இருவரும். பேச்சு வ
விட்டோமா? திடீரென்று திரும்
காணவில்லை. இரவெல்லாம் தே
யாரிடமும் விசாரிக்காமல் ஒ
முடியுமா? இது பரவாமல் எ
ஆணித்தரமாகக் கேட்டாள் வில்

''வில்லி! ப்ளீஸ் வாயேன்,
கேளேன்!'' சசி இறைஞ்சினாள்.

திட்டம் வெளியாகாமல், சி
இந்த இடத்தை விட்டு எப்ப
வேண்டும் என்று துடித்தாள் அ
அவளுக்கு மதிப்புக் கொடுப்பதா
உட்படவே.

லில்லிக்குப் பதிலாக, ''அதற்கு என்ன செய்ய வேண்டும் என்கிறீர்கள்?'' என்று சீறினாள் அவள்.

குணாளன் குறுக்கிட்டு அமைதியோடு பேசினாள். ''சியாம்! தப்பாக நினைக்கா விட்டால் நான் ஒன்று சொல்கிறேன். இந்த விஷயம் வெளியானால் சசிக்கு மட்டும் அல்லாமல் உனக்கும் கேவலம்தானே? பெண்களையே வெறுப்பவன் போல வாய்க் கிழியப் பேசியவன் ஒரு பெண் தனிமையில் இடைத்தவுடன் விசுவாமித்திரனாகி வைத்துக் கொண்டான் என்பார்கள். உன்னிடமோ பணத்துக்குப் பஞ்சமில்லை. ஒரு பத்து பதினைந்து ஆயிரம் கொடுத்தாயானால் காதும் காதும் வைத்தாற் போலச் சசிக்குத் திருமணம் கூடச் செய்து விடலாம்,'' என்றாள்.

''குணாளன், வேண்டாம்!'' என்று கெஞ்சினாள் சசி. அவள் முகம் சிவந்து குருகிக் குழம்பெனை ஆயிற்று. இந்த நாடகம் இவ்வளவு வேதனையையும், அவமானத்தையும் தரக்கூடும் என்று அவள் அனுமானிக்கவே இல்லையே... தடுமாறியபடியே, ''இந்தக் காலத்தில் இதெல்லாம் பொருட்படுத்த மாட்டார்கள். நா...ன்...'' என்றவள் மேலே பேச முடியாமல் உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு தலையைக் குனிந்து கொண்டாள்.

சிறு வியப்புடன் அவளை நோக்கிவிட்டு, ''இந்தக் காலத்தில் கதைகளில் மட்டுந்தான் இதையெல்லாம் யாரும் பார்ப்பதில்லை சசி! வாழ்வில் மன்னிப்பே கிடையாது. பணம் பேசினால் தவிர!'' என்றாள் லில்லி.

''சசி! இங்கே வா,'' என்றான் சியாம்.

தரையைப் பார்த்தபடி அவன் அருகே சென்றாள் சசி.

''நிமிரு சசி! தலை குனிய நீ என்ன தப்பு செய்தாய்?'' என்றான் சிறு கண்டிப்புடன் அவன்.

'செய்தேன் செய்தேன்! உன்னை ஏமாற்றத் திட்டம் போட்டேனே!' என்று கதறியது அவள் மனம். உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு அசையாது நின்றாள்.

''இதோ பார் சசி! உன் மானம், [illegible] பத்தாயிரம் பதினைந்தாயிரம் என்[illegible] எனக்கு அது சம்மதம் இல்லை... இடையே ஏதோ பேச முயன்ற [illegible] அடக்கினாள். மீண்டும் சசியிடம் பொறுப்பு. சசி! என்னைப் பார்[illegible] உனக்கு எந்த விதமான வெறுப்பு[illegible] என்று வினவி முடித்தான்.

இவன் என்ன சொல்ல வரு[illegible] புரியவில்லை. ஆனாலும் அவனது [illegible] பதில் அவளிடம் இருந்தது. அ[illegible] ''இல்லை,'' என்றாள். ''நல்லது,'' [illegible] விட்டுக் குணாளனிடம் திரும்பினா[illegible]

''உங்களுக்கு லில்லி கற்றித் [illegible] நீங்கள் மணந்து கொள்ளப் போ[illegible] சசியும்கூட ஓர் இரவு நேரம் அடைக்[illegible] தங்கலாம்தான். ஏன், என் வீட்டில் [illegible] ஏனெனில் நாங்களும் மணந்து கொ[illegible] என்றான் தெளிவாக.

''சியாம்!'' என்று கதறி விட்டா[illegible]

சசியின் கையை மென்மலரைப் [illegible] ''உண்மை சசி! ஆனால் நீ என்னை[illegible] என்று மிருதுவான குரலில் கேட்ட[illegible]

சசி மட்டுமல்ல, குணாளனும் வி[illegible] போயினர்.

ஒரு வழியாகத் தன்னிலைக்கு[illegible] பேசினாள். ''இதற்கு அவசியம் [illegible] இரவு முழுவதும் தேடி அலைந்த [illegible] பாலும் லில்லியும் குணாளனும் ஏ[illegible] தயவு செய்து எனக்காக அதையெல்[illegible] விடுங்கள். இதற்காக... இதற்காக எ[illegible]

வேண்டிய அவசியம் இல்லை,'' என்று கூறித் தன் கையை மெல்ல விடுவித்துக் கொள்ள முயன்றாள்.

''அவசியம் இல்லாமல் இருக்கலாம் சசி! ஆனால் என் நெஞ்சு நிறைய ஆசை இருக்கிறதே!'' என்று அவள் கையை விடாமல் பிடித்துக் கொண்டு புன்னகை செய்தான் சியாம்.

வியப்பும் நிகைப்புமாக நம்ப முடியாமல் விழித்தாள்.

8

சசி விழித்தாளே தவிர லில்லி கதாரித்துக் கொண்டாள்.

''உங்களுக்கு ஆசை இருந்து என்ன செய்வது? எங்கள் சசி என்ன அநாதையா, நீங்கள் நினைத்ததும் மணந்து கொள்வதற்கு? அவளுடைய அப்பா இருக்கிறார். பாவம், நோயாளி மனிதர். அவரது சிகிச்சைக்கும் பராமரிப்புக்கும் சசிதான் பொறுப்பாய்ச் செய்து கொண்டு இருக்கிறாள். இப்போது உங்களை மணப்பதற்காக அவள் அதையெல் லாம் உதறிவிட்டு வந்துவிட முடியுமா?'' என்று சாமர்த்தியமாகப் பணப் பிரச்னையை உள்ளே நுழைத்துப் பேசினாள்.

சற்ற வெறுப்பாக லில்லியைப் பார்த்த சியாம், ''சசியின் உறவினர், இனி என் உறவினர். அவளுடைய பொறுப்பு களும் என்னுடையவையே. இனி உங்களிடம் பேசுவதைவிட நான் சசியின் தந்தையைப் பார்த்துப் பேசலாம் என்று இருக்கிறேன்,'' என்று சற்று விரைப்பாகவே முடித்து விட்டான்.

''ஓ.கே. உங்கள் இஷ்டம்! சசி, வருகிறாயா?'' என்று அழைத்தாள் லில்லி.

''இல்லை. அவளை நாளை அவள் வீட்டில் கொண்டு விட்டு விடுகிறேன். நீங்கள் போகலாம்,'' என்று சசிக்குப் பதிலாகத் தானே பதிலிறுத்தாள் சியாம்.

''ம்ம்....'' என்று யோசித்தாள் லில்லி.

''இவ்வளவு நேரம் செய்யாத எந்தத் தவறை நாங்கள் செய்து விடுவோம் என்று பயப்படுகிறீர்கள்?'' என்று நேரடியாகக் கேட்டாள் சியாம்.

''அப்படியில்லை...'' என்று
குணாளன் சியாமிடம் வந்தா
அவனது இரு கைகளையு
குலுக்கினாள். ''மனமார்ந்த நல்
எனக்கு ஒரு சகோதரி போல.. நி
காலம் மகிழ்ச்சியோடு வாழ வேண்
''நன்றி, குணாளன்!'' என்றாள்
இருவரும் புறப்பட்டுச் சென்
மட்டும் சசி எதுவுமே பேசவி
'நெஞ்சு நிறைய ஆசை'யில் அவ
வில்லை. பின்னே? அதே நினைவி
''சசி!'' என்று சியாம் அழை
புடனேயே திரும்பினாள்.

முக வெளுப்பு மாறாமலே, ''
தான் ஆக வேண்டும் என்பது
சொல்வது போல ஒன்றும் மா... ம
சமாளித்துக் கொள்வேன். நீ
கட்டுப்பட்டு இதைச் செய்ய
எழும்பாத குரலிலும் அவசரமாய்
''ஏன் சசி, உன்னை மணந்து கொ
இருக்க முடியாதா?'' என்றான் அ
''எ... எப்படி இருக்க முடியு
தடவையாகப் பார்ப்பது இட்
பார்த்தபோது ஒரு வார்த்தைகூட
அதுவும் அரை இருட்டில் பார்த்த
நீங்கள் அடையாளம் கண்டு கொ
மாதிரி மீண்டும் சந்திக்கவில்
மறந்துகூடப் போயிருப்பீர்கள்,'' எ
''மறப்பதா? உன்னையா மறப்
வா,'' என்று அவளை மாடியில் ஒ
சென்றான் சியாம்.

பலவகைத் தாள்கள் தாங்கிகளில் வீற்றிருந்தன. சிலவற்றின் மீது திரைகளும் இருந்தன.

கடைசியாக இருந்த ஒரு திரையை அகற்றினாள் சியாம்.

சசியின் விழிகள் விரிவடைந்தன. ''நான்!'' என்றாள் மிகுந்த ஆச்சரியத்துடன்.

''ஆம்,'' என்று புன்னகை செய்தாள் அவன்.

அது சசியின் படம்தான். சரிகைப் பூப் போட்ட வெண்பட்டுச் சேலையில், விரித்த பட்டுக் கூந்தலில், அகன்ற நீண்ட கண்களில் சசி பளபளத்தாள். எப்படியோ அவள் முகம் பிரகாசமாய்த் தெரியுமாறு அவன் வரைந்திருந்தான்.

மேலே ஒரு மூலையில் ஏதோ எழுதியிருந்தது.

அருகில் சென்று பார்த்தாள் சசி.

''தேவதை!'' என்று எழுதியிருக்கவே, சசி மேலும் நிகைத்தான்.

ஆர்வத்துடன் அவள் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த சியாம், ''என் தேவதை!'' என்றான்.

''இருந்திருந்து என்னைப் போய்த் தேவதை என்கிறீர்களே!'' என்றாள் கண்களில் நீர் மல்க.

''அந்தப் பெயர் உன்னையன்றி யாருக்குப் பொருந்தும்?'' என்றான் சியாம். ''கள்ளம் கபடமற்ற என் தேவதை.''

சசியின் முகம் வாடிப் போயிற்று. அவள் கள்ளம் கபடம் அற்றவளா? அவனிடமே கபட நாடகம் ஆட வந்தவள் ஆயிற்றே.

''ஏன் சசி முகவாட்டம்? உன் அப்பா நினைவா? உடம்பு சரியில்லை என்று அந்தப் பெண் வேறு சொன்னாளே! வா. முதலில் கொஞ்சம் காபி ஏதேனும் குடி. பிறகு நான்.. ஓ... கார் டயரில் வேறு காற்றில்லையே. நீ ரெஸ்ட் எடு. நான் போய் ஏதாவது ஏற்பாடு செய்து கொண்டு வருகிறேன்,'' என்று இளம்பினான் அவன்.

''நானும் வரட்டுமா?''

''ஊகும், வேண்டாம். குறைந்த ராவது நடக்க வேண்டியிருக்கும். என்று கரிசனத்துடன் மறுத்தான் அ

முதல் தடவையாகச் சபேசனை மிகவும் அதிர்ச்சியடைந்தாள்.

''இப்படிக் இடக்கிறாரே! சரிய தாயா? ஸ்பெஷலிஸ்டிடம் காட்டின

வைத்தியர்கள் சொன்ன சிகிச்ச ''குன்னூர்தானே, சேர்த்து விடுவோ இளையைச் 'செக்' பண்ணச் அப்படியே மாமாவையும் பார்...'' சிரித்துவிட்டு, ''உன் அப்பாவைய விட்டு வரலாம்,'' என்று சொன்னா

சியாம் சென்ற பிறகு வெகு நிலைப்படவில்லை.

நல்லவன், இளைஞன், அழகன் இப்போதைக்கு அத்தியாவசியமா பெட்டியாக வைத்திருப்பவன் - அ மணக்க வருகிறான் என்றால் சசி குதிக்க வேண்டும்.

ஆனால் முடியவில்லை.

பல் வலி போல நெஞ்சுக்குள் முனுவென்று வலித்துக் கொண்டே

அவளை ஏமாற்றி மிரட்டிப் ப போட்டுச் செயலாக்கவும் தொடங் முடியவில்லை.

எண்ண எண்ணக் கடுகு மலைய

சசி சின்ன வயதிலேயே சோதனை'யை விரும்பிப் படித்த

உண்மையின் அடிப்படையில் நிலைக்கும் என்பது அவளது எண்

இங்கே பொய்ம்மையில் தொடங்கும் இந்த வாழ்வு நீடிக்குமா என்று நம்பிக்கை அற்றுக் கலங்கினாள்.

பழைய சேதியை அவனிடம் சொல்லி விடலாமா என்று கூட நினைத்தாள்.

ஆனால் அவனுடைய தேவதை அழிழைந்து போவாள்.

அந்த உடும்புப் பிடிக்காரன் முற்றிலும் ஒதுக்கி விடுவான்.

அவளை இழக்கக் கூடும் என்ற எண்ணமே வேதனையாக இருக்க, அதற்கு மேலாக அப்பாவின் நிலைமை என்ன ஆகும்?

தன்னியல்பாய்த் தானாக அவரது மருத்துவச் செலவை ஏற்பதாகச் சொன்னானே.

அந்த விலை உயர்ந்த வைத்தியத்துக்காகத்தானே முதலில் தப்பு செய்ய நினைத்ததுகூட.

இப்போது தானாக வெண்ணெய் திரளுகையில் தாழியைத் தூக்கிப் போட்டு அவள் உடைப்பது என்ன நியாயம்?

'எல்லாம் தந்தைக்காக!' என்று தறிகெட்டு ஓடிய மனதைப் பிடிவாதமாக அடக்கினாள்.

லில்லியின் சித்தப்பாவும் இந்தத் திருமணத்தில் வெகு உற்சாகத்துடன் பங்கெடுத்துக் கொண்டார். ''சசியுடைய தகப்பனாருக்கு ஒன்றும் முடியாது அல்லவா?'' என்று கூறிக் கொண்டார்.

ஏற்கெனவே தொழில் முறையில் லேசாகச் சியாமுடன் இருந்த தொடர்பைப் பலப்படுத்திக் கொண்டு பேரிப் பேசிக் குழையடித்து அவனுடன் ஒரு வியாபார ஒப்பந்தமும் செய்து கொண்டார்.

லில்லி முகத்தைச் சுளுக்கினாள். ''எங்கே போனாலும் பணம்தான் குறி இவருக்கு!'' என்றாள் சசியிடம்.

திருமணத்திற்காக அழகிய ரோஜா நிறச் சேலை ஒன்றைத் தேர்ந்தெடுத்தாள் லில்லி. உடல் எல்லாம் தங்கச் சரிகையும் வெள்ளிச் சரிகையுமாகப் பின்னல்கள். சேலை வெகு அழகாக இருந்தது. சசிக்கும் மிகவும் பிடித்துப் போயிற்று.

மாலையில் சசியைப் பார்க்
ஆர்வத்துடன் காட்டினாள்.

பார்த்துவிட்டு அவன் ஒன்றும்
''உங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லையா?
வினவினாள்.

''சேலை நன்றாகவே இருக்கி
ணிறத்தில் இருந்தால்... என்ன சசி

''வெள்ளையா?'' என்று கேட்கு
கலங்கிப் போயிற்று.

ஒரு கணம் புருவங்களைச் சுரு
என்று சிரித்தான். ''உலகுக்கு இந்த
கைகள் எல்லாம் உண்டா சசி? பா
வெள்ளைதானே அணிகிறார்கள்?
என்றான்.

அவன் சிரிப்பதைத் தன்னை ம
பிறகு. ''இருக்கிறார்கள். நானொ
தொரு லெப்பரேஷனுமாக....''
போதே பேச்சு தவறு என்று தோன்

''அப்படிச் சொல்வது தவறு
துக்கும் வாழ்வின் அமைப்புக்கும்
ஆனால் காலம் காலமாய் வளர்ந்து
நம்பிக்கைகளைக் களைவது என்ற
இருக்கிறது. தயவு செய்து வெண்
வேண்டாம்,'' என்றாள் கொஞ்சத

அவன் முகம் உடனே கனிந்
இல்லாத எதையும் நீ செய்யத்
உடையின் நிறம் எதுவானாலும்
அதிலும் மாசு மருவற்ற வெண்
தெரியும் சசி! அந்த ஒரு நிறம் எனக

''உங்கள் வெண்மையே ஏழு நி
யாம்! மனிதனும் அதைப் பே
பலப்பல வண்ணங்கள்!'' என்றாள்

''எப்படி?'' என்றான், அவன் புன்னகையுடன்.

''வந்து... வந்து... கோபத்தில் சிவப்பு, காதலில் இளஞ்சிவப்பு, கருணையில் பச்சை, மயக்கத்தில் மஞ்சள் என்றெல்லாம் பல வண்ணங்கள்,'' என்றாள் சசி.

''ஆனால் உள் பேச்சுப்படியே வைத்துக் கொண்டாலும் ஏழு நிறங்களுமே தத்தமது தனித் தன்மை என்பதை விடுத்துத் தூய்மை பெற்று இணையும் போதுதானே வெண்மை என்று ஆகிறது? அதுபோலவே மனிதனிடமும் தப்புகள் எல்லாம் மறைந்து நல்ல குணங்கள் மிகுந்து தூய்மை பெறுகிறபோது உன் மனம் போல வெள்ளை மனம் ஆகிவிடும்,'' என்றான் வெற்றி முறுவலுடன் சியாம்.

சசிக்குச் சுருக்கென்றது. ''நான் ஒன்றும் தப்பத் தவறுகளே செய்தறியாத உத்தமி அல்ல சியாம். எத்தனை எத்தனையோ குற்றம் குறைகளை உடைய ஆயிரம் ஆயிரம் சாதாரணப் பெண்களில் ஒருத்திதான்.''

''அப்படிப்பட்ட ஆயிரம் ஆயிரம் சாதாரணப் பெண்கள் எல்லோரும் தன்னை விட்டால் உத்தமியே இடையாது என் பார்கள். உன்னுடைய பேச்சே உன் தூய்மையைக் காட்டு கிறதே. சசி நீ என்னதான் சொன்னாலும் நீ என் தேவதையே தான்!'' என்று பிடிவாதத்துடன் கூறினான் சியாம்.

பிறகு வருங்கால மாமனாரின் உடல்நிலை பற்றி விசாரித்தான்.

அவள் இப்போதைய தீவிர சிகிச்சையினால் கொஞ்சம் பரவாயில்லை என்றாள்.

''இன்னமும் நாலே நாலு நாள். பிறகு குன்னூரின் சூழ்நிலையில் அவர் நன்றாக ஆகிவிடுவார் பாரேன்,'' என்றான் சியாம் அவளுக்கு ஆறுதலாக.

''நீங்கள் அப்பாவுக்காகச் செய்வதற்கெல்லாம் நான் எந்த வகையில் ஈடு கட்டப் போகிறேனோ!'' என்றாள் சசி நன்றியுடன்.

''என் தேவதைக்கு இந்தச் சின்ன உதவி செய்ய வாய்ப்புக் கிடைத்ததற்காக நான்தான் நன்றி செலுத்த வேண்டும்,'' என்று முறுவலித்து விட்டுப் போனான் அவன்.

தேவதை தேவதை என்கிறானே,
மறைத்து ஏமாற்றுகிறேனே என்று
வில்லியிடம் சொல்லவும் செய்
சந்தேகப்படாமல் இப்படி நம்புகிற
களைக்கூட ஓர் அணுக் குறையாமல்
கிறாரே! இந்த நம்பிக்கையே என்னை
போல இருக்கிறது,'' என்று சொல்லி

''பைத்தியம் போல உளறுகிறாயே
நல்லதுதானே. அது இது என்று தூ
கிறாரே என்று நான் சந்தோஷப்ப
கிறேன். நீயானால் அதற்கு வேறு
அவர் சந்தேகப்பட வேண்டும்; துவை
வேண்டும்; நீ மாட்டிக் கொண்
என்கிறாயா?'' என்று பொரிந்து தள்

''ஐயோ, அதில்லையடி. இ
ஏமாற்றுகிறேனே என்று வேதனைப

''ஓகோ! அப்படியானால் ஒன்று
சியாமிடம் போய் உள்ளதை வெள்ள
வந்துவிடேன்,'' என்று இரக்கமில்லா

''என்னடி நீ கொஞ்சமும் புரியாம
குறைப்பட்டாள் சசி.

ஓடிவந்து தோழியின் தோளை
கொண்டாள் வில்லி. ''சசி! எனக்
புரியாமல் இல்லை. ஆனால் உனக்
புரியவில்லை பார். உன் வழியி
அதிகமாய் வந்தது இவ்வை. வ
அனுபவிக்காமல் ஏதேதோ கு
வீணாக்குகிறாயே என்பதுதான் எனக்
பொறு. நம்புகிறவரை ஏமாற்றுவது
என்கிறாய். கஷ்டம்தான். ஒப்புக்
பரிகாரம் இல்லாத ஒன்றை நினை

யாருக்கு என்ன லாபம்? மேலும் நீ சொல்லி விடுவதால் மட்டும் சியாம் மகிழ்ந்துவிடப் போகிறாரா? வேதனைப்படுவார்; முன்னையும் விடப் பெண்களை அதிகமாக வெறுப்பார். மேலும் உன் அப்பா நிலை என்ன ஆகும்? ஏன், நீதான் என்ன ஆவாய்? ஏய், எனக்குத் தெரியாது என்று நினைக்காதே. சியாம் உன் மனதில் குடியேறி விட்டார் என்பது நன்றாகவே எனக்குத் தெரியும். இப்போது அவரையும் வேதனைப்படுத்தி உன்னையும் வருத்திக் கொள்ளப் போகிறாயா? அதைவிட, இந்தத் தவறுக்கு ஈடு செய்வதற்காகக் காலம் முழுமையும் அவருக்கு மகிழ்ச்சியை அளிக்க உறுதி செய்து கொண்டால் என்ன? அதை விட்டுச் செல்லாத ஊருக்கு ஓராயிரம் வழிகளை எண்ணி எண்ணிப் பார்த்து ஒன்றும் சரியில்லையே என்று சோர்வானேன்?'' என்று ஒரு பெரிய சொற்பொழிவே ஆற்றி முடித்தாள்.

சற்று யோசித்துவிட்டு, ''நீ சொல்வது சரியாகத்தான் படுகிறது லில்லி! ஆனால்...'' என்று இழுத்தாள் சசி.

''படுவதோடு நிறுத்து. ஆனாலை விடு,'' என்றாள் லில்லி மகிழ்ச்சியோடு.

''ஆம் லில்லி! அதுதான் சரி. இனி அவருடைய ஆனந்தத்தையே என் வாழ்வின் முக்கியமான குறிக்கோளாய்க் கருதிச் செயல்படப் போகிறான். அவருக்கு மகிழ்ச்சி அளிப்பதில் நான் ஐதுபத்தியாய் எரிந்து மறைந்தாலும் சரிதான்,'' என்றாள் சசி உறுதியோடு.

''சபாஷ்!'' என்று கை தட்டினாள் லில்லி.

9

திருமணத்தன்று இரவு ரயிலிலேயே சபேசனை அழைத்துக் கொண்டு மணமக்கள் இருவரும் கிளம்பினர்.

''இன்றே கிளம்புவார்களா? முதல்... முதலிரவு!'' என்று முகம் சிவக்க முணுமுணுத்தாள் லில்லி.

''குன்னூர் அருமையான ஹனிமூன் ஸ்பாட்!'' என்று நகைத்துவிட்டுப் போனான் சியாம்.

குணாளன் விழிப்புடன் விழிகளை
''சியாமா சிரித்தது? அவன் இப்ப
உன் நிறமையா சசி? வாழ்த்துக்
இப்படியே நிலைப்பதாக!'' என்று
''நன்றி!'' என்று முறுவல் செய்தா
மூக்கணாங்கயிறு மாட்டுவதுதான்
''கட்டியிருக்கும் கயிற்றின் க
சொல்கிறதாக்கும்!'' என்று சிரித்தா
முதல் வகுப்புப் பெட்டியில் நா
ரிசர்வ் செய்திருந்தாள் சியாம்.
''வேறு யாரும் வந்து போய்க்
வுக்குத் தொந்தரவாக இருக்கக் கூ
விளக்கம் கூறினான்.
ஆனால் சபேசன் மருந்தின் மயக்
சசி கலக்கத்துடன் அடிக்கடி தி
கவனித்து, ''ஒன்றும் இல்லை சசி
காலையில்தான் தெரியும் என்று
காலையில் கோவையில் வந்து பார்க்
ஏற்பாடு செய்திருக்கிறேன். நா
கொள்வார். பயப்படாதே,'' என்று
அவளது கவலையை மாற்ற என்
அவளும் மெல்ல மெல்ல முகம்
பேச்சு கடைசியில் லில்லியிடம்
''அவள் ராபர்ட்டின் அண்ண
நினைக்கவே இல்லை. அவளும்
மணந்து கொள்ளப் போகிறார்களா
''அவர்கள் இருவருக்கும் ஆ
ஞடைய சித்தப்பா ஓ.கே. பண்ண
கூடாதே என்று இருவருக்கும் கொஞ்
''இவர்கள் இருவரும் மனம்
ராபர்ட்டைப் பற்றி என்ன பயம்?
தானே.''

''ஆமாம். ஆனால் லில்லியின் சொத்துக்கள் எல்லாவற்றுக்கும் அவர்தான் கார்டியன். பொறுப்பு உரிமை எல்லாமே அவருக்குக் கொடுத்து எழுதி வைத்திருக்கிறார் லில்லியின் அப்பா. அவருடைய விருப்பத்துக்கு மாறாக மணந்து கொண்டால் சொத்து முழுவதையும் அவர் தருமத்துக்கு எழுதி வைத்துவிட முடியும். பணத்துக்காக வரக் கூடியவர்களைத் தடுக்க என்று இப்படி எழுதி வைத்தாராம். லில்லியின் சித்தப்பாவும் ஒரு மாதிரி மனிதர். செய்தாலும் செய்து விடுவார் என்று பயப்படுகிறாள் லில்லி,'' என்று விளக்கினாள் சசி.

சியாமின் இதழ்களில் அவள் கண்ட ஏளனப் புன்னகை படர்ந்தது. ''ஓகோ. பணமும் வேண்டும். காதலும் வேண்டுமாக்கும். காசு இல்லாவிட்டால் காதல் அம்போ! எவ்வளவு ஆழமான காதல்!'' என்றான் ஏளனமாக.

''அப்படியில்லை!'' என்று அவசரமாக மறுத்தாள் சசி. ''உரிமை உள்ள பணத்தை அனாவசியமாக ஏன் விட வேண்டும் என்று பார்க்கிறார்கள். ஆனாலும் பணம் காசு எல்லாவற்றையும் உதறிவிட லில்லி தயார்தான். ஆனால் நடுத்தரக் குடும்பத்து வாழ்க்கையை அவள் தாங்குவாளா என்பதில் குணாளனுக்கும் அவருடைய தாயாருக்கும் சந்தேகம். 'கற்றுக் கொள்வேன்!' என்று அவள் நம்பிக்கையாக இருக்கிறாள். 'நன்கு யோசி!' என்கிறார் குணாளன்.''

அவளுடைய எதிர்காலம் பற்றி அல்வளவாக அக்கறை இல்லாதவன் போலத் தோளைக் குலுக்கினாள் சியாம்.

பிறகு, ''குணாளன் நம் நிருமணத்தில் இவ்வளவு ஒத்துழைத்தது எனக்கு மிகவும் ஆச்சர்யம் சசி! நம் நிருமணத்தை முடிந்த அளவு தடுப்பான் என்று நினைத்தேன். ஏனென்றால் கல்லூரி நாள்களில் எங்கள் இருவருக்கும் இடையே எப்போதும் தகராறுதான்,'' என்றான் யோசனையோடு.

''ஏனோ? என்ன தகராறு?'' என்று விசாரித்தாள் சசி.

''அது உனக்கும் சொல்லியிருக்கிறேன் - அல்லவா? சசி! முன்பெல்லாம் பெண்களைக் கண்டாலே எனக்கு வெறுப்பு.

இந்தப் பெண்மை தாய்மை தூய்
றிக் கொண்டு வரும். குணாளன்
பட்டர் போலப் பெண்களைப்
செய்ய அவன் தயார். என்னவோ
பின்னால் தாயாரே கஷ்டப்பட்
அதனால் பெண்கள் என்றாலே
பான். எப்போதும் சண்டைதான்.
பான் என்று நினைத்தேன். ம
எல்லாம் உன் மகிமைதான் சசி!
மாறிப் போனேன் பார்.''

பேச்சு அபாயகரமான திசை
கண்டதும், பேச்சை மாற்றினாள்.

தூக்கம் வந்தாற் போலக் கண்
விட்டாள்.

எதிர்பார்த்தது போலவே படு

கண்களை இறுக மூடிக்
யோசித்தாள் சசி.

இந்த மாதிரி நழுவல்களை
பயமாக இருந்தது.

மேலும் மேலும் தப்பு செய்து
மனம் கனத்தது.

அவன் காட்டும் பிரியமும்
மடங்கார்க்கின.

ஒருவேளை - எப்படியோ
உண்மை தெரிந்து போனால் இ
விடுமே என்று கலங்கினாள்.

ஆனால் வேறு யார் மூலம
இல்லையே என்று மனதைத் தே

இந்தக் குற்றத்துக்குப் பிராயச்
அவனுக்கு அடிமையாக வாழ்வது

ஆனால் மறுநாள் முழுவதுமே
அடியோடு மறந்து போனது.

ரயிலின் அசைவோ, தட்ப வெப்ப மாறுதலோ எதுவோ சபேசனுக்குத் தாங்கவில்லை.

கோவையை அடையுமுன் வெகுவாக மூச்சுத் திணறத் தொடங்கி விட்டது.

மேட்டுப் பாளையத்துக்குப் பதிலாகக் கோவையிலேயே இறங்கி விடும்படி ஆயிற்று.

அங்கே சில உடனடிச் சிகிச்சைகளைச் செய்து கொண்டு ஆக்சிஜன் சிலிண்டருடன் டாக்டரும் உடன்வரக் காரில் மெல்லப் பயணம் செய்து குன்னூரை அடைகையில் கிட்டத்தட்ட இரவாகி விட்டது.

மருத்துவ மனையின் ஹாலில் சசி கவலையுடன் உட்கார்ந்து விட்டாள். அவள் செய்வதற்கும் ஒன்றும் இல்லை.

சியாம்தான் டாக்டருடன் ஏதோ பேசுவதும் அடிக்கடி அவளிடம் வந்து, ''ஒன்றும் பயம் இல்லை சசி!'' என்பதுமாக இருந்தாள். கடைசியாகச் சபேசனுடைய உடல்நிலை சற்றுத் திடமாகி அவர் அமைதியாக உறங்கத் தொடங்கினார்.

சசியும் சியாமும் அவர்களுக்கு என்று ஏற்பாடு செய்யப் பட்டிருந்த ஒட்டலுக்குச் சென்று சேர்கையில் பின்னிரவு ஆகிவிட்டிருந்தது.

அப்போதும் சசியின் நிலைவு இங்கே மீளவில்லை.

சூடான பால் வரவழைத்தாள் சியாம்.

ஒரு கப்பை அவளிடம் நீட்டினாள்.

''இதைக் குடித்துவிட்டுப் படுத்துக் கொள் சசி,'' என்று அவள் கூறியபோது நிடுக்கிட்டு நிமிர்ந்தாள் அவள்.

நிகைப்பும் ஒரு பயமுமாகக் கணவளைப் பார்த்தாள்.

மிருதுவான புன்னகையுடன் தலையசைத்தான் சியாம். ''நம் காலம் நீண்டு கிடக்கிறது சசி,'' என்று மெல்ல அவள் கன்னத்தில் தட்டிவிட்டு அடுத்த கப் பாலுடன் அந்த 'சூட்'டின் மறு அறைக்குள் சென்று விட்டான்.

காலையிலும் சியாம் அழைத்த பின்தான் சசி விழித்தாள்.

பெரிய 'ட்ரே'யில் ஜக், காஃபி கப் இத்யாதியுடன் உள்ளே வந்தான் அவன்.

''திருப்பள்ளி எழுச்சி பாடவ
வந்தால் குளிருக்கு இதமாகக் கா
லேசாகச் சிரித்தாள்.

சசி வெட்கத்துடன் அவசர
வேகமாய்ப் பல் துலக்கி முகம் கழு

அவள் ஜக்கை எடுத்து கப்பி
தொடங்கினான்.

''நான் செய்கிறேன்,'' என்றாள்

''வெள்ளைக்காரன் நாகரிக
காரியத்தில் கவனமாய்.

''அது அங்கேயே இருக்கட்டு
அவன் பாணியிலேயே.

''ஹே, அந்த மாதிரி காஃபி
அதையே கடைப்பிடிப்போமே!''
கூறிவிட்டு, ''சர்க்கரை எத்தனை ஸ்பூ

அவ்வளவு களிவிலும் அவன்
இல்லை என்பதை உணர்ந்து, 'ஒ

''குட்!'' சர்க்கரையைக் கலக்கி
நீட்டினான் அவன்.

''அப்பாவை எப்போது பார்க்க

''குளித்துச் சிற்றுண்டியை மு
மணிக்குப் போகலாம்...''

''அதற்கு முன் முடியாதா?'' எ
கீழே வைத்தாள், சசி.

''முடியும்! ஆனால் இப்போது

''ஆங்...'' மெய்யாகவே மணி
நேரமா தூங்கினோம் என்று வெட்

சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டு,
இல்லை சசி! இங்கே இப்போது
இருக்கிறது பார். இங்கெல்லாம்
குளிப்பு எல்லாம் வசதிப்படாது
மாமாவைப் பார்த்து விட்டு அ
வாக்கிங் போய் வரலாம்,'' என்றா

தந்தைக்கு எப்படியிருக்கிறதோ என்று அரிக்கத் தொடங்கி விட்டது சசிக்கு. ஆனால் அவளிடம் வாய் ஓயாது, 'அப்பா அப்பா' எனவும் சங்கடமாகவும் இருந்தது. பேசாமல் எழுந்தாள்.

உணர்ந்தவன் போல அவன், ''காலையில் நர்சிங் ஹோமுக்குப் போன் செய்தேன். மாமாவுக்குக் கொஞ்சம் பெட்டராக இருப்பதாகச் சொன்னார்கள்,'' என்றான்.

நன்றியுடன் கூடிய புன்னகையைப் பதிலாகத் தந்தாள் அவள்.

மருத்துவமனையில் சபேசனைப் பார்த்ததும் சசிக்கு ஒரே மகிழ்ச்சி. அவர் உட்கார்ந்திருந்தார். மருமகனைப் பார்த்து உட்காரும்படி உபசாரம் கூடச் செய்தார்.

திரும்பி வரும்போது, ''ஒரே நாளில் இவ்வளவு மாற்றம் தெரிகிறதே ரியாம்,'' என்றாள் உவகையுடன். உடனே நாக்கைக் கடித்துக் கொண்டு, ''ஸாரி! பெயரைச் சொல்லி விட்டேன்,'' என்றாள் வெட்கத்துடன்.

''பெயரைத்தான் சொல்ல வேண்டும். எனக்கு இங்கு உள்ள இத்த அத்தான் பொத்தான் எல்லாம் பிடிக்கவில்லை சசி! மேல் நாடுகளில் போல நீயும் என்னைப் பெயர் சொல்லித்தானே சொந்தமாக அழைக்க வேண்டும். இது என் விருப்பம்,'' என்றான் உறுதியோடு.

அங்கே வால்பேரி விற்றுக் கொண்டிருந்த சிறுவன் ஒருவனிடம் நாலு வால்பேரிக் காய்களை வாங்கினான்.

சுழாயில் கழுவி அவளிடம் இரண்டை நீட்டினான்.

''வால்பேரிக் காய்கள் இங்கு போல எங்கும் ருசிப்பதில்லை சசி! ப்ளம்ஸ்கூட அப்படித்தான்,'' என்று ஒன்றைக் கடித்தான்.

''நீங்கள் இங்கே அடிக்கடி வருவீர்களா?'' என்று விசாரித்தாள் சசி.

''ஊகும்! ஆனால் ஏதாவது இயற்கை அழகைப் பற்றிப் படம் வரைய வேண்டும்போல் தோன்றினால் கோயமுத்தூருக்கு வரும்போது இங்கேயும் வருவேன்... இதுதான் மெயின் ரோடு. இங்கேதான் எல்லாமே. அந்தப் பக்கம் ரயில் நிலையம், பொதுவாக பஸ் ஸ்டாண்டில்தான் கூட்டம் அதிகம்...'

இயற்கையின் எழிலுடன் சியா
மென்மையுடன் இணை சேரச்
தெரியவில்லை.

மதிய உணவின் பின்னர் ஓ
கொண்டு சற்று தூரம் சென்று திரு

மாலையில் சபேசனைக் காண

அவர் நன்றாகத் தூங்கிக் கொண்டி

மீண்டும் தங்கியிருந்த ஓட்டலு
சம்பவம் நடந்தது.

சாதாரணமான சம்பவம்தான்.

ஆனால் சசிக்கு உயிர் நிலையே

ஒரு சிறுவன். பத்து வயதிருக்
என்று பிச்சை கேட்டான்.

பார்க்கப் பரிதாபமாக இருக்
பைசாவைப் போடப் போனாள்.

சட்டென முரட்டுத்தனமாக
மடக்கித் தடுத்தான் சியாம்.

ஏன் என்று புரியாமல் திகைத்த

''திருட்டுப் பயல்கள். இதெல்
சசி! இவர்களுக்கு ஒன்றுமே கொடு
அவன் கடுமையாக.

''ஒருவேளை மெய்யாகவும் இ
சசி மெதுவாக.

''நூற்றுக்குத் தொண்ணூறு பி
வேஷக்காரர்கள்தான். பத்து நிஜ
பதைப் பார்த்து வேடம் போட்டு ஏ
ஒருவருக்குமே கொடுக்காவிட்டா
நின்றுவிடும் அல்லவா?''

''ஆனால் அந்தப் பத்துப் பேரு
நேருமே சியாம்!'' என்று வாத
பையனின் பரிதாபமான முகம் அ

''ஓர் ஏமாற்றுப் பிழைப்பு நடவாமல் இருக்க அத்தப் பத்துப் பேரும் பட்டினி கிடந்து செத்தால்தான் என்ன?'' என்றான் சியாம் கடுமையாகவே.

திடுக்கிட்டுப் போனாள் சசி. ''பத்துக் குற்றவாளிகள் தப்பி விட்டாலும் பரவாயில்லை. ஒரு நிரபராதி தண்டிக்கப் பட்டுவிடக் கூடாது என்கிறது நமது நீதித்துறை!'' என்றாள் வெடுக்கென்று.

''நானாயிருந்தால் சட்டத்தை மாற்றியிருப்பேன். பத்து நிரபராதிகள் தண்டிக்கப் பட்டாலும் பரவாயில்லை. ஒரு குற்றவாளி தப்பிவிடக் கூடாது என்று அமைத்திருப்பேன். இப்படி யெல்லாம் இரக்கம் காட்டிக் காட்டித்தான் இந்த நாட்டில் குற்றவாளிகள் பெருத்துப் போனார்கள். எல்லாரையும் நடு வீதியில் வைத்துச் சுட்டுக் கொல்ல வேண்டும்,'' என்றான் அவன் சினத்துடன்.

''சியாம்!'' என்று அதிர்ச்சியுடன் கூவினாள் சசி.

''உண்மை சசி! உண்மையைச் சொல்லிப் பகி என்று கேட்டால் ஒரு ரூபாய் கொடுக்கவும் நான் தயங்க மாட்டேன். ஆனால் என்னிடம் ஏமாற்று வேலை செய்பவனை ஒரு நாளும் மன்னிக்க மாட்டேன். தண்டனை கொடுக்காமலும் விடமாட்டேன்,'' என்றான் அவன் அழுத்தம் திருத்தமாக.

கூடவே செல்லாத செக்கைக் கொடுத்து அவளை ஏய்க்க முயன்ற ஒருவனை எப்படி அவன் பணம் கொடுத்த பிறகும் கம்பியெண்ண வைத்தான் என்பதைச் சற்றுப் பெருமையோடு தானே விளக்கினாள். ''அதன் பிறகு என்னை ஏய்க்க எவனும் முயன்றதுகூடக் கிடையாது, தெரியுமா?'' என்று அவன் அதே தோரணையில் மேலே பேசியபோது சசிக்குப் பாதி உயிர் செத்துவிட்டது.

அவள் அவனிடம் மெய்யை மட்டுமாகச் சொல்லி யிருக்கவில்லையே!

இப்போது சொன்னால் என்ன ஆகும்?

என்னதான் ஆனாலும் இப்படி நடுங்கி நடுங்கி அரை உயிர் ஆவது நின்றுவிடும் அல்லவா!

தைரியத்தைக் கூட்டிக் கொ
தொடங்குமுன் ஓட்டல் கட்டடம்

உணவு முடிந்து பணியாள்
தொண்டையைச் செருமினாள்.

''சியாம்... நான்... நான் உங்களி
வேண்டும்,'' என்றாள் உதடு நடுங்

அவள் முகத்தைக் கவனித்து
தேவையில்லை,'' என்றான் அவன்

''ஏன்?'' என்று விழித்தாள் சசி.

''நீ சொல்ல வருவது என்னவெ
என்றான் அவன் நிதானமாக.

''.....''

சசி பிரமித்தாள்.

10

சசியின் வெளுத்த மு
எழுந்து அவள் அருகில்

அவள் கையைப் பற்றி
அமரச் செய்து தானும் அருகே அம

''சசி! இங்கே இருக்கும் வரையி
எண்ணித் தவித்துக் கொண்டேதா
பார்த்துப் பத்து நாள்களுக்குள், உ
விட்ட ஒரே காரணத்துக்காக உள்ளி
வதும் சரியில்லை. மெல்ல மெல்ல
பதியட்டும்; பிறகு எல்லாம் ப
இப்போதைக்கு எதையும் எண்ணி
என்றான் கனிவாக.

பேச முடியாமல் ஏதோ தொ
அவளுக்கு. சமாளித்துக் கொண்டு, ''
நான்...'' என்னுமுன் அவன் குறுக்

அவள் உதட்டில் விரலை வை
நிறுத்தினான்.

''இனி எதுவுமே பேசக்கூடாது,'' என்று அவள் முகத்தை இரு கைகளாலும் ஏந்தி நெற்றியில் லேசாக இதழ் பதித்து விட்டு எழுந்து போனான் அவன்.

இந்த மென்மையும் அந்த முரட்டுத்தனமும் -

இந்த விட்டுக் கொடுக்கும் தன்மையும் அந்தப் பிடிவாதமும் -

இதெல்லாம் அவனிடம் ஒருங்கு இணைந்து இருப்பது எப்படிச் சாத்தியம்!

இந்த இரண்டிற்கும் நடுவில் சசியின் வாழ்வு மலருமா அன்றிக் கருகுமா?

வெயிலும் மழையும் மாறி மாறிப் பட்டுப் பாறைகள் உடைந்து மணல் தோன்றியதாகச் சிறு வயதில் படித்த பாடம் ஏனோ அப்போது நினைவு வந்தது அவளுக்கு.

இருவரும் மேலும் நான்கு நாள்கள் அங்கே தங்கி யிருந்தனர்.

சபேசனின் உடம்பு சற்றுத் தேறி அவரே சென்று வருமாறு கூறிய பின்னர்தான் இருவருமாகச் சென்னைக்குத் திரும்பினர்.

திரும்பு முன் கோலையில் அவனுக்கு ஏதோ வேலை என்று இரண்டு நாள்கள் தங்க நேர்ந்தது.

முதல் நாள் மாலையில் அலுவலகத்திலிருந்து திரும்பு கையில் இரு டிக்கெட்களுடன் வந்தான் சியாம்.

''இங்கே நாடக விழா நடக்கிறது சசி! இரு டிக்கெட் வாங்கும்படி ஆயிற்று. அநேகமாக நன்றாகவே இருக்கும். பார்த்துவிட்டு வரலாம். வா,'' என்று சசியை அழைத்தான்.

அந்த நாடகம் சசியின் தலைவிதியைத் தலைகீழாக மாற்றி எழுதியது.

முன் பகுதியில் 'பேட்ரன்' பிரிவில் இருவரும் அமர்ந் திருந்தனர்.

நாடகம் சுவாரசியமாகச் சென்றது.

இரண்டாம் கதாநாயகிபோல வந்துபோன ஒரு பெண்ணைப் பார்க்கையில் ஏதோ அறிமுகமான முகம் போலச் சசிக்குத் தோன்றியது.

ஆனால் முக்கியப் பாத்திரங்களின் களைச் சுற்றிச் சுழன்ற கதையையும் அ அந்த முகம் சசியின் மனதில் பதியவி

ஆனால் இரண்டாம் காட்சி கொண்டு வந்த அந்தப் பெண் ஸ் சசியையே குரோதத்துடன் முறைத்து

சசியை என்பதைவிட சசியின் வி நில்க் சேலையையும் பளிச்சிட்ட ந சரியாகும்.

'இவளுக்கு ஏது இந்த வாழ்வு' என் நடிகைக்கு.

சசியின் அருகில் அவளுக்குப் பெ தூய வெண்ணிற ஆடையில் எடுப்ப வனைக் கண்டதும் எரிச்சல் இரு மட

பேட்ரன் பகுதி வேறு.

அருகில் இருந்த ஸ்கிரீன் தூக்கும் சசியையும் சியாமையும் காட்டி ஏதே

சொன்னதைச் செய்தால் ஐந்து ரூ காட்டினாள்.

அவனும் தலையாட்டினான்.

நாடகம் முடிந்து இளம்புகையில் வழிமறித்தான்.

''அம்மா ரொம்ப அவசரமாக மாம்மா,'' என்றான்.

யார் என்று சசிக்குப் புரியவில்லை

''டிராமாலே நடிச்ச அம்மாம்மா நிமிட்ல திரும்பிடலாம்,'' என்று அ

சசி தயங்கவும், ''இன்னா பயம்ம கூட வரட்டும். வாங்கம்மா,'' என்ற

''நானும் வருகிறேன் சசி!'' என்று சியாம்.

பக்க வழியாக கிரீன் ரூமுக்குச் செல்லும்போது இடையிலேயே வந்து சேர்ந்தாள் அந்த நடிகை.

''சசி, என்னைத் தெரிகிறதா? நான்தான் சிந்தாமணி,'' என்றாள் கண்ணில் ஒரு பளபளப்புடன்.

''ஓ... சிந்தாவா? நான் நினைக்கவே இல்லையடி. ஆனால் பார்த்த முகமாய் இருக்கிறதே என்று தோன்றியது. இந்த உடையில் சரியாக அடையாளம் தெரியவில்லை. சாரிடி, ஆனால் உன் ஆசைப்படி நடிகை ஆகிவிட்டாய் போல் இருக்கிறதே! சுகமாக இருக்கிறாயா? உன் அம்மா நலமா?'' என்று விசாரித்தாள் சசி.

''அம்மா?'' என்று பெருமூச்செறிந்தாள் சிந்தாமணி.

''என்ன சிந்தா?''

''அம்மா இறந்து எவ்வளவோ காலம் ஆயிற்று சசி! என் கதை கிடக்கட்டும். உன் விஷயம் எப்படி? வில்லி எப்படி இருக்கிறான்? உங்கள் பிளான்படி எல்லாம் சரியாக நடந்ததா?'' என்று அக்கறையாக வினவினாள் நடிகை.

எங்கோ எச்சரிக்கை மணி அடித்தது.

சசிக்குப் புரியாமல் மனம் கலங்கியது.

''எ... என்ன சொல்கிறாய்?''

''அதுதான்டி, யாரோ சொம் என்று ஓர் இளிச்சவாயனின் தலையைத் தடவப் போவதாகப் பிளான் போட்டீர்களே, அதுதான்டி. இராத்திரியில் அவன் வீட்டிற்கு நீ தனியாகப் போய்க் காரில் காற்றைத் திறந்து விட்டு அடைக்கலம் கேட்டு அங்கே தங்குவது என்று. காலையில் வில்லி வந்து மாளம் கினம் என்று பிரட்டி அவனிடம் பணம் கேட்கப் போவதாகவும் திட்டம் போடவில்லை? அதுதான் கேட்கிறேன். ஒரு பத்தாயிரமாவது கிடைத்ததாடி?'' என்று வேகமாகவும் தெளிவாகவும் பேசி முடித்தாள் சிந்தாமணி.

சிந்தாமணி தன்னை எதற்கு அழைத்தாள் என்பது சசிக்கு அப்போது புரிந்தது.

படிக்கும் காலத்தில் இருந்த அந்தப் பொறாமையும் குரோதமும் அணுவளவும் குறையவில்லை என்பது புரிந்தது.

பிறரை இக்கட்டில் மாட்டி வை
குறையவில்லை. பல மடங்கு டெ
நன்றாகவே புலப்பட்டது.

இதெல்லாம் புரிந்ததே தவிர,
செய்வதென்று மட்டுமே அறவே

பேச்சு வராமல், செய்கை வ
என்று இணறினாள்.

''ஓ! எனக்கு எப்படித் தெரி
அந்தப் படத்தின் மறுபக்கம்தானே
இனிமையான குரலில் கூறினாள்
சசியின் கழுத்தில் இருந்த மஞ்சள்
கவனித்தவள் போல், ''அடடே....
விட்டதாஹ! 'அந்த'ப் பணத்தில்தா
இவர்தானா உன் அவர்?'' கண்

பெரு முயற்சி செய்து குர
''ஆமாம். இவர்.. இவர்கள்தான
தியாம். இவள் என்னோடு படித்த
என்று அறிமுகம் செய்து வைத்தா

''அச்சச்சோ?'' என்று கை
பொத்தி விழிகளை அகல விரித்த
அதே சொம்தானா? தெரியக் கூ
விட்டேன் போல இருக்கிறதே
ஆவலை அடக்க மாட்டாமல் கே
நாடகத்தில் நடிக்கும் எனக்கு
தெரியவில்லை பார். சார்! எங்க
நல்ல பேர் எடுத்தவள். கெட்டிக்
கூட இதுவரை மாட்டிக் கொண்ட
என் அவசரத்தால் மாட்ட வேண்
சொன்னதை மறந்து விடுங்கள்
கெஞ்சினாள்.

''என்ன சாகசம் செய்கிறாள்' எ
சசி.

முகத்தில் மாறுபாடு இன்றி, ''நீங்கள் என்ன சொன்னீர்கள்?'' என்று சாவதானமாகக் கேட்டான் சியாம்.

ஆச்சரிய மிகுதியால் சசியினது மட்டுமல்ல; சிந்தா மணியின் வாய்கூட அடைத்து விட்டது.

அதையும் உணராதவன் போல, ''நேரமாகிவிட்டது சசி! போகலாம். உன் தோழியிடம் விடை பெற்றுக் கொள். நாங்கள் வருகிறோம், மிஸ் சிந்தாமணி,'' என்று திரும்பி வந்தான் அவன்.

சிந்தாமணியின் முகத்தில் இருந்த ஏமாற்றத்தைக் கண்டதும் சசிக்குச் சிரிப்புக்கூட வந்தது.

சிந்தாமணி பேசியது அவன் காதில் விழவில்லை போல் இருக்கிறதே என்று குதூகலத்துடன் கணவன் பின் தொடர்ந்தாள்.

ஆனாலும் உள்ளூர உதைத்தது.

அது எப்படி அவனுக்குக் கேளாமல் இருக்கும்?

வேகமாக என்றாலும் சிந்தாமணி தெளிவாக உச்சரித்துப் பேசினாளே. 'ஸ்டேஜ் விஷ்பர்' என்பார்களே, அதே தெளிவு அவள் பேச்சில் இருந்ததே.

ஆனால் சியாம் அந்தப் பையனிடம் ஏதோ சொல்லிக் கொண்டு இருந்தான்.

ஓரக்கண்ணால் அடிக்கடி கணவன் முகத்தைப் பார்த்தாள் சசி.

அங்கே ஒன்றும் - அதுதான் பயமாகவும் இருந்தது - ஒன்றுமே தெரியவில்லை.

ஒருவகை உணர்ச்சியுமே இல்லாமல் துடைத்து விட்டது போல இந்த முகம் அவள் அறிந்தவரையில் அவளிடம் பார்த்தறியாத ஒன்று.

இரவில் உணவு முடிந்த பின் சற்று உலவி விட்டு வருவதாகச் சொல்லிவிட்டு வெளியே போனான் சியாம்.

''நீ படுத்துக் கொள்,'' என்று சொல்லிவிட்டு அவள் பதில் பேசுமுன் போய் விட்டாள்.

உடைகளை லேசாகத் தளர்த்திக் கொ
உறக்கம் வரவில்லை.

ஒருவேளை அவன் கேட்டிருந்தால்.

படுக்கையின் பக்கத்திலிருந்த வி
கொண்டு ஒரு புத்தகத்தைப் பிரித்தாள்

கண்ணும் மனமும் எழுத்தில் பதிய

தன் போக்கில் பக்கங்களை மடக்கி
கை.

தற்செயலாய்க் கையைப் பார்த்தவள்
பக்கங்களை மீண்டும் ஒழுங்குற நீவி
மூடினாள்.

புத்தகத்தை மேஜை மேல் வைத்
படுத்தவள் துணுக்குற்றாள்.

மீண்டும் தலையைத் திருப்பி நன்ற

விளக்கின் ஷேட் அளித்த நிழலி
களுக்கும் இடையே இருந்த கதவு
பிரேமை அடைத்தபடி.... சியாம் நின்

கதவைத் தட்டாமல் அவன் வந்த
அந்தக் கணத்தில் அவளுக்கு உறைத்த

திகைப்புடன் அவளைப் பார்த்தா

நிழலில் நின்றதால் அவனது முக
புரியவில்லை. ஆயினும் கண்கள் மட்
இருளிலும் பளபளவென்று ஜொலித்த

இரவில் இரை தேடி வரும் புலியின்
என்று படித்த நினைவு வந்தது சசிக்கு

அந்த நினைவில் உடம்பு அதிர்ந்த

செயலற்றுக் கிடந்தபடி அவ
மெல்லச் சுதாரித்துக் கொண்டு எழுந்த
என்றாள்.

சத்தம் காற்றாகிப் போயிற்று.

அவள் அசையவும் அவனும் அசைத்தான்.

மெல்ல நிதானமாக, அழுத்தமான காலடிகளுடன் உள்ளே வந்தான்.

அவன் மீது வைத்த பார்வையை விலக்காமலே அவள் இருந்த கட்டிலை ஒரு முறை வலம் வந்தான்.

நெஞ்சு படபடக்க, ''என்ன சியாம்! ஏதாவ... துவே... வேண்... டுமா?'' என்று திக்கினாள் சசி.

அவன் சட்டென உரக்கச் சிரித்தான்.

தொடங்கிய வேகத்திலேயே சிரிப்பு மறைந்தது.

''பரவாயில்லை. தான் செலவு செய்திருக்கும் பணத்துக்கான பெறுமதி உள்ளதுதான் உன் உடம்பு!'' என்றான் நிதானமாக.

அடிபட்டாற்போல முதலில் அலறிவிட்டாள் சசி.

சிந்தாமணி சொன்னதை அவன் கேட்டு விட்டாலும் கூட அவள் கோபத்தால் குமுறக் கூடும் அல்லது வெறுத்து ஒதுக்கக் கூடும் என்றுதான் சசி நினைத்திருந்தாள்.

ஆனால் அவள் ஒரு வேசியின் உடம்பை எடைபோடுவது போலப் பார்த்து உடம்பின் பெறுமதியைப் பற்றிப் பேசியதும் தலையிலேயே இடி விழுந்தாற் போல அதிர்ந்து போனாள்.

அவன் அவளது அதிர்ச்சியை எந்தவிதப் பாதிப்பும் இன்றி வெறித்தான். ''ஆம் சசி! பணத்தை என்னமோ கொடுத்தாயிற்று. பொருளை மட்டும் அனுபவியாமல் ஏன் விட்டு வைக்க வேண்டும்?'' என்று அதே அழுத்தத்துடன் கட்டிலை நெருங்கினான்.

''நீங்கள்... நீங்கள் கேட்டிருக்கிறீர்கள்?'' என்றாள் சசி பதட்டத்துடன்.

''என் காதுகள் இன்றுவரை குறைபாடு இல்லாதவைதான்.''

மிகவும் நெருக்கத்தில் வந்துவிட்ட அவனை மிருந்த பயத்துடன் பார்த்தாள் சசி. ''சியாம்... சியாம்! நான்... என்னால் விளக்கம் கூற முடியும் சியாம்! அப்பா... அப்பாவுக்காக நான்...''

அருவருப்புடன் ஒரு கையை உயர்த்தி அவளது பேச்சை நிறுத்தினான் சியாம். ''தேவையில்லை. சாவு என்னமோ நேர்ந்தாயிற்று. பிரியமாகப் போற்றிப் பாதுகாத்ததைக் குழி

தோண்டி மூடியாயிற்று. இனி அ
மார்ட்டமா? சை, அருவருப்பா
தோளைக் குலுக்கினான்.

கட்டிலில் ஓர் அதிகாரத்துடன்
விடப் பரவாயில்லாத காரியங்கள்கூ
என இதழ்களில் ஏளன முறுவலுடன்

சசியின் உடல் கூசிச் சிலிர்த்தது.

''யாம், வேண்டாம். வேண்ட
நகர்ந்தாள்.

சியாம் மீண்டும் சிரித்தான்.

சசியின் நெஞ்சுக் கூட்டினுள்
சிரிப்பு.

''மாட்டை வாங்கியவன் மாட்டி
கொண்டா பால் கறக்கிறான்?''

''சியாம்! நீங்களா... நீ...ங்களா இ

''எப்போதும் ஏமாளியாக
நினைத்தாயா?'' என்று அவளை மீ

விரல்கள் வெளிப்படையாக நடு
கெஞ்சுதலோடு பற்றினாள் சசி.
பொறுங்கள் சியாம்! நான்... எந்த
அப்படியெல்லாம் செய்ய நேர்ந்தது
சியாம், வேண்டாம். நியாயத்தைப்
ஒரு... வாய்ப்புக் கொடுங்கள் சியா
கடைசி வார்த்தை ஒரு கேவ
பிடியிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக்

அவன் பிடி இரும்பாய் இருந்தது

அவனை விலக்கச் சக்தியற்று,
மாதிரி வேண்டாம் சியாம்! ப்ளீஸ்
செய்து இப்படி வேண்டாம்!'' என்

அவனிடம் இரக்கமே தோன்றாத
இழந்து, ''கடவுளே! நான் என்ன மா
செய்து வைத்திருந்தேன்!'' என்று வி

ஒரு கணம் அவன் முகம் இளகியது.

எல்லையற்ற சோகம் கண்களில் பிரதிபலித்தது.

தாளமாட்டாதவன் போலக் கண்களை இறுக மூடி, "நான் மட்டும் கற்பனை பண்ணவில்லையா?" என்றாள் வேதனையுடன்.

இகைப்பும் துன்பமுமாய், "சியாம்!" என்றாள் சசி, குரல் தழுதழுக்க.

மீண்டும் கண்களைத் திறந்தான் சியாம்.

விழிகளில் பளபளப்பு ஏறி விட்டிருந்தது.

புலிக் கண்களின் பிரதிபலிப்பு.

மானின் மிரட்சியுடன் செயலற்றுப் போனாள் சசி.

11

காலையில் சசியின் துயில் கலைந்து அவள் எழுந்தபோது சியாம் அங்கே இல்லை.

நடந்தது எல்லாம் கனவா என்றுகூட ஒரு கணம் மயங்கினாள்.

ஆனால் அப்படியல்ல என்பதை மிகுந்த வேதனையுடன் உணர்ந்தாள்.

திரும்பிக் கணவன் அறையைப் பார்த்தாள்.

சாத்தியிருந்தது. உட்புறமாய்ப் பூட்டியும் இருந்ததோ?

விழிகளில் நீர் மல்கியது.

கன்னைத் துடைத்துக் கொண்டே, பல் துலக்கி, தீராடி உடையணிந்து... அதன் பின்னும் சியாமிடமிருந்து அரவம் ஏதும் இல்லை.

உரிமையுடன் கதவைத் தட்டி அழைக்கும் துணிவு இல்லாமல் மலங்க விழித்தபடி அறை நடுவே நின்றாள் சசி.

திடுமெனச் சியாமின் அறைக் கதவு திறந்தது.

முந்தின இரவைப் போலவே அவள் கதவைத் தட்டாமல் திறந்ததைக் கண்டாள் சசி. அந்த அளவு மதிப்பும் கவனிப்பும் இனி அவளுக்குக் கிடையாது என்பதை அவன் செயலால் உணர்த்துவதைப் புரிந்து கொண்டாள்.

உதட்டைப் பற்களால் அழுத்தியபடி அசைவற்று நின்றாள்.

அவன் குரல் உணர்ச்சியற்று
ரயிலில் கிளம்ப வேண்டும். ஒரு
இரு. எனக்குப் பகலில் வெளியே
கேயே சாப்பிட்டு விடுவேன். உ
பிடு," என்று மொட்டையாகச் சொ

"சியாம்..." என்று அவசரமாக
உங்களிடம் பேச வேண்டும்," எ

"நாளை சென்னையில் பேசிக்
சற்றுத் திரும்பி அவளைத் தன் உ
அளந்து, "பேசுவதற்கு என்ன
ஈரமற்ற குரலில்.

"சியாம்!" என்று பதற்றத்துட
வைத்தாள் சசி.

அதற்குள் கதவு பட்டென்று மூ
பொங்கிப் பெருகிய கண்ணீருட

இரவு ரயிலில் மற்ற இரு
இருவரும் எதுவும் பேசிக் கொள்

அவன் பத்திரிகைகள் வாங்கிப்
வழைத்தாள். தன் பொறுப்பு எதை

ஆனால் அவன் மனம் சற்றும்
சசிக்குப் புரிந்தது.

புரிய வேண்டும் என்றே அவரு

சென்னையில் வீட்டைச் சென்ற
குளிக்கப் போய்விட்டாள்.

உடனேயே அலுவலகம்.

இரவுதான் திரும்பினாள்.

உணவு முடிந்து அவன் செ
கலக்கத்துடன் கீழே அமர்ந்திருந்தா

தன் அறைக்குள் சென்றவள்
அறையில் கட்டிலில் அவன் இடந்த
விக்கித்துப் போய் அறை வாசலிலே

''வா,'' என்றான் ஒற்றைச் சொல்லாக அவன்.

அவள் கருத்தை உணர்ந்த சசி கலங்கி நின்றாள்.

''வா சசி!'' என்றான் அவன் சற்று அதட்டலாக.

மெல்ல நடந்து கட்டில் அருகே சென்றவள், அப்படியே மண்டியிட்டாள். கையேந்தி, ''ஒரு முறை நான் சொல்வதையும் கேளுங்கள் சியாம்! விசாரணை இல்லாமல் தண்டனை கொடுக்காதீர்கள்,'' என்றாள் வேதனையுடன்.

''தண்டனை?'' என்று புருவங்களை வெகுவாக உயர்த்தினாள் சியாம். ''இந்தத் தண்டனை அப்படி ஒன்றும் உனக்குக் கசப்பாக இருந்ததாகத் தெரியவில்லையே!'' என்றான் ஏளனமாக.

சசியின் முகம் சிவந்து கவிழ்ந்தது.

அந்தச் சிவப்பைக் கண்டதும் ஒரு கணம் அவள் முகம் மிருதுவாயிற்று. உடனே கடுகடுப்புடன், ''இன்று என்ன புதிதாகக் கஷ்டம் வந்துவிட்டது?'' என்று கேட்டான்.

''.....''

''கேட்கிறேன்.''

''என்னைத் தப்பாக நினைக்கிறீர்களா சியாம்?'' என்றாள் சசி ஏக்கத்துடன்.

''தப்...பாகவா?'' என்றான் அவன், கோணல் சிரிப்புடன்.

இப்போது சசியின் முகம் அவமானத்தால் சிவந்தது.

அவன் மேலும் குத்தினான். ''அந்த நாடக நடிகை சொன்னது போல நீ திட்டமிடவில்லை? என்னை ஏமாற்றவில்லை? மறுநாள் மானத்துக்குப் பதிலாகப் பணத்தைத் தரும்படி அந்தப் பெண் லில்லி வந்து உங்கள் திட்டப்படி கேட்கவில்லை?''

இப்போது தோழிக்காக முகம் சிவந்தாள் சசி. ''லில்லி மானத்தை விட்டவள் இல்லை,'' என்றாள் ரோஷத்துடன்.

''அவள் விட்டாலும் விடாவிட்டாலும் அதைப்பற்றி எனக்குக் கொஞ்சமும் அக்கறை இல்லை,'' என்றான் அவன் வெகு அலட்சியமாக. ''ஆனால் நான் சொன்னது எல்லாம்

சரிதானே? காரின் டயர்களில் அதுவ
நிறந்துவிட்டது... முரடர்கள் துரத்தி
விழுந்தது... ஆகா! என்ன நடிப்பு! அ
கால் தூசு பெற மாட்டாள்,'' என்ற

''அது நடிப்பு இல்லை சியாம்!
தான்,'' என்றாள் சசி விடாமல்.

அவன் இளக்காரமாகச் சிரித்தான

''சியாம்! தயவு செய்து ஒரு தட
பிறகு நான் குற்றவாளிதான் என்ற
எனக்கு என்ன தண்டனை
கொள்கிறேன் சியாம்.''

அவன் பதில் கூறாமல் ஒரு
வைத்தான்.

ஆனால் அவள் அதையே
கொண்டு தொடங்கி விட்டாள்.

தந்தையின் சுகவீனம், அது
வந்தது, டாக்டர் சொன்னது, பணத்
யில் எல்லாம் முயன்று பார்த்துப்

''உன் சிநேகிதிக்குத்தான் மா
அளவுக்குப் பணம் இருக்கிறதே...
கூடாதா?''

அவள் கேட்டுக் கொண்டு இரு
முதல் கேள்வி தெறித்தது.

''அவள் மானத்தைவிடப் பணத்
சியாம்! எனக்காக... எனக்கு உ
யெல்லாம் பேசினாள்,'' என்றாள் ச

''ஆனாலும் உனக்குப் பணம்
வில்லையே.''

''அவளால் இயலாது சியாம்! அ
அவள் சித்தப்பாவிடம் இருக்கிறது.
முடிந்த பின்தான், அதுவும் அவர்

மாப்பிள்ளையை மணம் செய்தால்தான் அந்தப் பணம் அவள் கைக்கு வந்து சேரும். அவர் எதற்காகவும் அந்தப் பணத்தைத் தொடுவது இல்லை; வேறு யாரையும் தொட விடுவதும் இல்லை.''

''ஒழுங்கான ஆண் மகன். ஒப்படைக்கப்பட்ட பொறுப்பை ஒழுங்காகச் செய்கிறார். உங்கள் இனம் போல ஏமாற்று வேலை கிடையாது.''

ஒரு பெருமூச்சுடன் மேலே தொடர்ந்தாள் சசி. தான் எதற்கும் தயார் என்று சொன்னது, லில்லி ஆத்திரப்பட்டது, குணாளன் ஐடியா சொன்னது, மேலே மூவருமாகத் திட்டமிட்டது... எதையுமே மறைக்கவில்லை. அணுப் பிசகாமல் அத்தனையும் சொன்னாள்.

மெய்யாகவே முரடர்கள் துரத்தியது, சவுக்குத் தோப்பில் ஒளிய முயன்றது, பிறகு ஓடி வந்து விழுந்தது...

அதன் பின்னர் பேசுவது சசிக்குக் கடினமாக இருந்தது. ஆனால் பின் நடப்புகளின்போது பிரசன்னமாக இருந்த அவன் பேச்சில்கூட இவளுக்குக் கொஞ்சமும் உதவுவதாக இல்லை.

சிரமத்துடன் மீண்டும் தொடர்ந்தாள். ''அப்பாவைக் காப்பாற்ற மீந்திருக்கும் ஒரே வழி என்று நினைத்துச் செய்தேன் சியாம்!'' என்றாள் விழிகளில் நீர்திரையிட.

''ஒரே வழி அது மட்டுமாக இருக்கவில்லை. ஆனால் மேலே சொல்.''

''லில்லியை வெளிப்படுத்தாமல் திட்டத்தை மறைத்துப் போய்விடத்தான் நினைத்தேன்... நீங்கள் திருமணம் என்றதும் மெய்யாகவே நிகைத்துப் போனேன் சியாம்!''

''அப்போதும் உண்மையைச் சொல்ல எண்ணவில்லை.''

''உண்மையைச் சொன்னால் அந்த இடத்தில் லில்லியையும் குணாளனையும் நான் அவமானப்படுத்த வேண்டியிருந்திருக்கும் அல்லவா சியாம்? மேலும் அப்பாவின் நிலைமை வேறு. என்னால் தைரியமாகப் பேச முடியவில்லை.'' தன்

தவிப்பையும் வேதனையையும் வி
முயன்றாள் சசி.

''அப்படித்தானோ அல்லது உ
வராமல் நடித்துக் காட்டினாயோ
அந்தப் பெண்ணைவிடப் பத்து மட

சசி நீரோடும் கண்களாலேயே

சிகரெட்டை ஆஷ் ட்ரேயில்
படுத்தான் சியாம்.

''முடித்து விட்டாயா?''

சசி மவுனமாக இருந்தாள்.

''ஆல்ரைட். இனி அந்தக்
என்னிடம் கேள். அதுவே மெய்ய
திட்டமிட்டது எல்லாம் உன் கதை
கார் டயரில் காற்றைத் திறந்து
நியாயத்தைச் சொல்லியாக வேண்டு
பஞ்சர். விட்டில் மயங்கி விழுவதா

''இல்லை சியாம்!'' கேவினாள்

அவளது குறுக்கீடு காதில் விழ
அவன் தொடர்ந்தான். ''தங்குவதற்
கொண்டாய். அன்றைய தனிமை
உன்னை நெருங்கியிருந்தால்
மாட்டாய்.''

''சியாம்! இல்லவே இல்லை...

அவள் குறுக்கிடவே இல்லாதது
தான். ''உன் குறிக்கோளை அடைய
என்று இடம் கொடுத்திருப்பாய்.''

''மாட்டேன், மாட்டவே மாட்
கதறினாள் சசி ''நீங்கள் அப்படிப்
குணா சொன்னதால்தான்...'' என்

அவளது கண்ணீரைக் கல்லாயி
''நான் அந்த மாதிரி இல்லை என்

ரோலை எடுத்துக் கொண்டாய். மறுநாள் உன் தோழி முன் நான் திருமணம் என்றபோது, சத்தியவதி போல, 'வேண்டாம். தேவையில்லை,' என்று மாய்மாலம் செய்து என் மதிப்பில் உன்னை உயர்த்திக் கொண்டாய்.''

''மாய்மாலம் இல்லை சியாம்,'' என்று அழுதுகொண்டே கூறினாள் சசி.

''உஷ்...'' என்று அடக்கினான் அவன். ''உன்னை மணந்து கொள்ளும் அளவுக்கு என்னை மறைமுகமாய் ஊக்கினாய். உன் எதிர்காலத்தை உறுதி செய்து கொண்டாய். என்னை ஏய்த்துக் கொண்டே போனாய். நானும் ஏமாளிதான். அந்த வேளையில் தன்னந்தனியே என் வீட்டில் தங்கத் துணிந்த நீ எப்படிப்பட்டவளாக இருக்க வேண்டும் என்று யோசியாத முட்டாள்!'' சுய வெறுப்புடன் அவன் பேசவும் சசியால் அடியோடு தாள முடியவில்லை.

''நீங்கள் சொல்லிக் கேட்கும்போது பயங்கரமாக இருக்கிறது சியாம்! ஆனால் நிஜம் அப்படியில்லை. முதலில் அப்பாவுக்காகத் தப்பு முயற்சி செய்யத் துணிந்தது மெய்தான். ஆனால் உங்களை ஏய்க்க மனம் இல்லாமல் பல தடவை தடுக்கவே முயன்றேன். பிறகும் உங்களிடம் உண்மையைச் சொல்லிவிட நினைத்தேன். ஆனால்...''

''ஏன் சொல்லவில்லை? ஏன்? ஏன் சொல்லவில்லை?'' என்றான் ஆத்திரத்துடன்.

''அப்பா... அப்பாவுக்காக மட்டும் இல்லை. உங்களை அடியோடு இழந்துவிட நேரிடுமோ என்ற ப...யமும் சேர்ந்து கொண்டது சியாம்!'' என்று பரிதாபமாகச் சொன்னாள் சசி.

அவன் உதட்டைப் பிதுக்கினான். ''ஆகா! என்ன காதல்! அவ்வளவு காதலில் உருகி நின்றவளுக்கு இப்போது நான் தொட்டால் கசப்பானேன்?'' என்றான் இண்டலாக.

ஆண் - பெண் உறவு பற்றி யெல்லாம் பேசி அறியாத கூச்சத்தை முயன்று உதறினாள் சசி. ''பணத்துக்குப் பெறுமதியாக என்றால் வேசித் தொழில் போலக் கேவலமாக இருக்கிறது சியாம்!'' என்று கண்ணீர் வடித்தாள்.

''அதற்கும் தயாராக இருந்ததாக
குரூரத்துடன் குத்தினாள் அவள்.

துடித்துப் போய், ''சியாம், சியா
சொல்லாதீர்கள் சியாம்! என்னால் த
அம்மா, அம்மா...'' என்று தவித்தா

''பேச்சை நான் விழையவும்
இல்லை,'' என்று அலட்சியமாகத்
''சரி சரி, போதும் உன் பேச்சும் அழு
எழுந்து வா,'' என்று அதட்டலாக

சசி மீறத் துணியவில்லை.

மறுநாள் லில்லி வந்தாள்.

''என்னடி, என்னடி... எப்படி
என்று துளைத்தாள்.

சசி மெல்லியதாகப் புன்னை
பேசவில்லை.

''சிரிக்கிறாய். ஆனால்... ஓகோ
இருக்கிறார்? அதை நான் கேட்கவே

''பரவாயில்லையடி, பேசுகிறார்.
காத்துக் கிடக்க வேண்டாம் என்
வைத்தார்,'' என்றாள் சசி.

முகம் மலர, ''வெரி குட்...
கிடந்தாரே, அன்று பார்த்தபோது
போயிற்று. சசி! உன்னிடம் சொல்
என்று மறைத்தேன். நல்ல காலம்.
முடிந்தது. அதிருக்கட்டும் சசி. கிட்
முதல் இரவு குன்னூரில்தானே?''
சிரித்தாள்.

தலை குனிந்தபடி, 'இல்லை' என்
''ஏன்டி?'' என்றாள் லில்லி ஆச்
''அப்பாவைப் பற்றிய கவலையில்
அவர் வேண்டாம் என்றார்,'' என்றாள்

''அடேயப்பா! பெண்டாட்டியிடம் அதற்குள் அவ்வளவு களிசனமா? பின்னே இங்கே வந்த பிறகா?''

மீண்டும் தலையசைத்தாள் சசி.

''பின்னே எங்கேடி? ச்சு, சொல்லேன். வரும்போது கோவையில் தங்கினீர்களா? அங்கேதானா?'' பொறுமை யற்று அவசரமாகக் கேட்டாள் லில்லி.

ஒவ்வொரு கேள்விக்கும் சசி தலையாட்டினாள். பேச முடியாமல் துக்கம் தொண்டையை அடைத்தது. சமாளித்துக் கொண்டு எழுந்து, ''உனக்கு ஜூஸ் கொண்டு வருகிறேன்,'' என்று உள்ளே சென்றாள்.

''வெட்கமாடி? அதுவும் என்னிடம் கூடவா?'' என்று கைகொட்டிச் சிரித்தாள் லில்லி.

விழிகளில் நீர்க்கசிவை அடக்கி முகத்தைச் சீர் செய்து கொண்டு பழச்சாறுடன் சசி வந்தபோது அங்கே சியாமும் வந்து சேர்ந்தான்.

பொதுப்படையாக லில்லியிடம் குசலம் விசாரித்தான்.

லில்லி எற்றுக் குடித்து முடியும்வரை காத்திருந்தான். பிறகு, ''தப்பாக நினைக்க மாட்டீர்கள் என்று எண்ணுகிறேன் மிஸ் லில்லி! சசி புது மணப்பெண். நான் நினைத்தால் வருவேன். அதனால் நீங்கள் இங்கே வந்து போவதை விட நேரம் இடைக்கையில் சசி உங்களைப் பார்க்க வருவது மேல் அல்லவா? தவறுதலாக எண்ண வேண்டாம்,'' என்றான் நிதானமாக.

வெள்ளை மனதுடன் கை தட்டினாள் லில்லி. ''ஹியர் ஹியர்... சசி! பரவாயில்லையே உன் இவர். என்ன மரியாதை யாக என்னைக் கழுத்தைப் பிடித்து வெளியே தள்ளுகிறார் பார். பரவாயில்லை மிஸ்டர் சியாம்! நான் தப்பாக எண்ணப் போவது இல்லை. எங்கள் சசி மீது நீங்கள் இவ்வளவு ஆசையாக இருப்பதே எனக்கு மிகமிக மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது,'' என்றாள் குதூகலத்துடன்

''அப்படியானால்...'' என்று இழுத்தான் சியாம்.

''குறிப்பறிய மாட்டாதான் நன்மர
சசி, நீ சீக்கிரம் வரவேண்டும். சரிதா
லில்லி.

மீண்டும் சசியிடம் ஒரு தலை
பெற்றுக் கொண்டு மின்னலாய் ம

சிறு அருவருப்புடன் உதட்டைச்

ஒரு சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்
திரும்பினான். 'அந்தப் பெண் எ
எனக்குப் பிரியம் இல்லை சசி! நி
அதோடு நீ அங்கே போவதைப் பற்
சொல்ல வேண்டியது இல்லை எ
என்றாள் அமர்த்தலாக.

மீண்டும் தலையசைத்தாள் சசி.

புகையை வெளிவிட்டபடி ஓர் அ
யுடன் மாடிக்குப் போனாள் சியாம்.

சசி அசைவற்று நின்றாள்.

மனம் விட்டுப் பேசக்கூடிய ஒ
படுகிறது.

ஆனால் அதுவும் நல்லதுதான் எ
றியது. ஏனெனில் இந்தத் துக்கம் பகிர்
அல்லவே. தெரிந்தால் பாவம், லில்லி

இது சசி மட்டும் தனியாகவே
தாலே தவிர, பங்கிடக் கூடியது இல்

ஆனால் தீரணிக்குமா?

விழுங்கியது கடப்பாரையாக
எவ்வாறு ஆகும்?

அதுவும் தீரணமாகி விடக் கூட
அவ்வளவு கவனமாக இருக்கும்போத

ஒவ்வோர் இரவிலும் பணத்திற்கா
வந்தவள் அவள் என்பதைத் திரும்ப
காட்டினான்.

ஒவ்வொரு சின்ன அசைவிலும் ஸ்பரிசத்திலும் அவளை அவமதித்தான்.

இனிமையாகப் பயில வேண்டிய புதிய மண வாழ்க்கைப் பாடத்தை நெஞ்சு கசக்கக் கசக்கக் கற்றுக் கொடுத்தான்.

அவளது தவிப்பும் வேதனையும் அவனுக்குத் திருப்தியைத் தந்தனவோ?

ஆனால் அப்படியும் சகிக்குத் தோன்றவில்லை.

அவளைத் துடிக்க வைத்துவிட்டு அவன் நிம்மதியோடு உறங்கவில்லை.

மாறாக மாடி வராந்தாவுக்குச் சென்று ஒரு பெட்டி சிகரெட்டுகளையும் தொடர்ந்து பிடித்தபடி குறுக்கும் நெடுக்குமாக அவன் நடப்பதை ஓசையற்ற கண்ணீருடன் சசி பலமுறை கண்டாள்.

மணமான முதல் மூன்று நாள்களில் அவன் அநேகமாக சிகரெட் பிடித்ததே இல்லை என்பது அவளுக்கு நினைவு வந்தது. 'மனம் சரியில்லை என்றால் சிகரெட் தேவைப் படும்,' என்று அவன் அப்போது ஒருமுறை சொன்னதையும் பலமுறை நினைத்தாள்.

அவனுடைய வாழ்வையும் நிம்மதியற்றதாகச் செய்து விட்டேனே என்ற எண்ணத்தில் சசி மேலும் துயரமுற்றாள்.

அவனிடம் முயன்று பேசிப் பார்த்தாள்.

"வெள்ளையும் கறுப்பும்தான் நிறங்களா யென்ன? ஆயிரம் ஆயிரம் வண்ணங்கள் இருக்கின்றனவே!" என்றாள் ஒரு நாள் மாலையில்.

கணத்தில் அவளது பேச்சைப் புரிந்து கொண்டு, "என்னைப் பொறுத்தவரை எனக்கு வெண்மையில் பிரியம். கறுப்பில் வெறுப்பு உண்டு. வெண்மை தவிர மற்ற நிறங்களும் அப்படித்தான்," என்றான் தீர்மானமாக.

"வெண்மை வெண்மை என்கிறீர்களே, ஒரே வெண்மையாக இருந்தால் சலித்து விடாதா?" அனுகும் முறை தவறோ என்று தோன்றியது.

அதற்கு ஏற்றாற் போல, "ஒரே சலிக்கிறதா?" என்று முகத்தில் அடித்

"ஐயோ, அப்படியில்லை யெ அர்த்தத்தில் நான் பேசவில்லை. மற்ற இருக்கிறது என்று சொல்ல வந்தே மஞ்சள் சம்பங்கி, நீலக் குவளை..."

"எனக்கு வெண்ணிற மல்லி என்றாள் அவன் சிருக்கமாக.

கடைசியாகப் பொறுக்க முடியாமல் இரண்டுமே வெண்மைதான் சியாம்? சொல்லி விட்டாள் சசி.

"நிறமையான பேச்சால் கறுப் விடலாம் என்று பார்க்கிறாயா, கொள்கிறேன். நடிப்புத் நிறமையோ உனக்கு நன்றாகவே இருக்கிறது. பாரா என்றான் அவன் குத்தலாக. தொடர் நினைவு வருகிறது. வரும் ஞாயிற விருந்து நமக்கு ஒரு விருந்து கொடு ஒரு நாடகம் வேறாம். வேடிக்கை வாழ்வே ஒரு நாடகம். நீயோ ஈடு இ நடிகை. உன்னை மிஞ்ச வைக் றார்களாம்," என்று கடகடவென்

உதட்டைக் கடித்துக்கொண்டு சற் அமர்ந்திருந்தாள் சசி.

மீண்டும் நிமிர்ந்தாள். "எல்லா யெம்! அதுவும் யோசித்து யோசி தோற்று, வேறு வழியே இல்லை என்

"உனக்கு ஒன்று தெரியுமா?" அவன். "அன்று மட்டும் நீ என்னிடம் பணம் கேட்டிருந்தால் உன்னிடம் தூக்கித் தந்திருப்பேன்.

மனதைக் கவர்ந்திருந்தாய். அப்போது என்னைப் பார்க்கு முன் உன் நிட்டம் எதுவானாலும் போகிறது. விடு. ஆனால் என்னைப் பார்த்த பிறகும் தொடர்ந்து என்னை ஏமாற்றத் தானே நினைத்தாய்? உண்மையைச் சொல்லி உதவி பெற எண்ணவில்லையே,'' என்றான்.

''உதவி செய்வீர்கள் என்று நான் எப்படி எதிர்பார்க்க முடியும் சியாம்? நான் உங்களை இரண்டாவது தடவையாக அப்போதுதான் சந்தித்தேன். யோசியுங்கள் சியாம்! அவ்வளவு பணத்தை ஒரு காரணம் இல்லாமல் நீங்கள் எனக்குத் தருவீர்கள் என்று நான் எப்படி நம்ப முடியும்?'' என்று கேட்டாள் சசி.

''ஏன், நான் நம்பினேனே!'' என்றான் அவன்.

''உன்னை முழுக்க முழுக்க நம்பினேனே சசி! என் எதிர்காலத்தையே உன்னுடன் பகிர்ந்து கொள்ளும் அளவுக்கு உன்னை நம்பினேனே. உன்னை மணந்து கொள்ள முடிவு செய்தேனே. நானும் உன்னை இரண்டாவது முறையாக அப்போதுதானே சந்தித்தேன்?''

இந்தக் கேள்விக்கு என்ன பதில் சொல்வது?

வரம்போல் கையில் அள்ளித் தந்த சுவர்க்கத்தை நழுவ விட்டதும் அல்லாமல், நரகத்தில் வேறு விழுந்து விட்டாள். அவள் மட்டுமா விழுந்தாள். அவனையும் இழுத்துக் கொண்டல்லவா விழுந்திருக்கிறாள்.

மனம் தாளாமல் முகத்தை மூடிக்கொண்டு விம்மினாள் சசி.

முடிந்து வரும் சிகரெட்டிலேயே அடுத்ததைப் பற்ற வைத்தான் சியாம்.

முன்னதை 'ஆஷ்ட்ரே'யில் போட்டுவிட்டு சிகரெட் புகையை உறிஞ்சியபடியே மீண்டும் சசியிடம் திரும்பினான்.

''உன்னிடம் ஒன்று சொல்ல வேண்டும் சசி! எனக்குக் கண்ணீரைக் கண்டால் அறவே பிடிக்காது. அதிலும்

பெண்களின் கண்ணீர் என்றால் மி
பெண்கள் தங்கள் எண்ணத்தைச்
அல்லவா அது? அதனால்தான். எ
வேண்டும் என்றால் நான் வீட்டில்
தீரும் மட்டும் அழுது கொள். ஆன
கண்ணீர், விம்மல், விசும்பல் என்
ஒன்றுகூடத் தலையைக் காட்டக்
எச்சரித்தான்.

ஆசைப்பட்டு யாரும் அழு
அவளிடம் யார் எடுத்துச் சொல்வது

12

விருத்தன்று காலை
விடியவில்லை.

நூக்க மயக்கத்திலே
சசியைக் கனிவாகவே தழுவியிருந்

அந்த சுகத்தில் மெய்ம்மறந்து மே
கொண்டாள் சசி.

அந்த அசைவில் விழித்த சியாம்
முறுவலைக் கண்டதும் முகம் மாறி

நிதானமாக அவளை விலக்கி
மெத்தையில் இதற்கு முன் இப்
சசி?'' என்று சாவதானமாகக் கேட்

''சியாம்!'' என்று அதிர்ந்து போ

''ஓ! இல்லையா?'' என்று கேலி
சென்றான் அவன்.

சசிக்குக் குமுறிக் கொண்டு வந்
என்ன வார்த்தை கேட்டு விட்ட

ஆனால் அந்த வீட்டில் அ
அதுதானே.

அவளுக்குத் தாங்க மாட்டாமல்
அவனது எச்சரிக்கையையும் மற

ஆனால் எவ்வளவு நேரம் அழ முடியும்?

எழுந்து குளித்துவிட்டுச் சமையல் அறையில் சமையற்கார மீனம்மாளிடம், ''காஃபி குடித்தீர்களா?'' என்று புன்னகையைக் காட்டி வினவிவிட்டு, சியாமுக்குக் காஃபி எடுத்துச் சென்றாள்.

பத்திரிகையை முடித்து விட்டுக் காத்திருந்தான் அவள்.

''கொஞ்சம் நாமதம் ஆகிவிட்டது,'' என்று மன்னிப்புக் கோரியபடி காஃபியை நீட்டினாள் அவள்.

காஃபியை வாங்கிக் கொண்டு, தலையைச் சரித்து, அவளைப் பார்த்தான் சியாம். போலியான பரிவுடன், ''ஏன் சசி! இரவில் அதிகம் வேலை வாங்கிவிட்டேனா? பாவம், அதனால் அதிக நேரம் அயர்ந்து விட்டாயா?'' என்றான்.

எப்படி? எப்படிக் குத்துகிறான்!

அவளை நேராக வெறித்துப் பார்த்தாள் சசி.

அவன் பார்வை சற்றேனும் சலனப்பட வேண்டுமே!

விழிகள் கனித்து நீர் சேரத் தொடங்கியதும், குனிந்து பத்திரிகையை எடுத்தாள் சசி.

எழுத்துகள் விழிநீரில் நர்த்தனம் ஆடின.

''என்ன பதிலையே காணோம்?'' என்று அவள் கன்னத்தைப் பலமாக நிமிண்டிவிட்டுப் போனான் அவன்.

இன்னமும் பலமாக அடித்து விட்டால் கூட மனம் தாங்கிக் கொள்ளும்போல இருந்தது சசிக்கு.

சர்வ சதா வார்த்தைகளால் குத்துவதைவிட அது எவ்வளவோ மேல்.

செய்கைகளால் நீண்டுவதைவிட நிச்சயமாக அது மேல்தான்.

குளித்து முடித்துவிட்டுச் சியாம் அழைத்த குரல் கேட்டதும், பெருமூச்சுடன் எழுந்தாள் சசி.

பேச்சின்றி ஷூவை எடுத்து வந்தாள்.

அவன் போட்டதும் லேஸ் கட்டினாள்.

அப்புறம் டை.

அதெல்லாம் சசிக்கு அவன் அளித்திருந்த வேலைகள்தான்.

பணம், உடல் என்ற அவனுடை
தாளாமல் அவள் ஒதுங்கக் கண்ட
இழுத்து வைத்துச் செய்ய வைத்த

அவளைத் தொடுவதே நெருப்
நெஞ்சில் எரிய அவள் நுனி விரல
முயன்றாள். பிடித்து நிறுத்தி,
அவ்வளவு அருவருப்பாகவா இ
பணம் வேண்டுமானால் இந்த அ
முடியாதே!'' என்றாள்.

சசி தன்னை அடியோடு வெ
சியாம் விரும்பியது சசிக்குப் பு
வெறுப்பு இருந்தபோது வேறு
இம்சித்துத் துன்புறுத்த வேண்டும்
சரியான தண்டனை என்று அவ
உணர்ந்து கொண்டாள்.

ஆனால் அவளால் அவனை வெ

அவன் என்னதான் வார்த்தைகள
நடக்கக் கூடிய காரியமா?

அன்று டை கட்டுகையில் குனி
பார்த்து, வெகு சாதாரணமாக, ''அப்
கழுத்தை இறுக்கி விட்டால் எவ்வ
என்று நினைக்கிறாயா சசி?'' என்

''ஆ..!'' சசி ஒரேயடியாய் அதிர்

அவன் பெயரைச் சொல்லக்கூட
மூச்சிழந்து விக்கித்து நின்றாள்.

உடன் தற்செயலாய் மீண்டும்
ஒரு பெரிய கேவலாய் வந்தது.

கண் கலங்கிச் சிவந்து நீர் வ
முயன்றாள்.. கடவுளே! அம்மா
விட்டான். எப்படி... எப்படி....

அவன் அவள் தோளைப் பற்
நிருப்பினான்.

விலகவும் முடியாமல், நிற்கவும் இயலாமல் தள்ளாடியவள் கடைசியில் அவன் மார்பிலே முகம் புதைத்துக் கதறித் துடித்தாள்.

சட்டென அவளை இறுக அணைத்துக் கொண்டான், சியாம். "சசி, சசி! நீ ஏன் நல்லவளாகவே இருந்திருக்கவில்லை? என் தேவதையாக இல்லாமல் ஏன் மாறினாய்? ஏன் கெட்டவள் ஆகிப் போனாய்?" என்று குமுறினான்.

ஏன்? ஏன்? ஏன்?

"கடவுளே, அந்த ஒரு சமயம் மட்டும் என்னைத் தடுத்துக் காத்திருக்கக் கூடாது?" என்று கலங்கிக் கடவுளிடம் கேட்டாள் சசி.

அவள் முகத்தை இரு கைகளிலும் ஏந்திப் பார்த்தான் அவன். "கபடமற்ற பால் முகம்தான், ஆனால் ஒருமுறை பொய்த்துப் போனதாயிற்று. மறுபடி நம்புவது எப்படி?" என்றான்.

முரட்டுத்தனமாக அவளை விலக்கித் தள்ளிவிட்டு வெளியேறிச் சென்றாள்.

மாலையில் வருகையில் விருந்துக்கு அணிவதற்காக என்று ஒரு சேலை வாங்கி வந்தாள் சியாம்.

கறுப்பில் வெகு அழகாகச் சரிகை வேலைப்பாடு அமைந்த மென்மையான சேலை.

ஆனால் சேலையின் அழகு அவள் கண்ணில் படவில்லை.

அதன் நிறம் அவளைத் தாக்கிற்று.

"க... கறுப்பாக இருக்கிறதே!" என்றாள் கலக்கத்துடன்.

"ஆமாம், உனக்கு ஏற்ற நிறம், உள்ளும் புறமும் ஒத்தாற்போல!" என்றான் அவன் குத்தலாக.

அடிபட்ட மானென நிமிர்ந்து அவனை வெறித்தாள் சசி. "நான் உங்களை வெறுக்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறீர்கள். இல்லையா சியாம்? அதற்காகத்தானே இப்படி எல்லாம் வார்த்தைகளால் புண்படுத்துகிறீர்கள்?" என்று நேராகக் கேட்டாள்.

அவன் முகம் லேசாகச் சிவ
"புண்படுவானேன்? நான் உ
னேன்!" என்றாள்.

சோர்ந்து போய், "அது சரிதா

உண்மையாம் உண்மை. அ
சொல்லட்டும். ஆனால் அவளை

கேட்டால் உன் தகுதி இதுதா

அதைக் கேட்டு இன்னொரு

துடிப்பு நிற்க வேண்டுமானால்
இருக்க வேண்டும். அல்லது உ
வேண்டும். இரண்டும் இல்லை

சேலையை அணிந்து கொ
நகைப் பெட்டியுடன் வந்தான்.

"இதில் வைர நகைகள் ஒ
குடும்ப நகைகள். மனைவி எ
அணிந்து வா!" என்று வைத்துவி

விட்டில் வேசி என்ற அ
இல்லையாக்கும்.

முடியாது, ஒன்றும் முடியாது
அவிழ்த்து எறிந்து விட்டுக் கத்
சசிக்கு ஒரு கணம் தோன்றியது.

ஆனால் என்ன பயன்?
இன்னமும் அதிகம் ஆகலாம்.

மனமின்றியே அந்த நகை
கண்ணாடியில் பார்த்தாள்.

குடும்ப நகைகள். இவற்
அணிந்து பார்த்திருப்பாள்.
வைரங்களுக்குப் போட்டியாக
ஜொலித்திராது. புன்னகையில்

பெருமூச்சுடன் வெளியே வ

அவளை ஏற இறங்கப் பார்த்துவிட்டு, ''முகத்தைச் சற்று சிரித்தாற் போல வைத்துக் கொள்,'' என்று உத்தரவிட்டான் அவன்.

எல்லாரும் முகம் அறியாத அந்நியர்கள். அவர்கள் நடுவே எப்படிச் சமாளிக்கப் போகிறோம் என்று பயந்து கொண்டே சென்றாள் சசி.

ஆனால் அஞ்சிக் கொண்டே சென்றவளுக்கு அங்கே எல்லாம் எளிதாக இருந்தது.

பெரிய பெரிய ஆட்கள் எல்லாம் அங்கே 'பீப்பீ', 'டும்டும்' என்று வாயாலே இசைத்தபடி இவர்களை வரவேற்றனர்.

ஒருவர் தனது பெரிய தொந்தியிலேயே மிருதங்கம் வாசித்தபடி வரவும், சசி பளிச்சென்று சிரித்தாள்.

அறிமுகப் படலம் அதைவிட வேடிக்கையாக இருந்தது.

'லயன் ராம்நாத்' என்றதும் ஒருவர் சிம்ம கர்ஜனையோடு வருவார்.

அடுத்து 'லயன் லேடி ராம்நாத்' என்றதும் பூனைக்குட்டி போல 'மியாவ்' என்று கைகட்டி நிற்பார். மனைவியைக் கண்டதும் அப்படி அடங்கி ஒடுங்கி விடுகிறாராம்.

வேடிக்கை விளையாட்டின் இடையே வாழ்த்திப் பேசினர்.

பல நாள்களுக்குப் பிறகு சசி மனம் விட்டுச் சிரித்தாள்.

'வயதில் இளைய 'லயன்' ஆன யோம் சீக்கிரமே பல சிங்கக் குட்டிகளைப் பெற்றெடுத்து ஆலமரம் போலக் கப்பும் கிளையுமாகத் தழைத்து ஓங்க வேண்டும்!' என்று வாழ்த்தி வெள்ளியில் எனாமல் வேலைப்பாடு செய்த ஒரு ஆலமரத்தைப் பரிசாக வழங்கினர்.

மனிதர்கள் எவ்வளவு பிரியமாக இருக்கிறார்கள்! சசிக்கு நெஞ்சு நெகிழ்ந்தது.

''பாவம்! இந்த ஆலமரத்தின் ஆணி வேரையே பூச்சி அரித்துச் சொத்தையாக்கி விட்டது என்று தெரியாமல் பேசுகிறார்கள். இல்லையா சசி?'' என்று அவள் காதில் கிசுகிசுத்தான் யோம்.

முகம் செத்து விடாமல் சிரமப்ப

''இங்கும் ரகசியமா? வீட்டில்
தொல்லை கிடையாதே!'' என்று

''அதனால்தான் காலையில் கா
இரவில் காதல் என்று முழுநாளும்
களாம்!'' என்று வியந்தார் ஒரு பெ

''இனி முடியுமா? சசியை லேடீ
போய் விடுவோம். மாலைக் காதல்

''புதுப் பெண்ணுக்குக் குடித்த
காலையில் போவேனாம்.''

''ஐயோ பாவம்! தனிமை.''

''நான் டெலிபோனிலேயே ரம்
எல்லாவற்றுக்கும் இடையே அ
சிரித்த முகமாகவே யோமும் பதி
நாங்கள் தோப்பு வீட்டுக்குப் போகி
தடையேது?'' என்று சசியைப் பார்

யாருடனும் பழக விடாமல் அ
நினைக்கிறான் என்பது சசிக்குப் பு

ஆனால் ஏன்?

இவர்களோடு சேர்ந்து சிரித்து
எண்ணமா? அல்லது யாரிடமும் த
விடுவான் என்ற பயமா?

ஆனால் சசி சொன்னாளா?
வில்லையே!

''உங்கள் சேலை பிரமாதம் மிஸ
நிறத்துக்கும் கொடிபோல உடல்
நிறத்துக்கும் தூக்கி அடிக்கிறது!''

''என் தேர்வு. நினைத்து நினைத்
கடை கடையாக ஏறி இறங்கி
பெருமையோடு சிரித்தாள் யோம்

''பாரேன் பாரேன்!'' என்று எ

நெஞ்சில் சுருக் சுருக்கெனத் தைக்க, சமாளிக்க முடியாமல் சசி தலை கவிழ்ந்தாள்.

''ஓகோ! வெட்கம் டோய்!'' என்று மீண்டும் சிரிப்பு அதிர்ந்தது.

''நாடகத்தை மறந்தே போனோமே!'' என்றார் யாரோ.

''முழு நாடகமா; யார் பொறுமையாகப் பார்ப்பது?'' என்றது ஒரு குரல்.

''இல்லை இல்லை. முக்கியமான சில காட்சிகள் மட்டுமே. மற்றவை பின்னணியில் சொல்வார்கள்,'' என்றார் விழாவைப் பொறுப்பேற்று நடத்தியவர்.

நாடகம் தொடங்கியது.

முக்கிய பாத்திரம் ஏற்று வந்த நடிகையைக் கண்டதும் சசிக்கு வயிறு கலங்கியது.

சித்தாமணி!

அவள் இன்னமும் ஏன் வந்தாள்?

சியாமின் பார்வை தன் மீது கூர்மையுடன் படிவதை உணர்ந்தாள் சசி. அவசரமாகக் கலக்கத்தை மறைக்க முயன்று தோற்றாள்.

ஒருவாறு சமாளித்துக் கொண்டு மெல்லச் சியாமைத் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

உணர்ச்சிகளை ஒட்டத் துடைத்த முகம் கோவையை நினைவூட்டியது.

அந்த முகத்துடன் அவள் ஏதோ யோசனையில் ஆழ்ந்து இருப்பதைக் காணவும் அவளுக்கு நெஞ்சு உறைந்தது.

இன்னமும் என்ன நடக்கப் போகிறது?

எதுவானாலும் நல்லதுக்கு அல்ல என்பதைச் சசி சர்வ நிச்சயத்துடன் உணர்ந்தாள்.

நாடகக் கலைஞர்களுக்குப் பரிசு கொடுத்தார்கள்.

தன் பரிசை வாங்கிய சித்தாமணி மணமக்களை நோக்கி வந்து வினயத்துடன் வழங்கினாள்.

''அன்று நான் ஒரு பெருந்தவ
அறியாமல் செய்தது என்றாலும்
உங்களிடம் மன்னிப்புக் கேட்கவெ
செய்து மன்னித்து, மன்னித்ததன்
சிறு பரிசை ஏற்றுக்கொள்ள வேண
குரலில் கூறி அந்தச் சிறு வெண்கலச்
நீட்டினாள்.

சியாம் ஒரு கணம் அசையாமல்

மறந்துவிட வேண்டுமே என்று ம
சசி.

ஆனால், ''தயவு செய்து...''
உருவெடுத்தாற்போல நின்றாள் சி

''வாங்கிக் கொள் சசி,'' என்றாள்

விழிகள் பளபளக்க நன்றிகூறி வி

''இந்தப் பெண்ணின் 'ட்ரூப்'தா
வந்து பணம் வாங்காமல் நடித்
அமைப்பாளர் சொன்னார். ''ஆ
மன்னிப்புப் பெற என்று இப்போதுத
தொடர்ந்து.

சியாம் வேசாக முறுவல் செய்தா
செய்த பிழைக்காகக்கூட ஆயிரம
கேட்கிறார்கள். வேறு சிலரோ
செய்துவிட்டு அதை மூடி மறை
நான் சொல்வது சரிதானே,
முக்கியம்போலச் சசியின் அபிப்ரா

''அவள் மன்னிப்புக் கேட்க வ
மெய்யாகவே அன்று நீங்கள் கவனி
மீண்டும் உங்களை மூட்டி விடலாம்
என்று கத்திவிட வேண்டும் போல்

முடியாமல் உதட்டைக் கடித்து
செய்வது போலக் குனிந்தாள்.

தோப்பு வீட்டுக்குச் செல்லுமுன் வில்லிக்கு மட்டும் டெலிபோன் செய்தாள் சசி.

"என்னடி, தனிமையே இனிமையாக்கும்!" என்று கேலியாக நகைத்தாள் வில்லி. "ஒரேயடியாக என்னை மறந்து விடாதே சசி! எனக்குத்தான் சியாம் தடை உத்தரவு போட்டு விட்டாரே. இல்லாவிட்டால் தடையை உடைத்து விடுவேன், ஜாக்கிரதை," என்று மிரட்டினாள்.

சிரித்து மழுப்பிவிட்டு டெலிபோனை வைத்தாள் சசி.

தோப்பு வீட்டுக்குத் திரும்பும் முனை வந்ததுமே சசிக்கு வயிற்றைப் பிசைந்தது.

காம்பவுண்டுச் சுவர், முரடர்கள் வளைந்த இடம், சவுக்குத் தோப்பு, கடைசியில்... கடைசியில்...

காரில் இருந்து இறங்கிச் செல்கையில் சியாம் கேட்டான். "ஐரோப்பியர் வழக்கம் போலத் தூக்கிச் செல்ல வேண்டுமா, சசி? ஏற்கெனவே ஒருமுறை தூக்கி விட்டேனே... அதுவே போதும் அல்லவா?" என்று நினைவு படுத்தினான்.

"அன்றைய இரவை வீணடித்து விட்டேன். என்னை ஆண்மகன் இல்லையோ என்றுகூடச் சந்தேகப்பட்டிருப்பாய். இல்லையா சசி? பாவம்..." என்று போலியாகப் பரிதாபப்பட்டான்.

அடிபட்ட வலியால் கண்கள் அகலக் கணவனை வெறித்துப் பார்த்தாள் சசி.

"எதற்காக சியாம்?" என்றாள் மெல்லிய குரலில். ஆனால் தெளிவாகக் கேட்டாள்.

"எது எதற்காக?" என்று புரியாதவன் போலக் கேட்டான் சியாம்.

"இந்த வீட்டிற்கு என்னை அழைத்து வந்ததன் காரணம்?"

"புது மணமகன் தனது மனைவியை இடையூறின்றிக் காதலிக்க விரும்பு மாட்டானா?"

அவனை நேராகப் பார்த்தாள் சசி. "நம் வாழ்க்கையைப் பற்றி மற்றவர்களிடம் சொல்லி விடுவேன் என்று நினைத்தீர்களா?"

"அதுவும் ஒரு காரணம்."

"மற்றது?" என்றாள் நெஞ்சு நடு

"செய்கிற தப்பெல்லாம் செய்
கிறேன்!' என்று தனக்காகச் சொ
முடியாது சசி," என்றான் அவள் கு

13

அவன் பேச்சைக்
வேகமாகச் சிரிப்பு வந்த

இப்போது அவள்
கொண்டு சுக போகத்தில் சந்தோஷ
இருப்பதாக அவன் எண்ணுகிறான

கண் விழிக்கும்போதே நெஞ்
திருக்கும் ஒவ்வொரு நிமிடமும்
நாசமாக்கி விட்டேன் என்று
வேதனைப்படுவதும், செய்துவிட்ட
வழியும் இல்லாது தவிப்பதும்,
அனுபவிக்கும் உல்லாசங்கள் என்று

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக அவ

இதைவிடப் பெரிய தண்டனை
முடியும் என்று நினைத்தாள் சசி.

பெரிதோ அல்லவோ, புதிய தண்
அந்த ஞாயிறன்று புரிந்து கொண்ட

காலையிலேயே தன் ஸ்டுடியோ
கூறி அழைத்தபோது அவள் எதுவும்

"புதிதாக உன் படம் ஒன்று வரை
தர வேண்டும்," என்ற போது, சற்
போதும். யோசனையுடனே அவளை

"பழைய படம் பிடிக்கவில்லை,"

அவள் காட்டிய நிசையில் ப
கென்றது. அங்கே அந்த 'தேவதை
பாகப் பட்டையாகப் பெருக்கல் கு

''அது சரியில்லை பார்! அதனால் புதிதாக ஒன்று - உன்னை அப்படியே பிரதிபலிப்பது போல் பெண் என்ற தலைப்பில் வரையப் போகிறேன். முதல் 'ஸ்கெட்ச்' எடுக்க மட்டும் நீ போஸ் கொடுத்தால் போதும். இங்கே வந்து நில்,'' என்றான்.

அடிபட்ட வேதனை கண்ணில் தெரிந்து விடாமல் தரையைப் பார்த்தபடி அவன் சொன்ன இடத்தில் வந்து நின்றாள் சசி.

''நிமிரு சசி! சற்று ஓரக்கண்ணால் அந்த மேஜையைப் பார்க்க வேண்டும். 'எக்ஸ்ப்ரஷன்' நான் சொல்வது போல இருக்க வேண்டும். அங்கு கொஞ்சம் - அல்லது நிறையப் பணம் இருக்கிறது என்று நினைத்துக் கொள். அந்தப் பணத்தின்மீது உனக்கு உள்ள ஆசையையும், அதே சமயம் பணத்தின் உரிமையாளனை எப்படி ஏமாளியாக்கி அந்தப் பணத்தை எடுத்துக் கொள்வது என்று திட்டம் போடுவதையும் உன் முகத்தில் காட்ட...''

''சியாம்!'' என்றாள் சசி பொறுக்க மாட்டாமல்.

''என்ன சசி? என்ன விஷயம்? ஏன் அழுகை? நான் இல்லாததைச் சொல்லவில்லையே. யதார்த்தத்தைத்தானே சொல்கிறேன். உன் குணத்தை அப்படியே பிரதிபலிக்கச் சொல்கிறேன். அவ்வளவுதானே? இதில் என்ன கஷ்டம்?'' என்று ஒன்றுமே புரியாதவன் போலப் புருவங்களை வெகுவாக உயர்த்திக் கேட்டாள் சியாம்.

''இல்லை இல்லை. என் குணம் அது இல்லை. நிஜமாக இல்லை சியாம்!'' என்று கேவினாள் அவள்.

அவன் வெறுப்புடன் முகத்தைச் சுழித்தான்.

''இந்தக் கண்ணீர், விம்மல், விக்கல் எல்லாம் வேண்டாம் என்று முன்பே சொல்லியிருக்கிறேன்,'' என்றான் அவன் அதட்டலாக.

பெருமுயற்சி செய்து கண்ணீரை நிறுத்தினாள் சசி. கண்ணைத் துடைத்துக் கொண்டு அவன் சொன்ன இடத்தில் நின்று அவன் முகத்தைப் பார்த்தாள்.

''குட்!'' என்று மெச்சினான் அவ
மனம் உண்டு என்று எனக்குத் தெரி
ஆசையும் தந்திரமும் பிரதிபலிக்க
தான்,'' என்றான் ஏளனமாக.

சசி முயன்றாள். ஆனால் சொல்
கண்ணில் பிரதிபலித்தது.

''சரியில்லை,'' என்றான் எரிச்
ஒரு கத்தை நூறு ரூபாய் நோட்டுக
குறிப்பிட்ட மேஜை மேல் வைத்த
கொண்டே போஸ் கொடு. பாவமு
விடும். சரியாகப் போஸ் கொடுத்த
பணம் முழுமையையும் உனக்கே த
பத்தாயிரம் ரூபாய் இருக்கிறது! ப...

சசி பணத்தின் பக்கம் திரும்ப
அவன் நிருப்திக்காக அந்த மாதி
கொண்டு வர மெய்யாகவே முய
வில்லை.

என்றுமே அவள் பணத்தின்
உடையவன் இல்லை. மேலும் ப
போதே இதனால் வந்த வேத
வெறுப்பில் நெஞ்சைக் குமட்டியத
மீது வெறுப்பே மூண்டது. இ
'எக்ஸ்ப்ரஷன்' கண்ணில் வர மறுத்

சியாம் பொறுமையிழந்தான். ''
மட்டும் நீ அறியாதவள் என்று நம்
நான் என் கற்பனையினாலேயே
போ!'' என்று விரட்டினான்.

கண்கள் அகல அவனை ஒ
பேச்சின்றி வெளியே போனாள் அ

தான் நினைத்த பாவத்தைச் சசி
வர முயன்று பல ஸ்கெட்ச் பேப்பர்க

ஆனால் சசி அவள் என்ன செய்கிறாள், ஏது செய்கிறாள் என்று எட்டிப் பார்க்கவே இல்லை.

தன் போக்கில் தோட்டத்தில் புகுந்தாள்.

தோட்டக்காரன் வந்து செடிகளைக் காட்டவும் அவனுடன் பேசியபடியே தோட்டத்தைச் சுற்றினாள்.

அவள் இருப்பிடம் தோட்டத்தின் பின் கடைசியில் ஒரு குடிசை.

அங்கே ஒரு கோழிக் கூடும் வைத்திருந்தாள்.

புதிதாக வெளிவந்திருந்த பன்னிரண்டு குஞ்சுகள் பஞ்சாரத்தினுள் கீச்சிட்டதை ஆர்வத்துடன் பார்த்தாள் சசி. என்ன அழகு! என்ன அழகு!

"முன்பெல்லாம் வாரம் ஒரு தான் போயிரணுமேன்னு வைக்கலைம்மா. ஐயாவுக்குக் கண்ணாலம்ன அப்புறம்தான் அடை வைச்சேன். முன்ன மாதிரி ஐயா தனியாகக் கெடைக்க மாட்டாருன்ற நெனப்புல. குஞ்சு வந்து இன்னிக்கு ரெண்டா நாளுதான்."

வெகு நேரம் அந்தக் குஞ்சுகளைப் பார்த்தபடி இருந்து விட்டு எழுந்து மெல்ல உள்ளே போனாள் சசி.

சென்னை பங்களாவில் இருந்த சமையல்கார அம்மாளே வந்திருந்தாள்.

சமையல் அறையில் எட்டிப் பார்த்தாள் சசி. வெட்டு வதற்குத் தயாராகக் காய்கறிகள் எடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்தன.

"ஏதாவது செய்யட்டுமா?" என்ற சசியின் கேள்விக்கு, "உங்கள் இஷ்டம்!" என்ற சுருக்கமான பதில் அந்த அம்மாளிடம் இருந்து வந்தது.

தன் போக்கில் சில காய்கறிகளை வெட்டி வைத்தாள் சசி. "நீங்கள் இங்கே ரொம்ப நாள்களாக இருக்கிறீர்களா?" என்று மெல்லக் கேட்டாள்.

"ஆமாம்," என்று மீண்டும் சுருக்கமான பதிலே கிடைத்தது.

"அவருடைய அப்பா எப்படி இருப்பார்?"

"மீசையும் கண்ணுமாகக் கெம்பீரமாய் இருப்பார்!"

"அவருடைய அம்மா?"

"அந்தம்மா இருக்காளோ போ
தெரியும்?"

"என்னது?" என்று சசி திடுக்கிட்

"நான் வரும்போது அந்தம்மா இ
தெரியும்?"

சமையற்காரிக்கு அவளிடம் பே
என்பதோடு, தானும் வேலைக்காரி
பார்ப்பதும் புரிந்தது சசிக்கு. கையில்
வெட்டிவிட்டு எழுந்து சென்றாள்.

சாப்பிடும் நேரத்துக்குச் சியாமை
ஸ்டுடியோவுக்குப் போனாள் சசி.

பின்னிழுத்த கால்களை வலுக்
வைத்துச் சென்று மெல்ல எட்டிப் ப

கைகளைப் பின்னே விரைப்பாகக்
லுக்கு வெளியே வெறித்துப் பார்த்துக்

அச்சத்துடன் ஸ்டாண்டின்
திருப்பினாள். கடவுளே! அங்கே
தான் சசி தொங்கினாள்.

படத்தில் இருந்த சசியின் கண்
ஆசையோ தந்திரமோ அனுவளவு
சோகமோ... அல்லது வெறுப்போ...
வஞ்சகம் இல்லை.

சசியின் மனம் லேசாகிப் போயி

"சாப்பிட வருகிறீர்களா?"

அவன் மெல்லத் திரும்பினான்.

ஓவியத்தைச் சசி பார்த்துவிட்ட
கொண்டான்.

"இங்கே வா சசி," என்றான்.

சசி உள்ளே வந்ததும், "நான்
முறை போல் கொடேன்," என்றா

சசி பின்னடையலானாள்.

சட்டெனக் கையை நீட்டி அவளைப் பிடித்து நிறுத்தினாள் சியாம். ''ஐ லே, சசி! நீ அந்தப் பணத்தை விரும்பிப் பார்த்துத்தான் ஆக வேண்டும். கற்பனை செய். அங்கே இருப்பது பத்தாயிரம் ரூபாய். உனக்கோ மிகமிகத் தேவை. எப்படியாவது அதைக் கைப்பற்ற நினைக்கிறாய். மனத்திற்குள் வேகமாகத் திட்டம் போடுகிறாய். எப்படி...? எப்படி எடுப்பது...?'' என்றபடி மளைவியின் முகத்தைப் பார்த்தவனுக்கு ஆத்திரம் பொங்கியது. ''நான் என்ன சொல்லிக் கொண்டு இருக்கிறேன். நீ எதை நினைத்துக் கொண்டு இருக்கிறாய்?'' என்றாள் கோபமாக.

'நான் தலை குப்புற விழுந்த கதையை...' என்று சொல்ல முடியாமல், ''எனக்கு முடியவில்லையே சியாம்! நீங்கள் சொன்ன மாதிரிச் செய்ய முயன்றுதான் பார்க்கிறேன். ஆனால் உரிமையற்ற பணத்தின்மேல் ஆசை கொள்வது எப்படி என்று சரியாக வரவில்லை,'' என்றாள் மன்னிப்புக் கோருவது போல.

அவள் இகழ்ச்சியுடன் சிரித்தான். ''ஆகா! உரிமையற்ற பணத்தின் மேல் ஆசை கொண்டதே இல்லை அல்லவா! தனதாக்கிக் கொள்ளத் திட்டம் போட்டதே இல்லை அல்லவா?'' என்றான் இளக்காரமாக.

சசியின் முகம் சிவந்தது.

''இப்போது கேட்பதுதானே, அடுத்தவர் பணத்துக்கு ஆசைப்படுவது எப்படி என்று.''

''.....''

''திட்டம் போட்டாய் அல்லவா? செயல்படுத்தினாய் அல்லவா?'' இரக்கமற்றுக் குதறினான் அவன்.

மெல்ல நிமிர்ந்தாள் சசி. ''திட்டம் போட்டது நான் இல்லை சியாம்! ஆனால் அதனாலேயே நான் உயர்வு என்று சொல்லிக் கொள்ளவில்லை. அதைச் செயலாற்றத் துணிந்ததாலேயே நான்... நான் தாழ்ந்து விட்டேன்தான். அன்று... அப்பாவுக்காக எதையும் சகிப்பேன் என்று நினைத்தேன்... இன்று உங்களுடைய அவமதிப்புகளையும்

சகித்துத்தான் ஆக வேண்டும். [illegible] பார்வை என்றாலும், அவளை [illegible] பெருமூச்சுடன் அவன் பிடியிலிருந்து

ஆனால் அவன் விடாமல் அவ[illegible] நிறுத்தினாள். ''என் படம்?'' என்ற[illegible]

மீண்டும் சசியின் நேர் பார்வை[illegible] வருத்தம் கலந்த புன்னகையுடன், ''நீ[illegible] உங்கள் கற்பனைத் திறத்தாலேயே[illegible] வேண்டியதுதான்,'' என்று முடித்தா[illegible]

இப்போது உளவு அருந்த அ[illegible] சந்தேகம் உண்டாயிற்று.

கெஞ்சும் பார்வையுடன், ''ஸாரி[illegible] என்னால் முடியவில்லை. மன்னி[illegible] இப்போது சாப்பிட வருகிறீர்களா?''

எதிர்பார்த்தது போலவே, ''இ[illegible] என்றாள் அவள்.

''பின்னே?''

''வேண்டியபோது சாப்பிட்டுக்[illegible] விரைப்புடன் மீண்டும் ஜன்னல் பக்க[illegible]

''பாவம், நீங்கள் சாப்பிடுவத[illegible] அம்மாளும் சாப்பிடாமல் காத்திருக்[illegible]

''சாப்பிடச் சொல்லு!''

''நாம் சாப்பிடாமல் அந்தம்மா எ[illegible]

திடுக்கிட்டாற்போல, ''நாம்? நீ[illegible] சசி? ஏன்?'' என்று விளவினாள் சி[illegible]

சசி பேசாது நின்றாள்.

கண நேர அமைதிக்குப் பின், ''ஒ[illegible] அலுவலக நாள்களானாலும் சரி, வி[illegible] ணும் சரி, எனக்காக என்று காத்திர[illegible] வருந்திவிட வேண்டும். பட்டினி கி[illegible]

சசியின் முகம் விகசித்தது.

''சாப்பாடு எடுத்து வைக்கிறேன்,'' என்று வானில் மிதந்து சென்றாள்.

மனைவியின் உற்சாகத்தைக் கண்டு கண்கள் இடுங்கின அவனுக்கு.

சசியின் ஆனந்தம் அவளது ஒவ்வோர் அசைவிலும் பீறிட்டது. அவள் பட்டினி கிடந்து விடக் கூடாது என்பதில் அவனுக்கு அக்கறை இருக்கிறதே! அன்பு இல்லாத மனதில் அக்கறை எப்படி வரும்? அவளது தவறால் அந்த அன்பு... எப்படியும் ஒருநாள் எல்லாம் சரியாகிவிடத்தான் போகிறது.

பார்த்துப் பார்த்துப் பரிமாறினாள்.

கண்கள் பளபளக்க அவளைப் பார்த்துக் கொண்டு அமர்ந்திருந்தான் அவன்.

''சாப்பிடுங்கள் சியாம்,'' என்று புன்னகையோடு கூறினாள் அவள்.

''நீ? உனக்கும் ஒரு தட்டு வைத்துப் பரிமாறு. சேர்ந்து சாப்பிடலாம்.''

''உங்களுக்குப் பரிமாற...'' என்று இழுத்தாள் சசி.

''பரவாயில்லை! நாம் இருவர்தானே? எடுத்துப் போட்டுக் கொண்டு சாப்பிடலாம், வா. நீயும் என்னோடு சாப்பிட்டால்தான் ஒழுங்காகச் சாப்பிடுகிறாயா என்று தெரியும். சரியாகச் சாப்பிடாமல் உடம்பு கெட்டுவிடக் கூடாதே,'' என்றான் ஒரு மாதிரிச் சிரிப்புடன்.

ஏதோ எச்சரிக்கை மணி அடித்தாற் போலத் தோன்றியது சசிக்கு. ஆனால் அவன் உடன் சேர்ந்து உண்ண அழைத்த மகிழ்ச்சியால் மறந்துவிட, தட்டை எடுத்து வைத்துக் கொண்டு அமர்ந்தாள்.

''நெய் ஊற்றிக் கொள்ளவில்லையே சசி! முட்டை கூட எடுத்துக் கொள்ளவில்லையே! சாப்பிடு. இல்லாவிட்டால் உடம்பு சத்துக் கெட்டு உலர்ந்து போகும்,'' என்று தானாகவே ஒரு முட்டையை எடுத்து அவளுக்கு வைத்தான்.

மீண்டும் உடம்பு.

இப்போது உற்சாகம் அடியோ
கலக்கத்துடன் கணவன் முகத்தைக் க

''சாப்பிடாமல் என் முகத்தைப்
சாப்பிட்டு உடம்பை நன்றாக வைத்து
இல்லாவிட்டால்...''

''இல்லாவிட்டால்...?'' என்றாள்
கொண்டு.

''இல்லாவிட்டால் இரவில் என் ப
குறைந்து விடும் பார். உடம்பைப்
என்று உதட்டில் கேலிப் புன்னகையே

''போதும்!'' என்று கதறி விட்டா

கடைசியில்... கடைசியில் எல்
அவள் என்னென்ன கதைகள் கண்டு

''ஏன், சசி...'' என்று வியப்பை
உருட்டினான் அவன். ''எவ்வளவு ப
எல்லாவற்றுக்கும் ஈடு உன் உடம்
படுத்தால் எனக்கு எவ்வளவு இழப்

நெஞ்சு வரையிலும் குமட்ட, எழ

அவன் கை இரும்பென அவளை

''எங்கே ஓடுகிறாய்? உட்கார்ந்து சாப்
கள் செய்து பெற்ற வாழ்வு? அனுபவியா

ஒவ்வொரு கவளமும் நெருஞ்சி
யில் சிக்கி விக்கியபோதும் சியாம்
முழுமையும் காலியான பிறகே அவ

அன்று மட்டுமல்ல, அதன் பின்
ஒவ்வொரு வேளை உணவுமே சசிக்

உடையும் அப்படித்தான். எனி

''எத்தனை மாய்மாலம் செய்து ப
திருக்கிறது! வேலைக்காரி கட்டுகிற
உனக்காக விலை உயர்ந்த ரகந்
கருஞ்சிவப்பு என்று எத்தனை வாங்
கட்டு!'' என்பான்.

தானாகவே சற்று நல்லதாகக் கட்டினாள், ''இதற்காகத் தானே இவ்வளவு வேஷம் போட்டாய்? அனுபவிக்கா விட்டால் எப்படி?'' என்பாள்.

'வேண்டாத மருமகள் கை பட்டால் குற்றம் கால் பட்டால் குற்றம்!' என்று ஒரு பழமொழி உண்டே, அது எப்படி என்பது சசிக்கு இப்போது புரிந்தது.

எந்த வகையில் அவளை அணுக முயன்றாலும், பார்வை யாலும் வார்த்தையாலும் சுட்டுப் பொசுக்கினாள்.

தோற்றுத் துவண்டு அவள் ஏங்கி நிற்கையில் இன்னமும் சீண்டினாள். ''பணம் பணம் என்றால் சும்மா கிடைக்காது சசி! சினிமாக்களில் காட்டுவதுபோல் வேசி வாழ்வு என்றால் இரவில் ஒவ்வொருத்தனோடு பஞ்சணையில் புரள்வது மட்டும்தான் என்று நினைத்தாயா? பணம் கொடுத்தவன் ஒவ்வொருத்தன் எப்படி மிருகமாய் இருப்பான் தெரியுமா? நரக வேதனைப் படுத்தி விடுவான். அதை யெல்லாம் சகித்துத்தான் பெட்டியை நிரப்ப வேண்டும்!''

உண்மையைச் சொல்லிவிட வேண்டும் என்று நினைத்து எல்லாவற்றையும் அவனிடம் சொன்னது தவறோ என்று கூடத் தோன்றியது அவளுக்கு. வருத்தமான புன்னகையுடன், ''நானே சொல்லியிருக்கா விட்டால் அந்த அளவுக்கு நான் துணிந்தது உங்களுக்குத் தெரியாதே யாம்,'' என்றாள் மெல்லிய குரலில்.

''இருக்கலாம். ஆனால் பணத்துக்காகத்தான் நீ என்னிடம் வந்தாய் என்பது சரிதானே!''

பணத்துக்காக, பணத்துக்காக என்று அவள் குத்துவது சகி யாமல், ஒரு நாள் சசி வேலையாட்கள் எல்லாருக்கும் லீவு கொடுத்துச் சென்னை பங்களாவுக்கு அனுப்பினாள். சமையல் கார மீனம்மாள், மேல் வேலைக்காரி, தோட்டக்கார வேல்சாமி.

எல்லா வேலைகளையும் உடல் நோக நோகச் செய்தாள். முன்னே செய்ததுதானே என்ற அலட்சியத்தில் தொடங்கிய வளுக்குச் செய்தபோது வியர்த்து விறுவிறுத்து விட்டது.

இரண்டு அறைகளைச் சுத்தம் செ
முடிப்பது எப்படி? இந்தப் பெரிய வி
தோட்டம் பார்த்து நாலு வகைக் க
செய்வது எப்படி?

ஆயினும் விடாமல் பிடிவாதமாக
மாலை வருமுன் உடல் அயர்ந்து

ஆறரை மணிக்குச் சியாம் வரும்
கழுவிய பிறகுதான் கண்களைத் திற

உண்டு முடித்து அவள் 'பேப்பர் ச
உட்கார்ந்த நிலையிலேயே உறங்கிப்

''சசி,'' என்று உலுக்கி எழுப்பிப்
விட்டான் அவன்.

இதுவே அடுத்தடுத்துத் தொ
விசாரித்தான்.

''வேலை...''

''ஏன்? வேலையாட்கள் என்ன ஆ

அவளாக லீவு கொடுத்து அனு

''ஏனோ?'' என்றான் ஒற்றைப் புருவ

''நான் பணத்துக்காக உங்களிடம்
அவனை நேராகப் பார்த்து.

''பணத்துக்காக இல்லை?''
காட்டினாள் அவள்.

அவளுக்கு முகம் சிவந்தது. ''அ
நான் பணத்தை நாடவில்லை யாம்,
கொண்டு.

அவன் பெரு நிதானத்துடன் ஒ
வைத்துக் கொண்டு, அவளிடம் இரு
வரும் வெவ்வேறு சுருதியில் பாடுகி
இணைவது ஒரு போதும் இல்லை,''

''சியாம்,'' என்றாள் சசி பதற்றத்

''யெஸ், உண்மை. அதனால் இ
எல்லாம் விட்டுவிடு,'' என்றாள் அ

யாசிப்பவன் போலக் கையேந்தி, ''கொஞ்சம் யோசியுங்கள் சியாம்!'' என்று கெஞ்சிக் கேட்டாள் சசி.

சலனமற்று அவளைப் பார்த்தான் அவன். ''இந்த ஒரே ஒருமுறை தெளிவாகச் சொல்கிறேன். கேட்டுக் கொள் சசி! உன்னிடம் என்னைக் கவர்ந்த முக்கியமான அம்சம் என்ன தெரியுமா? உன் நேர்மை... அதாவது அன்று நான் தவறுதலாக உன்னிடம் இருப்பதாக எண்ணிய நேர்மை. பெண்களிடம் அதெல்லாம் அடியோடு இடையாது என்று எண்ணியிருந்தேன்...''

''உங்கள் தாயாரும் ஒரு பெண்தான் என்பதை மறந்து பேசாதீர்கள் சியாம்!'' உடல் களைப்பில் பொறுமையிழந்து கூறினாள் சசி.

அவன் முகம் கன்ற, ''அதனால்தான் எனக்குப் பெண் ணினத்திடம் அடியோடு நம்பிக்கை இல்லை,'' என்று சிகரெட்டை ஜன்னல் வழியே விட்டெறிந்தான்.

''சியாம்...'' என்று திகைத்தாள் அவள்.

இந்த இடைப் பேச்சைக் கவனியாதவள் போல அவன் தொடர்ந்தான். ''உன்னைப் பார்த்ததும், அதிலும் உன் பேச்சைக் கேட்டதும், அந்த நினைவு மாறியது. நீ வேறு விதம் என்று நினைத்தேன். ஆனால்... சை!'' அவள் அருகில் வந்து அவளது தோளை முரட்டுத் தனமாகப் பற்றித் திருப்பினான். ''நீ உன் வசதிக்காக என்னை ஏமாற்றினாயா அல்லது உன் தந்தைக்காக என்னை முட்டாளடித்தாயா என்பது பிரச்சினை அல்ல. ஏமாற்றினாய். ஆம் உன்னைத் தேவதை என்று நம்ப வைத்து, நம்பிய என்னை ஏமாளி ஆக்கினாய். அது மட்டும்தான் விஷயம். நீ ஏமாற்றினாய். நான் ஏமாந்தேன். போகட்டும். நீ வேண்டிய பணம் உனக்குக் கிடைத்தது. நான் கொடுத்த பணத்துக்கு நீ... ஸாரி... உன் உடல் எனக்குக் கிடைத்தது. பணமும் உடலும்தான் பரிவர்த்தனை. கிடைத்தவரை இருவருக்கும் போதுமானது. அதற்கு மேல் ஆசைப்படாதே!'' என்று முடித்தான்.

மடியில் தானாக வந்து விழு
கொள்ளாமல் காலால் உதைத்துத் த

ஆற்றாமையில் கண்கள் கசிய
யிட்டாள். கையேந்தி, ''தயவு
எனுமுன் இடைமறித்தான் சியாம்.

''எனக்கு மன்னிக்கத் தெரியா
இளகாமல்.

விம்மலுடன் எழுந்தாள் சசி.
தப்புக்குப் பிராயச்சித்தமே கிடை
செய்கிறேன். சியாம்! சொல்லுங்க
சொல்லொணாத துயரத்துடன்.

இரக்கத்தின் சாயல்போல் ஒன்று
கண்களில் தோன்றி மறைந்தும் போ

பழையபடி கண்கள் கடினமாயின
விட்டுவிடு!'' என்றான் முடிவாக. ''
சொல்லிவிடு. உன் உடல் உழைப்பா
நஷ்டப்படுகிறது பார்,'' என்று மேலு
விட்டுப் போனான்.

என்ன செய்தாலும் பாறைமேல்
பலனுமின்றி அலுத்துக் களைத்துச் ச
சசி.

வேலையாட்கள் எல்லாரும் மீ
படியே வாழ்வு தொடர்ந்தது.

சசி நத்தையாய் ஒடுங்கலானாள்.

ஒரு நாள் காலையில் அ
விரைவிலேயே இரும்பி வந்தான்.

முதலில் திகைத்தாள் சசி.

ஆனால் சற்று நேரத்தில் வில்லி வ

வில்லியுடன் அவளைத் தனியே
அவன். ''சசி! சசி!'' என்று தன் அ
கொண்டான்.

''நான் போன் செய்தபோது நீங்கள் அலுவலகத்தில் இருந்தீர்களே,'' என்றாள் லில்லி சற்றுக் குழப்பத்துடன்.

''கொஞ்சம் இவளை மறந்து வேலையைப் பார்க்கத் தொடங்கினால் நீங்கள் கிளறிவிட்டு விட்டீர்கள். நினைவு வந்து விட்ட பின் நேரில் பாராமல் அங்கே இருக்க முடியவில்லை,'' என்று சசியின் தோளில் உரிமையுடன் ஒரு கையைப் பதித்தான் சியாம்.

சசிக்கு உடம்பெல்லாம் கூசியது.

எதையுமே புரிந்து கொள்ளாத லில்லி கலகலவென்று சிரித்தாள். ''நான் வந்ததுகூட இடைஞ்சல்தானோ?''

''நிச்சயமாக!'' என்று அழுத்தத்துடன் ஆமோதித்தான் அவன்.

லில்லியின் முகத்தைப் பார்க்கப் பரிதாபமாக இருந்தது சசிக்கு. ஆனால் என்ன செய்வது? என்ன செய்வதற்கு அவளுக்கு உரிமை இருந்தது? செயலற்ற பரிவுடன் பார்த்துக் கொண்டு பேசாமல் இருந்தாள்.

சில நிமிட அமைதிக்குப் பின் லில்லி எழுந்தாள். ''நான்...!'' என்று தயங்கினாள்.

''மன்னியுங்கள் மிஸ் லில்லி! உங்களிடம் நான் முன்பே சொல்லியிருக்கிறேன். இன்னும் கொஞ்ச நாள் பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள்,'' என்றான் சியாம்.

மேகம் விலகிய மாதிரிப் பனீர் என்று சிரித்தாள் லில்லி. ''எங்கள் சசியிடம் உங்களுக்கு உள்ள ஆசைதானே! பரவாயில்லை. அடுத்த மாதமாவது எங்கள் வீட்டுக்கு வா, சசி!'' என்று விடைபெற்றுச் சென்றாள் லில்லி.

அவளை இரக்கத்துடன் பார்த்துக் கொண்டு இருந்து விட்டுக் கணவனிடம் திரும்பினாள் சசி. ''இருப்பி ஆயிற்றா?'' என்றாள் வெறுப்புடன்.

அவன் அலட்சியமாகத் தோளைக் குலுக்கினாள்.

சசிக்கு அடக்க முடியவில்லை. ''பொய் ஏமாற்று எல்லாம் எங்கள் உரிமை என்றீர்கள். இப்போது லில்லியிடம் உண்மையைச் சொல்வதுதானே! ஏமாற்றியதைக் கண்டு

கொண்டதால், இயன்றவரை வதைக்கி
பேசுவதுதானே!'' என்றாள் சினத்துட

''நான் ஏமாந்ததை நானே த
முடியாது.''

''இப்படிச் சொல்லி வேஷம் போட
என்று மடக்கினாள் சசி.

''அதாவது உனக்கும் எனக்கும்
என்கிறாய்?''

''ஆமாம். அப்படித்தான்,'' என்ற
லில்லியின் உள்ளத்தை வேதனைப்ப
மனது ஆற மறுத்தது.

''என் வேஷத்தால் யாரும் வ
யாரும் நட்டப் படவும் இல்லை.''

''லில்லியின் மன வேதனை?''

''அது அவளுக்கு உரிய தண்டனை
வெகு அமர்த்தலாக.

''அவளுக்குத் தண்டனை கொடுக்க
களுக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறது?'' எ

''உரிமையா? அன்று என்னைப் பலி
உன் தோழி. அந்தச் சதி தந்த உரிமை
அசையாமல்.

சசி மவுனமானாள். இவனைப் பேச்சி
என்பது அவளுக்கு முன்பே தெரிந்திருக்

அவளது பதிலுக்காகச் சில கணங்கள்
ஏளனச் சிரிப்புடன் காரை நோக்கிச் செ

திடீரென்று ஒரு நாள், ''சனிக் கிழமை
போய் உன் அப்பாவைப் பார்த்துவிட்டு

சசி மனதிற்குள் தந்தையைப் பற்றி
கொண்டேதான் இருந்தது. ஆனால் கண
கேட்கத் தயங்கிக்கொண்டு பேசாதிரு
அவனாகவே கூறவும் விழிகள் மலர நன்

''பாவம்! அவர் வேறு மகளைக் காணோமே என்று கலங்குவானேன்! எனக்கும் திங்களன்று கோவையில் ஒரு மீட்டிங் இருக்கிறது,'' என்றாள் அவள் அசிரத்தையாக.

சாதகப் பட்சி என்று ஒரு பறவை முன்னாளில் இருந்ததாம். அது மழை நீர் தவிர வேறு நீர் அருந்தாதாம். எத்தனை தாகம் என்றாலும் சரிதான். ஒரு மழைத்துளிக்காக அந்த சாதகப் பட்சி ஏங்கியது போலக் கணவனின் ஓர் அன்பான சொல்லுக்காக, ஒரு பிரியமான பார்வைக்காகச் சசி தவம் இடந்தாள். எதுவும் கிட்டாமல் வாடினாள்.

கோவைப் பயணம் மவுனத்திலேயே கழிந்தது.

'ப்ரீஃப்கேஸி'ல் கொணர்ந்திருந்த சில பேப்பர்களில் ஆழ்ந்து போனாள் அவன்.

பத்திரிகை ஒன்றைப் புரட்டிக் கொண்டு இருந்த சசியின் கண்கள் முந்தையப் பயணத்தின் நினைவில் பனித்தன.

'அப்பாவைப் பற்றிப் பயப்படாதே!' என்று எவ்வளவு பரிவுடன் ஆறுதல் சொன்னான்.

இப்போதும் தந்தையின் நினைவில் அவள் கலங்கித்தான் இருந்தாள். எப்படி இருக்கிறாரோ என்ற பயம்.

ஒரு வார்த்தை. ஒரே ஒரு வார்த்தை - 'பயப்படாதே!' என்று அவன் ஒரு வார்த்தை சொன்னால்கூடப் போதுமே. மனதில் எவ்வளவு ஆறுதலாக இருக்கும்!

ஏக்கத்துடன் அவன் முகத்தை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள் சசி.

இரும்பில் வடித்த சிலை போலக் கடினமான பாவத்துடன் அவன் தோற்றம் அவளைப் பயமுறுத்தியது. கண்களை இறுக மூடிக்கொண்டு சன்னல் மேல் சாய்ந்து கொண்டாள்.

ஸ்விட்ச் போடும் சத்தம் கேட்டுக் கண்களைத் திறந்தாள்.

தன் பக்க விளக்கைப் போட்டிருந்தான் சியாம். ''பெரிய விளக்கை நிறுத்திவிட்டுப் படுத்துக் கொள்!'' கையிலிருந்த பேப்பரில் பார்வையைப் பிரிக்காமலேயே சொல்லி விட்டுத் தன் வேலையைத் தொடர்ந்தான் சியாம்.

அவன் சொன்னது போலவே விட்டுப் படுத்துக் கொண்டாள் சசி. அடைத்தது. வெகு அருகிலேயே அனாதை போல உணர்ந்தாள். கண்கள் உறங்கி விட்டாள்.

சற்றுப் பொறுத்து எழுந்த சியாம் கொண்டு அருகில் பல நிமிடங்க அறியாள்.

ஒரு மெல்லிய போர்வையால் அவ தன் படுக்கையில் பெருமூச்சுடன் வி தெரியாது.

குன்னூரில் சபேசன் உற்சாகமாக இ சகிக்குத் தோன்றியது. ஆனால் உடம் அவளுக்குத் தோன்றவில்லை.

மகளைப் பார்த்ததும் புன்னகை செ பேசிக்கொண்டு இருக்கையில் நர்ஸ்

''ஓ! மிஸ்டர் சபேசனுடைய மக ஹலோ, மிஸஸ் சியாம்! மெலிந்திரு விஷயம்?'' என்று கண் சிமிட்டினாள்.

''உறக்கமற்ற இரவுகள்!'' என்று ப கண் சிமிட்டிச் சிரித்தான் சியாம்.

''லேட் அன்ட் ஸ்வீட் நைட்ஸ்!'' சிரித்துவிட்டு, சபேசனுக்கு பல்ஸ் டெ பார்த்துவிட்டுப் போனாள்.

போகையிலேயே மற்றவர் அறியாவ ஜாடை காட்டிவிட்டுப் போனாள் நர்ஸ்.

''நீ மாமாவிடம் பேசிக் கொண்டு இ நடந்துவிட்டு வருகிறேன்,'' என்று எழுந்து

வெளியே நர்ஸ் காத்திருந்தாள்.

''உங்களைப் பெரிய டாக்டர் பா என்றார்,'' என்று அவரிடம் அழைத்துச் ச

வளவளக்காமல், ''இது ஓஸிங் கேம், மிஸ்டர் சியாம்,'' என்றார் பெரிய டாக்டர்.

''எவ்வளவு காலம் டைம்?'' என்றான் சியாம் சுருக்கமாக.

''சொல்வதற்கு இல்லை. இங்குள்ள சிதோஷ்ணத்தில் அவர் ஒராண்டு காலத்துக்கு மேலாக வாழவும் கூடும். அன்றி இரண்டே மாதங்களில் முடிவும் கூடும்,'' என்று மேசை மேல் இருந்த பேப்பர் வெயிட்டை ஒற்றை விரலால் உருட்டி நகர்த்தினார்.

மீண்டும் சியாமை நோக்கி, ''நான் கேட்பது முடிவு தோல்வி என்ற நிலையில் இவ்வளவு செலவு செய்து அவரை இங்கேயே வைத்துப் பார்க்கப் போகிறீர்களா என்பதுதான்,'' என்றார்.

''ஆமாம்,'' என்றான் அவன் தயக்கம் இன்றி. ''உங்களிடம் 'டெபாசிட்' இருக்கிறதில்லையா? மாதா மாதம் பில்லை கம்பெனிக்கே அனுப்புங்கள்,'' என்று அவரோடு கைகுலுக்கி விட்டு வெளியேறினான்.

திடீரென்று நின்று, ''மகளை அதிகம் தேடுகிறாரா?'' என்று விசாரித்தான்.

''இல்லை. அவர் அதிகம் பேசுவதே இல்லை. இந்த நோயும் அப்படிப்பட்டதுதான். புலன்களின் விழைவுகள் மெல்ல மெல்ல அடங்கிக் கொண்டே போகும். நினைவும் குறைந்துவிடும். உடல் வேதனையைக் குறைப்பதற்காகக் கொடுக்கப்படும் மருந்துகளின் 'ரியாக்ஷன்' வேறு.''

''அப்படியானால் அவர் இங்கேயேதானே இருக்கட்டும். இருக்கும்வரை நோயின் வேதனை இல்லாமல் வாழட்டும்!'' என்று சொல்லிவிட்டுப் போனான் அவன்.

அவன் உள்ளே வரவும், சசி கவலையுடன் அவன் முகத்தைப் பார்த்தாள்.

புன்னகையுடன் அவள் அருகில் வந்து அமர்ந்தான் சியாம்.

'அப்பாவுக்காக வந்த புன்னகையா?' என்று நகைப்புடன் நினைத்தாள் சசி.

திரும்புகையில் மீண்டும் கவலை

''டாக்டரிடம்தானே போனீர்கள்? நா
கவனித்தேன். டாக்டரிடம்தானே?
அப்பாவுக்கு உடம்பு மோசமாகி
என்றாள் பயத்துடன்.

''ஷ்... எத்தனை கேள்விகள் சசி?''
அவன். ''மாமாவுக்கு மெதுவாகத்
கொஞ்சம் முன்னேற்றம் ஏற்பட்டு
டாக்டர் அழைத்தது முக்கியமாகப்
என்றான்.

''ஓ, சியாம்? ரொம்ப... ரொ
செலவாகிறதா?'' என்றாள் கலக்கத்

இவள் முகம் சட்டென மாறியது.
இருக்கிறோமா என்னவோ என்ற சந்
கவலைப்படாதே. நான் திருப்தியாக
என்று சாடினான்.

முகம் வாட, 'ஏன் பேசினேன்
நொந்து கொண்டாள் சசி.

குன்னூர்ப் பயணத்தின் தொடர்பா
'டெலிபோன்' வந்தது.

''தேவைப்பட்டால் உன் தந்தை ப
உன் தோழியோடு அரட்டை அடி
சியாம்.

ஒரு முழு நிலவு நாளில் மொட்ட
பார்த்தபடி நின்றிருந்தாள் சசி.

நிலவு வெகு அருகில் இருப்பதுபோ
ஏணி வைத்து ஏறினால் தொட்டுப் பி
அவ்வளவு அருகில். சசியின் ஆ
அருகில் இருப்பது போலத் தோன்றி

மனைவியைத் தேடிக் கொண்டு
அரை ஒளியில் அவள் பதுமையென

முதல் நாள் நியேட்டரில் அரை இருளில் அவளைப் பார்த்த நினைவு அழைக்காமலே வந்தது.

கண்கள் கனிய அருகில் சென்றாள். ''என்ன யோசிக்கிறாய் சசி?'' என்றாள் மெல்ல.

''ஒன்றும் இல்லை,'' என்றாள் அவளும் மெல்லவே. ஆனந்தம் பற்றிய அவளது நினைவுகளை அவளிடம் சொல்ல முடியுமா?

ஆனால் அவன் முகம் சட்டெனக் கறுத்தது. ''இதில் கூடவா பொய்!'' என்றாள் காரமாக.

இந்தக் குண்டூசிக் குத்தல்கள் இத்தனை நாளில் பழக்கப்பட்டு விட்டாலும் வலியில் குறைவில்லையே. ஆனால் ஒன்று, வேதனையை வெளிக்காட்டாமல் தன்னுள் அடக்கப் பயின்று கொண்டாள் சசி.

வழக்கம் போலவே வலியை மறைத்து, ''நிலவு வெகு அருகில் இருப்பதுபோல் தோன்றுகிறதே என்று பார்த்துக் கொண்டு இருந்தேன்,'' என்றாள்.

அவள் கவனமும் நிலவில் பதிந்தது ''தோற்றம் அப்படித்தான். ஆனால் உண்மையில் எத்தனை ஆயிரம் கிலோ மீட்டர் தூரத்தில் இருக்கிறது... எட்டாத தூரம். எல்லாமே அப்படித்தான். தோற்றமும் தன்மையும் வேறு வேறுதான்,'' என்றான் இரண்டு அர்த்தத்தில்.

''எட்டா நிலவைக்கூட... எட்டிப் பிடித்து விட்டார்களே!'' என்றாள் சசி ஒரு திருப்தியுடன்.

ஆனால் அவனா விடுகிறவன்! ''எட்டிப் பிடித்தவர்கள் உண்மையான உழைப்பால் பிடித்தார்கள் சசி. ஏமாற்று வேலையால் அல்ல!'' என்று பதிலுக்குக் கொடுத்தான்.

சிறிய மவுனத்தின் பின்னே, ''ஒரே ஒரு தவறினாலேயே ஒருவர் முழுக்க முழுக்கக் கெட்டவர் ஆகி விடுவாரா சியாம்? அவர் நல்லவராகவும் இருக்கலாமே!'' என்றாள் சசி வேதனையுடன்.

அவன் சிரித்தான். ''சசி! ஐன்றைத் தாண்டும்போது முக்கால் கிணறு தாண்டி விட்டேன் என்று பெருமையடித்துக்

கொள்ள முடியுமா? தவறு செய்யும் தா
தடுக்கும் சக்தி உண்டு. அது இரும்
தாண்டி வரலாம். மற்றப்படி ஒரே
என்பதெல்லாம் முக்கால் கிணறு தாண்
என்றான் தீர்மானமாக.

சுற்றிச் சுற்றிச் செக்கு மாடாக மீண்
தவறிலேயே வந்து நின்றது.

ஒய்ந்து போய், ''என்னை மதிக்க மு
மன்னிக்கவும் இயலாதா சியாம்?''
கேட்டாள் சசி.

''மன்னிப்பதாகவும் இல்லை; எ
இல்லை!'' என்றான் அவன் கருணை

அடியோடு நம்பிக்கை இழந்து போ
விடுதலை கேட்டாள் சசி. ''நானும்
நீங்களும் நிம்மதியாக இல்லை. எத
என்னை விவாகரத்து செய்து விடுங்
''ஏன்? தொல்லையற்ற பணமா
மொத்தமாகத் தேவையா?'' என்
புரியாமல் நிகைத்தான்.

அவன் கை தட்டினான். ''நடிப்பு
போலவேதான்.''

''மெய்யாகவே புரியவில்லை.''

''நம்ப முடியவில்லை. ஆனால்
ரத்து என்றால் ஒன்று மொத்தமாக
வேண்டியிருக்கும் - அல்லது ஜீவனா
மாதம் தரும்படி நீர்ப்பாகும். எ
மில்லாமல் என் பணத்தை
அனுபவிக்கலாம். அதுதானே உ
உதட்டைச் சுழித்தான் அவன்.

''ஐயோ, அப்படியெல்லாம் இல்
என்றாள் சசி பதறிப் போய்.

''பின்னே?'' என்றான் அவன் சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்தபடி.

''நீங்களும்... நீங்களும் நிம்மதியற்று அலை பாய் கிறீர்களே... உங்களுக்கும் வேதனைதானே... வேதனை யாகத்தானே இருக்கிறது. அதுதான் எனக்கு மிகவும்...''

அவளைத் தன் அருகே இழுத்து நிறுத்தி ஏற இறங்கப் பார்த்தான் சியாம். விழிகள் பளபளக்க, ''என்னைப் பற்றி அதிகம் உருக வேண்டாம் சசி! என்னைப் பொறுத்த வரையில் எதற்கும்... ஆம், எதற்குமே ஈடாக உன்னிடம் பட்டுப்போல மேனி இருக்கிறது. வழவழப்பான கன்னம் இருக்கிறது. சதைப் பற்றான உதடுகள் இருக்கின்றன... இன்னும் சொல்லட்டுமா?'' என்று கிண்டலாகக் கேட்டான்.

நெற்றிப் பொட்டை அழுத்தியபடி, 'வேண்டாம்!' என்று தலையசைத்தாள் சசி. பிறகு, ''ஆனால் மனம்?'' என்றாள் வருத்தத்துடன்.

அவன் சிரித்தான். ''மனதைப் பற்றிய கவலை எனக்கு வரும்போது பார்த்துக் கொள்ளலாம்,'' என்றான் உதா சீனமாக.

விதி வழி அமைந்த வாழ்க்கை இது. இதை இப்படியே தான் நடத்தியாக வேண்டும் என்ற முடிவை ஏற்று மனதை அமைதிப் படுத்திக் கொண்டு வாழ்க்கையை நடத்த முனைந்தாள் சசி.

அப்போது சியாம் ஒரு நாள் டெலிபோன் செய்தான். ''இரவு நான் வர நேரம் ஆகும். நீ சாப்பிட்டுவிடு,'' என்றான் சசியிடம்.

தொடர்ந்து, ''அந்தப் பெண் சிந்தாமணி கதாநாயகி யாகவே நடிக்கிறாளாம். கட்டாயம் வர வேண்டும் என்றாள். போகப் போகிறேன்,'' என்று பேசி முடித்துவிட்டுப் பதிலுக்குக் காத்திராமல் டெலிபோனை வைத்தான்.

காத்திருந்தாலும் பதில் கிட்டியிராது. ஏனெனில் சிந்தா மணி என்ற சொல்லிலேயே செல்லிட்டுப் போனாள் சசி.

15

சிந்தாமணி என்ற
சசிக்குக் கதி கலங்கிப் போ
பள்ளிப் பருவத்தில்
சசியிடம் ஒரு வகைப் பொ
குரோதம்...

படிப்பில் மக்காக இருந்த அவளை
சசியுடன் ஒப்பிட்டுப் பேசி ஆசிரியை
தட்டியதாலோ -

பள்ளி விழாவில் அவள் கெஞ்சி
சசிதான் பார்வைக்கு அழகாக இருக்
ஆட வைத்ததாலோ -

எப்போதும் இன்முகமும், அன்பு
சசியை மற்ற மாணவிகள் சுற்றிச் சுற்
பக்கத்து வீட்டில் வசித்து வந்தத
நேர்ந்த சிந்தாமணியின் தாயாரே
பேசியதாலோ -

என்ன காரணத்தினாலோ சிந்தாம
வெறுப்பு.

வெளிப்படையாக அவளை மட்
முடியாததால் ரகசியமாக யாரும்
பேனாவை உடைத்து வைப்பாள்.
கிறுக்கி வைப்பாள். தற்செயலா
வெண்ணிற யூனிஃபார்மில் மையை
தான் கவனிப்பது போல, ''அச்சச்சே

சசி புத்திசாலிப் பெண் என்பதால்
அவ்வளவு தூரம் சிந்தாமணியிடமி
போய் விடுவாள்.

இக்கித் திணறிப் பத்தாவது வ
எஸ்.எஸ்.எல்.சி.யைத் தாண்ட முடி
சசிக்குத் தொல்லை விட்டது.

சிறு சிறு தொந்தரவுகள் தீர்ந்தன
பெருந் தலை வேதனையாக வந்து

கோவையில் வைத்த வெடியினாலேயே ஆடிப் போயிருந்தது சகியின் வாழ்க்கை.

சென்னையில் அடியோடு அழிக்கப் போகிறாளா?

ஏற்கெனவே ஓட்டை விழுந்த படகு, இப்போது முழுவதாக மூழ்கி விடுமோ?

இரவில் கவலையுடன் கணவனுக்காகக் காத்திருந்தாள் சகி.

அவளை உண்ணச் சொல்லியிருந்தானே தவிர, தனது உணவைப் பற்றி அவன் ஒன்றுமே சொல்லவில்லையே.

சுமார் பதினோரு மணியளவில் அவன் வந்ததும், வேறு எதையும் கேளாமல், ''உணவு எடுத்து வைக்கட்டுமா?'' என்று மட்டும் கேட்டாள் சகி.

''வேண்டாம். அந்த நாடகப் பெண்ணோடு தாஜில் சாப்பிட்டு விட்டேன். எனக்கு ஒன்றும் வேண்டாம். நீ போய்த் தூங்கு,'' என்று தன் அறைக்குச் சென்று கதவைச் சாத்திக் கொண்டான்.

சகி திகைத்து நின்றாள்.

கோணலாக என்றாலும் அவர்கள் உறவு தொடங்கி இத்தனை நாளில் சியாமின் அறைக் கதவு சாத்தியிருந்தது கிடையாது.

இரவை அவன் அந்த அறைக்குள் கழித்ததும் கிடையாது.

இன்று, அதிலும் சிந்தாமணியைச் சந்தித்து விட்டு வந்திருக்கும் இன்று, அவன் அந்த மாநிறப் பிரிந்து சென்றது சகிக்குக் கலக்கத்தை மூட்டியது.

அன்று ஒரு நாள் மட்டும் அல்ல.

பலப்பல நாள்கள் சியாம் இது போல நாடகம் பார்க்கப் போனான்.

பிறகு நாடகம் இல்லா விட்டாலும் சும்மாவே சிந்தாமணியைச் சந்திக்கப் போனான்.

வீடு திரும்பும் நேரமும் பிந்திக்கொண்டே போயிற்று.

மறுநாள் முழுவதும் சிந்தாமணியின் புகழ் ஆரங்களை அவன் பாடுவதும் கூடத்தான் பழமையாயிற்று.

''உன் தோழி, அந்தப் பெ
இனிமையாகப் பழகுகிறாள். மிகவு
சொற்கள் அடிக்கடி சகியின் காதுக

சில சமயங்களில் கலங்கினாலு
அசையாத நம்பிக்கை இருந்தது.
கூடியவன் அல்ல என்பதில் நிச்சய

ஆயினும் அவன் திரும்பத் திரு
பாடியது மனதை வேதனைப்படுத்த

''நடிப்புத் தொழிலில் இறங்கி
மனிதர்களிடம் வேடமிடத் தெரி
மீண்டும் மீண்டும் கோவையில் வா
எண்ணி வருந்துகிறாள், பாவம்!'' எ
பரிதாபப்பட்டாள்.

பொறுத்துப் பொறுத்துப் பா
நல்லவள் அல்ல சியாம்!'' என்றாள்

கண்கள் பளபளக்க ஒரு கோணல்
''பாம்பின் கால் பாம்பு அறியுமாமே
தான் என்கிறாயா?'' என்றாள் சியாம்

ஆனால் அடங்காமல், ''அவள் ஒ
சியாம்,'' என்றாள் சகி. ''தவறான தெ
அவளுடைய தாயாரே வருத்தப்பட்ட

''பிழைக்க வேறு வழியில்லாமல்
இறங்கியவள். பாவம், எத்தனை
கொடுக்க வேண்டியிருந்ததோ?''
பரிதாபப்பட்டாள் அவள்.

சிந்தா தன் கதையைச் சியாமி
வண்ணம் புனைந்து கூறியிருக்கிறா
புலனாயிற்று.

ஆனால் சியாமுக்கு அது பொய்க்க
நிரூபிப்பது?

சகியின் வார்த்தைகளை அவன் ந

வில்லியை வரவழைத்துச் சொல்லச் சொல்லலாம். ஆனால் அவளையும் அவன் நம்பப் போவது இல்லை.

பின்னே?

ஆனால் சசிக்கு இன்னொரு சந்தேகம் இருந்தது.

சியாம் சாதாரணமாக மற்ற ஆண்களைப் போன்றவன் அல்ல. ஒரு பெண்ணின், அதுவும் சிந்தாவைப் போன்ற ஒரு பெண்ணின் பழக்கத்தில் காலத்தைச் செலவிடக் கூடியவன் அல்ல. ஆனால் சசிக்குச் சிந்தாவைப் பிடிக்கவில்லை என்பதால் சசியை மேலும் பழி வாங்குவதற்காகவே சிந்தாவுடன் பழகுகிறானோ என்று ஐயம் கொண்டாள் சசி.

இந்த மாதிரிச் சந்தேகம் வந்த பிறகு மேலும் சிந்தாவைப் பற்றிச் சொல்லவும் அவளால் முடியவில்லை.

அவனைப் பழி வாங்கவென்று சிந்தாவிடம் நெருங்கி நெருங்கி அவளது கணவன் படுகுழியில் விழுந்து விடக் கூடாதே.

குழப்பங்கள், சந்தேகங்கள், மன வேதனைகள் என்று இத்தனையும் மறக்கடிக்கும் சந்தேகம் ஒன்று சசிக்கு உண்டாயிற்று. நாளுக்கு நாள் ஐயம் உறுதிப் பட்டது.

கடைசியில் அவள் அளவில் அது நிவர்த்தி ஆனதும் உடம்பெல்லாம் பரவசமாகி இந்தச் சிந்தாவால் இனி என்ன செய்ய முடியும் என்று இறுமாப்புடன் எண்ணலானாள்.

சிந்தாவைப் பற்றி எதிர்ப் பேச்சைச் சசி நிறுத்திக் கொள்ளவும் அவள் கணவன் முகத்தில் முடிச்சு விழுந்தது.

அடிக்கடி யோசனையுடன் சசியை நோக்கலானான்.

அன்று குன்னூர் சென்று சபேசனைப் பார்த்துவிட்டு இருவரும் திரும்பினர்.

"அடிக்கடி வேலையைப் போட்டுவிட்டு உன்னைக் குன்னூருக்கு அழைத்துச் சென்று திரும்புவது கஷ்டமாக இருக்கிறது சசி! அடுத்த தடவையிலிருந்து டிரைவரை ஏற்பாடு செய்து விடுகிறேன். காரிலேயே போய் வந்து விடு," என்றாள் சியாம்.

பின்னர் ஒரப் பார்வையாக
"என்னென்ன நடந்தாலும் உ
என்னுடையது. அதைப் பற்றிக்
வேண்டாம்," என்றாள் விட்டே

சட்டென மூண்ட பீதியால்
என்ன சொல்கிறீர்கள்?" என்று அ

சியாமின் பார்வை சசியின் முக
பதிந்தது. தோளை மட்டும் அலட்
நீ முன்பே சொன்ன வழிதான்
சொன்னாய் என்று நினைத்தேன்.

"எ... எதைப் பற்றி?"

"விவாகரத்து பற்றித்தான். வே
மீண்டும் தோளைக் குலுக்கினாள்

நெஞ்சு துடிதுடிக்கச் சசி பேச

"அப்போது நீ சொன்னது மெ
பேச முடியாமல் ஆம் என்று த

"ம்... அப்போது நான் வேறு
எனக்கும் அதுவே சரியென்று படு

"ஏன்... ஏன்?"

"சிந்தாவை மணப்பதற்காக
அவள் விட்டேற்றியாக.

"வேண்டாம்!" என்று கதறி வி

சியாமின் முகத்தில் ஓர் ஏமாற்
முகம் கடினமுற, "ஏன் வேண்டாம

"சிந்தா... சிந்தாமணி, சி
வேதனையோடு.

"அவள் வேண்டாம் என்றால் நீ
இருக்கிறாயா?" என்று அவள் குர

"அவள்... அவள் உங்களை அ

"உன்னை விடவா?"

''.....''

''ஆக, அன்று பேசியது எல்லாம் பொய். என்னை ஏய்ப்பதற்காக நடத்திய இன்னொரு நாடகம்!''

''இல்லை. நிச்சயமாக இல்லை சியாம்!'' என்றாள் சசி. தன்னை மறந்து கத்தினாள்.

''மெல்லப் பேசு. எனக்கு மட்டும்தானே கேட்க வேண்டும்!'' என்று அதட்டினாள் அவன். ''அப்போது சித்தாவை மணக்கவில்லை என்றால் விவாகரத்துக்குச் சம்மதிக்கிறாயா?''

எப்படிச் சம்மதிப்பது? அவள் இருக்கும் நிலையில் காரணத்தை எப்படிச் சொல்வது? ஏக்கத்துடன் அவள் முகத்தைப் பார்த்துவிட்டு, 'மாட்டேன்!' என்று தலையை அசைத்தாள்.

அவள் வெறுப்புடன் நகைத்தான். ''நீ சம்மதிக்க மாட்டாய் என்று எனக்குத் தெரியும். இந்தப் பணத்தை எல்லாம் விட்டுவிட உனக்கு மனம் வராது. என் நிம்மதியைப் பற்றி நீ பேசுவது எல்லாம் வெறும் ஜாலம்.''

''இல்லை சியாம்! அப்படி இல்லை, இப்போது நான் மறுக்க வேறு காரணம் இருக்கிறது. நிஜமாக சியாம்... அது சியாம், நமக்கு ஒரு குழந்தை பிறக்கப் போகிறது சியாம். அதனால்தான்.''

''வா...ட்!''

நம்பிக்கையும் அவ நம்பிக்கையும் போட்டி போடப் பயந்துகொண்டே அவன் முகத்தைப் பார்த்தாள் சசி.

பார்த்த அளவில் நம்பிக்கை அழிந்தது.

முகத்தில் அருவருப்பு படர, ''ஏமாற்றுவதற்கு வாரிசா அல்லது ஏமாற்று வாரிசா? சீச்சி!'' என்றான்.

பிறகு அங்கே நிற்கப் பிடிக்காதவன் போல அறைக்குள் சென்று கதவைத் தாழிட்டுக் கொண்டான்.

சசி திகைப்பும் வேதனையுமாக அப்படியே உட்கார்ந்து விட்டாள்.

இந்த அருவருப்பை அவள் கொஞ்சமும் எதிர்பார்க்க வில்லையே!

என்னதான் அவனிடம் வெறுப்பு
எப்படி வெறுக்கலாம்?

அந்தக் குழந்தைக்கு அவன் பொ

ஆயிரம் கேள்விகளையும் சசி தன
கொள்ள முடிந்ததே தவிர, கணவன

அன்றிலிருந்து சியாம் அவள் அரு
ஒரேயடியாய் ஒதுங்கிப் போனான்.

எதிர் பாராமல் தோற்று விட்
சமயங்களில் அவன் முகத்தில் பார்
புரியாமல் திகைத்தாள்.

ஆனால் பிறகு சந்தேகம் உண்
அவன் மெய்யாகவே சித்தாவிடம் ம

சித்தா இணங்கினால் கூடச் சியா
நடத்தக் கூடியவன் அல்ல. அதனால்
ரத்து மூலம் சசியை விலக்கிவிட்டு
காக மணம் புரிந்து கொள்ளத்தான்

'சித்தாமணியை மணப்பதற்காக
சொன்னாளே.

அதற்கு இடையூறாகக் குழந்
என்றுதான் இவ்வளவு வெறுப்பும்

அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும்
வருத்தத்துடன் வந்தாள்.

மற்றப்படி அவள் இப்படி ஒதுங்
அதுவும் அவள் அவனுடைய ஆ
இந்த நேரத்தில்?

தலைச் சுற்றலும் வாந்தியுமாகத்
போது ஆதரவாகத் தலை சாய்க்க
தோள் கிடைக்கவில்லை; கடினமான

வாஷ் பேஸின் அருகே துவண்டு
அழுத்திக் கொண்டு நிற்கையில் பழை
கொள்ளும் நினைவுகள் வந்து மேலும்

துணையற்ற தனிமையில் மனம் வரண்டு விடும் போல வலித்த போதெல்லாம், 'எவ்வளவு நாள் இப்படிப் பாரா முகமாக இருப்பார்? குழந்தை பிறந்து சிரிக்கத் தொடங் கினால் தானாக மாறி விடுவார்!' என்று பிடிவாதமாகக் கற்பனைகள் செய்து தைரியத்தைக் கூட்டிக் கொள்வாள்.

ஆனால் கணவரிடமிருந்து கிட்டாது போன ஆதரவு எதிர்பாராத இடத்தில் இருந்து பல மடங்காகக் கிடைத்தது.

அன்று வரை 'எஜமானி ஸ்தானத்துக்கு எப்படியோ வந்தவள்' என்பது போலக் கல்லாக உறைந்திருந்த சமையற் கார மீனம்மா பெற்ற அன்னையாக மாறினாள்.

''இன்று மோர்க்கூழ் கிளறுகிறேன். பிடிக்கிறதா என்று பார். இன்று நெல்லிக்காய்த் தொக்கு செய்தேன். தொட்டுக் கொண்டு இரண்டு வாய் சாப்பிடம்மா,'' என்று விழுந்து விழுந்து உபசரித்தாள்.

காலமற்ற காலத்தில் அவளுக்காக என்று எங்கிருந்தோ மாங்காய் கொண்டு வந்தான் தோட்டக்கார வேல்சாமி.

புளியங்காய் கொண்டு வந்து நீட்டினாள் மேல் வேலைக் காரி. சசிக்குக் கண்கள் பனித்தன.

அவளும் தன் கவனத்தை வேறு நிசைகளில் வலுக் கட்டாயமாகத் திருப்பினாள்.

ஒருநாள் டாக்டரிடம் சென்று நிரும்புகையில் ஒரு மீன் தொட்டி, மூன்று ஜோடி தங்க மீன்களோடு வாங்கி வந்தாள். அலை பெருகுவதை, குட்டி போடுவதை ஆவலுடன் கண்டு மகிழ்ந்தாள்.

நர்சரி ஒன்றிலிருந்து விதை வாங்கி வந்து தன் கையால் விதைத்து அவை முளைத்து வருவதை ஆசையாகப் பார்த்தாள்.

விதையிலிருந்து முளை வந்து தளிர் ஆகும்போது தனக் குள்ளே இப்படித்தான் குழந்தை வளரும் என்று எண்ணிக் கனித்தாள்.

தோட்டக்காரனின் கோழிக் குஞ்சுகளைப் பார்த்துக் கொண்டே வெகு நேரம் அமர்ந்திருப்பாள்.

மரத்தடியில் அப்படி ஒரு
திடீரென்று வயிற்றினுள் 'விலுக்'
திடுக்கிட்டுப் போய் நிமிர்ந்து
மீண்டும்... மீண்டும்... அதே
பீதியுடன் எழுந்து மிரள விழித்

''என்னாங்கம்மா?'' என்று
தங்கம் ஓடி வந்தாள்.

''ஒ... ஒன்றுமில்லை, தங்கம்!
இருக்கிறது.'' அவளிடம் சொல்
அசையாமல் விட்டிற்குள் விரைந்த

டெலிபோனில் டாக்டரை அழை
டர்...'' என்றவளுக்குப் பயத்தில்

''என்னம்மா, என்ன?'' என்றார்

''வயிற்றில்... வயிற்றில் என்ன

''வலிக்கிறதா?''

''ஊகூம்.''

''என்ன சாப்பிட்டாய்? அதீரண
டாக்டர் சற்று அமைதியற்றவராக.

''அது இல்லை டாக்டர்! என்ன
அங்கும் 'களுக் களுக்' என்கிறது. தா
அசைகிற மாதிரி... என்ன டாக்டர்
டாக்டரின் சிரிப்பில் கவலை நீங்க
துடன் வினவினாள் சசி.

''இது எத்தனாவது மாதம் சசி
ஆகிறது இல்லையா?''

''ஆமாம்.''

''உன் பிள்ளை பொல்லாத சுட்
தொடங்கி விட்டான்.''

''டாக்டர்?'' என்றாள் சசி பரவ

''ஆமாம்மா. இப்போது முழு வ
சும்மா இருக்க முடியாமல் கைக